

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/29 • 29 Temmuz 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Kıdem tazminatının
gasbına karşı;**

**Grev-direnis
komiteleri!**

İÇİNDEKİLER

İşçi sınıfını genel greve hazırlamak için ileri!.....	3-4
Birleşik-militan bir sınıf hareketi olmalı!..	5
Kürt halkına saldırganlıkta “yeni dönem” ..	6
“Demokratik Özerklik meşru bir hak”!..	7
Zeytinburnu’nda Kürt emekçiler faşist saldırıları anlatıyor...	8
Erdoğan’ın Filistinli büyükelçilere hitabı.....	9
Sermayenin “kıdem tazminatı” yalanları.	10
Saldırıları karşı mücadele kararlılığı! ..	11
‘Büyük sürgün’ 1 Ağustos’ta yürürlükte! ..	12
PETKİM’de direniş kazandı! ..	13
Metal İşçileri Birliği örgütlenmeye çağırıyor! ..	14
Hastane çalışanları isyanda! ..	15
Tunus-Mısır dersleri - H. Fırat...	16-18
Bahreyn’de kuşatmaya karşı mücadele! ..	19
Popülist-parlamentarist çizginin yükselişi - Volkan Yaraşır..	20-21
Avrupa’da borç krizi ve olası gelişmeler.	22
‘Bebekten katil yaratan karanlık’ Norveç’te de,	23
Türkiye’de de aynıdır!.....	23
Çocuk katili devlet hesap verecek! ...	24
19 Aralık Katliamı’nı tetikçisi anlattı ...	25
“Üçlü protokol iptal edilsin!” ..	26
Kampüsler “Hansel ve Gretel”leri bekliyor.....	27
8. Mamak Kültür Sanat Festivali üzerine Festival Hazırlık Komitesi sözcüsü ile konuştuk.....	28-29
Kapitalizm, yabancılaşma ve Nasıl bir zekâ meşalesi söndü	30
Nasıl bir yürek durdu!* -Viladimir İliç Lenin..	30
Mücadele Postası ..	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/29 * 29 Temmuz 2011
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Sermaye ve onun uşağı AKP hükümeti sıcak yaz günlerinde yeni sosyal yıkım ve kölelik saldırılarını ısıtıyor. Kıdem tazminatın gaspı ve esnek çalışma dayatması sermayenin yeni dönemki saldırı programının temel halkalarını oluşturuyor.

Saldırı dalgası bu denli kapsamlı olmasına rağmen konfederasyonlar cephesinden cılız tepkiler dışında henüz bir ses çıkmıyor. “Tarafları mağdur etmeyeceğiz” demagojisine yaslanan hükümet cephesinden kıdem tazminatı hakkını sermaye adına gasbetme yönünde kararlılık mesajları gelirken, sendika bürokratları ise suskunluklarını koruyor.

Bu sayımızda, sermayenin söz konusu saldırı hazırlığı karşısında işçi sınıfının genel grev hedefiyle örmesi gereken mücadele hattını tanımlamaya çalıştık. Sürecin hangi araçlarla ve nasıl bir pratik üzerinden örgütlenmesi gerektiğini ele aldık.

Böylesi kapsamlı bir saldırı programına karşı işçi sınıfını kavgaya hazırlamak, sınıf devrimcileri başta olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçlerin önünde temel bir sorumluluk olarak duruyor. Bu noktadan hareketle, sermayenin “kavga daveti” karşısında sınıf devrimcilerinin yürüteceği devrimci sınıf faaliyetinin eksenini de sayfalarımızda işledik.

Sınıf cephesini bekleyen önemli gündemlerden birini de 1 Ağustos’ta yürürlüğe girecek olan “büyük sürgün” oluşturuyor. Esnek üretimin ve güvencesizliğin temel bir çalışma biçimi haline gelmesini amaçlayan torba kanunun yürürlüğe girmesiyle birlikte 52 bine yakın belediye işçisi Milli Eğitim ve Emniyet Müdürlüklerinin taşra teşkilatlarına sürgün edilecek. Böylesine büyük bir saldırının suskunlukla karşılanması, sermayenin diğer saldırıları karşısında emek cephesinin bugün içinde bulunduğu zayıflığa da işaret ediyor.

Geçtiğimiz hafta içerisinde sınıf cephesinde yaşanan bir diğer önemli gelişme ise, PETKİM işçilerinin sağladığı kazanım oldu. Grev yasağı kapsamında olan Aliğa PETKİM’de, toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlanamaması üzerine fabrikayı terketmeme eylemi başlatan Petrol-İş üyesi işçilerin, “insanca yaşamaya yetecek ücret, yeni bir iş değerlendirmesi yapılması ve

bu iş değerlendirmesine uygun ücret skalasının oluşturulması” talepleri büyük ölçüde karşılandı. Fiili-meşru mücadele yolunu tutan 2000’i aşkın işçinin, PETKİM yönetiminin bölme politikalarına ve karalama kampanyasına verdikleri yanıt birkez daha tüm sınıf bölüklerine yürünmesi gereken yolu da gösterdi. PETKİM’deki mücadeleyi, kapsamlı haber ve röportajlarla sitemizde hafta boyunca işlemiştik. PETKİM’deki mücadeleyi gazetemizin bu sayısına da çeşitli yönleriyle taşıdık.

Kürt sorunu çerçevesindeki gelişmeler de mücadele açısından temel bir gündem olmaya devam ediyor. Türk ordusunun askeri operasyonlarını arttırmasına paralel olarak yaşanan asker ölümleri ve DTK’nın “demokratik özerkli ilanı” sonrasında dizginlerinden boşalan ırkçı-faşist saldırganlık zincirine bu hafta yeni halkalar eklendi. Bu saldırıların en yoğun yaşandığı yerlerden olan Zeytinburnu ilçesindeki Kürt emekçilerle yaptığımız röportajı okurlarımızın ilgiyle okuyacağını düşünüyoruz.

Öte yandan, AKP hükümetinin “terörle mücadelede asker yetersiz, polise daha fazla görev vereceğiz” sözleri ise sermaye devletinin Kürt halkına dönük saldırganlığını önümüzdeki süreçte daha da derinleştireceğini gösteriyor. Irkçı-faşist saldırganlığa ek olarak, özel hareket polisleri aracılığıyla kirli savaş yöntemlerini devreye sokmaya hazırlanan sermaye devletinin karşısına, “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarıyla dikilmek ve Kürt halkıyla eylemli dayanışmayı yükseltmek oldukça önemli bir noktada duruyor.

Proletaryanın militan savaşçısı ve büyük öğretmeni Friedrich Engels’in ölümünün 116. yılındayız. Gazetemizin arka kapağını 5 Ağustos 1895 tarihinde ölümsüzleşen Friedrich Engels’e ayırdık. Ayrıca, Lenin’in Engels’in ölümünün ardından kaleme aldığı “*Nasıl bir zekâ meşalesi söndü Nasıl bir yürek durdu!*” başlıklı makalesinin belirli bölümlerini de gazetemizin sayfalarına taşıdık. Komünizmin büyük önderlerinden Engels’in devrimci anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz.

İşçi sınıfını genel greve hazırlamak için ileri!

İşçi sınıfı kapsamlı ve son derece sert bir saldırı programıyla yüzyüze bulunuyor. Bu öyle bir saldırı programıdır ki içerdiği maddeler, sermaye ile işçi sınıfı arasında büyük bir çatışma konusudur. Öyle ki bugüne kadar defalarca gündeme getirilmesine rağmen bir türlü uygulama safhasına geçirilememiştir. Söz konusu olan işçi sınıfı cephesinden grev nedeni sayılan kıdem tazminatı hakkıdır. Sadece bu hakka yönelik saldırı dahi işçi sınıfının harekete geçmesi için yeterlidir. Fakat AKP hükümetinin sermaye ile işbirliği halinde ve daha seçimlerden önce hazırlanıp seçimlerden sonra uygulamaya geçirilmesi planlanan paket içerisinde yok yok. Asgari ücretin fiilen kaldırılması, özel istihdam büroları, düzenli çalışma imkanını kaldırarak her bakımdan esnek çalışmanın yolunun açılması gibi saldırıların herbiri de gerçek anlamda kavga nedenidir.

Böyle olduğu için de henüz işçi sınıfı cephesinden kayda değer bir eylemli tepki ortaya konulmamış olmasına karşın, hükümet cephesinden saldırıyı yutturmaya yönelik hamle üstüne hamle gelmektedir. Nihayet üst kademe sendika bürokratları da kıdem tazminatı hakkının tartışılmasına dahi izin vermeyeceklerini, aksi halde bunun grev nedeni olacağını açıklama gereği duyuyorlar.

Saldırı bu kadar net ve ciddi, bu ölçüde de sınıf mücadelesini şiddetlendirecek bir mahiyettedir. Fakat sonuçta sermaye ve hükümeti ne pahasına olursa olsun bu saldırıyı hayata geçirmek niyetindedir. Çünkü sermaye kar oranlarını arttırmak ve rekabet gücünü yükseltmek, ayrıca daha ağır bir kriz beklentisinin olduğu koşullarda işçi sınıfını tümüyle silahsızlandırarak dikensiz bir gül bahçesi yaratmak hesabındadır. Bundan dolayı da barındırdığı tüm tehlikelere rağmen, kuşkusuz ki bu tehlikeleri de ortadan kaldırmayı hesaplayarak uzun süreli bir hazırlık içerisinde. Artık saldırı zamanı gelmiştir ve AKP “ustalık” döneminde kesin olarak bu saldırı programını hayata geçirmek niyetindedir.

İşte bu koşullarda bu denli kapsamlı ve şiddetli bir saldırı programına karşı işçi sınıfını hazırlamak, saldırı programını durdurmak için en ileri silahlarla donatmak, günün en önemli görevlerinden biridir. Bu görev layıkıyla yerine getirildiğinde, hem işçi sınıfını atomize edecek bir saldırı durdurulmuş olacaktır, hem de bu düzeyde bir saldırı işçi sınıfının birleşik mücadelesini örgütlemek ve sınıf mücadelesinde dengeleri işçi sınıfı lehine çevirebilmek bakımından muazzam olanaklar elde edilecektir.

Bu bakışla örülecek çalışma ve mücadelenin başarısı her adımda genel grev hedefine bağlanmak, bu hedefe hizmet etmek durumundadır. Amaç sermayeye diz çöktürecek bir genel grevi gerçekleştirmek üzere işçi sınıfını bilinç, örgütlenme ve eylem kapasitesi bakımından hazırlamaktır. Elbette işçi sınıfının mevcut geri şartlarında bu düzeyin ne ölçüde uzağında olduğu bilinmektedir. Fakat saldırının sınıf kitlelerinde yaratacağı öfke, doğru müdahalelerle açığa çıkarılır, birleştirilir ve giderek genel grev doğrultusunda harekete geçirilebilirse bu mesafe hızla kapatılabilir. Geçmiş birçok örnekte olduğu gibi işçi sınıfı mücadele yönünde güçlü nedenler gördüğü, mücadelenin zamanının geldiğine inandığı ve mücadele yoluna bir kez çıktığı zaman, sıçramalı gelişme dinamiğine de sahiptir. Bu ölçüde hızla

mücadele mevzileri kurulur, mevziler de giderek tek bir birleşik sınıf cephesinde birleştirilir ve sınıf mücadelesi de büyük bir atılım gerçekleştirir. İşte bugün tüm yetersizliklerine rağmen önümüzdeki dönemde, en başından doğru müdahaleler ile hareket yola koyulabilirse, sınıf hareketi içerisindeki bugün sınırlı imkanları daha güçlü bir mücadelenin dayanakları haline gelebilirler.

Sınıf mücadelesinin gelişme imkanları ve dinamikleri konusundaki bu gerçeklerin bilinciyle önümüzde duran görevlere dört elle sarılmak durumundayız. Ki bu kapsamdaki görevler herkesten önce sınıf devrimcilerine düşmektedir. Sınıf devrimcileri doğru bir perspektifle hareketin mevcut seyrine doğru müdahalelerde bulunursa, bu müdahaleler durgun suya atılan bir taş gibi güçlü dalgalar yaratarak yayılabilecektir. Önemli olan bir rüzgar yaratmak, sınıfın ileri-öncü güçlerini uyarmak, onları hareketin içerisine sokabilmektir. Hareket bir kez başladığında, stratejik amaçları doğrultusunda kararlı ve inatçı bir yürüyüş başladığında kısa sürede başlangıç noktasının oldukça uzağında bir noktaya sıçrayabilecektir. Bunun için sistematik bir çalışma programı oluşturmaları, onu kararlı biçimde hayata geçirmeliyiz.

İşçi sınıfını genel greve hazırlamak hedefi ekseninde kurulacak böyle bir sistematik çalışma programının ana ayaklarından birisini hiç kuşkusuz işçi sınıfını saldırı programı konusunda bilinçlendirmek ve mücadelenin tüm bir seyri içerisinde de sermaye ve işbirlikçilerinin ideolojik-politik saldırılarına karşı kesintisiz biçimde bu alandaki faaliyeti sürdürmektir. Henüz yolun başında olduğumuz bir durumda hiç kuşkusuz bilinçlendirme çalışması her şeyin başına konulmalıdır. Görev; gelen tarihi saldırı konusunda işçi sınıfını uyarmak, içerisinde bulunduğu uyuşukluğu ve bilinç kirliliğini dağıtmaktır. Böyle bir çalışma her şeyden önce yoğun ve yaygın bir ajitasyon ve teşhir çalışması anlamına gelmektedir. Bu ölçüde de saldırının içeriği, hedefleri ve yaratacağı sonuçlar ile işçi sınıfını kavgaya davet eden materyallerin kullanılması demektir. Dolayısıyla sınıf devrimcileri aydınlatmak ve uyarmak amacıyla yaygın bir ajitasyon ve teşhir çalışmasıyla işe koyulmalıdırlar.

Belirtmek gerekir ki uyarmak ve bilinçlendirmek sadece dağıtılacak bildiri, yapıştırılacak afişle sınırlı tutulamaz. Tüm bunlarla birlikte küçük büyük demeden konuyu anlatacağımız işçi toplantıları düzenlemek için de derhal seferber olmalıyız. İlk

elden çalışma yürüttüğümüz fabrikalardan ve sanayi havzalarında ulaşabildiğimiz ileri-öncü işçileri yan yana getirmek, onlara saldırının mahiyetini ve bekleyen görevleri anlatmak, akabinde de onları ikna ettiğimiz ölçüde daha büyük katılımlı kitle toplantılarını örgütlemek...

İşte buraya kadar saydığımız adımları atmış olmakla gördüğümüz gibi uyarma ve bilinçlendirme safhasından örgütlenme safhasına geçmiş olacağız. Gerçekte sağlanan her bilinç ve duyarlılık, harekete geçme isteğini doğuracak, harekete geçmek ise örgütlü bir duruşu zorunlu kılacaktır. Bunun için her adımda bilinç örgütlülüğü, örgütlülük de eylemi doğuracak, herbiri dönüp gerisin geri diğerini beksleyecektir. Zira sınıf zemininde örgütlenme planında atılacak her adım harekete geçirilecek daha büyük bir enerji doğuracak, bu ölçüde de bilinçlendirme çabasının gücü artacaktır. Yine ulaşılabilecek ilk güçlerle yapılacak eylemler de saldırı konusundaki duyarlılığı arttırmanın manivelası olacak, daha geniş sınıf güçleri saldırı konusunda bilgilenmiş ve uyarılmış olacaktır.

İşte bilinç-eylem ve örgütlenme arasındaki bu diyalektik ilişkiyi hesaba katarak çalışmalarımızı sürdürmeliyiz. Bu da kesintisiz bilinçlendirme-uyarma, kesintisiz örgütlenme ve kesintisiz eylem demektir. Bu sürekliliğin hedefinde ise kuşkusuz ki bilinç planında politik bir sınıf bilinci, örgütlenme planında fabrika komitelerinden tüm sınıfı birleştiren daha merkezi örgütlenmelere, eylem planında da saldırıyı püskürtecek düzeyde etkili bir genel grevi örgütlemek bulunmaktadır. Sınıfı hazırlamak işte bu çerçevede anlamını bulmaktadır.

Böylesine bütünlüklü bir hatta oluşturulacak çalışma programının olmazsa olmaz ayaklarından bir de bundan dolayı örgütlenme planındadır. Mutlaka ve mutlaka bilinç ve eylem kalıcı örgütsel mevziler yaratmak hedefine bağlanmalıdır. Sınıf içerisinde örgütsel bir derinleşme ile birlikte gelişmelidir. Bu bakımdan en başından örgütlenme alanında konulacak hedef, genel grev komitelerini örgütlemek olacaktır. Bu her gün yapılacak genel grev ajitasyonumuzun özel bir parçası olacaktır. Evet şiddetli saldırıyı püskürtmenin yegane yolu genel grevdir, fakat böyle bir eylem üst kademe sendika bürokratlarının inisiyatifine bırakılamaz. Tabandan zorlanarak da olsa onların inisiyatifine bırakıldığında durumun ne olduğunu TEKEL direnişi sürecinden biliyoruz. İşçi sınıfının TEKEL direnişiyle dayanışma grevi talep ettiği bir durumda, sendika bürokratları bu kararı almış, ancak uygulamak için bir irade ortaya

koymamışlardır. Sonuçta ortaya çıkan kötü tabloyu da dayanışma grevinin olanaksızlığını kanıtlamak için kullanmış ve işçi sınıfının özgüvenini kırmışlardır. İşte bu duruma düşmemek için yapılması gereken genel grevi taşıyacak, hem sendika bürokratlarını karar almaya zorlayacak, hem de bu kararın arkasında duracak ve hatta yapılabildiği ölçüde bizzat inisiyatifi ele alabilmektir.

İşte sınıfın inisiyatifini gerçekleştirmenin yegane zemini taban örgütlenmeleridir. En başta fabrika komitesi, onun üstünde fabrikalar arası koordinasyon komiteleri, onun üstünde sanayi havzasındaki fabrika komitelerini birleştiren daha üst birlikler ve onun üstünde de kent ve ülke düzeyinde birliklerdir... İşte genel grevi hazırlarken örgütlenme planında hep bu perspektifi gözönünde bulundurmak gerekmektedir. Çünkü genel grevi örgütlemek ancak böylelikle mümkün olacaktır.

Fakat burada sıraladığımız örgütlenme hattını düz ve mekanik bir biçimde hayata geçirilmesini beklememek gerekir. Yani çoğu durumda böyle işleyen örgütsel bir mekanizmaya sahip olamayabiliriz. Yani belli bir sayıda öncü işçiyi biraraya getirerek onu fabrika komitesi olarak tanımlamak çok önemli bir adım atmak demektir. Fakat bu komitenin düzenli işlemesi ve güçlü bir örgütsel-siyasal önderlik kapasitesi sergilemesi zaman sorunudur. Ancak eğer her biraraya geliş bir pratik mücadele sürecine bağlanıyor ve eksik ya da fazla bu mücadele sürecini örgütleme başırsı gösteriyorsa giderek işleyen bir örgütsel kapasite de sağlanmış olacaktır. Önemli olan mücadele hedefine bağlanmış bir birlik yaratmak ve bunu üstesinden geleceği basit işlerden başlayarak daha ileri-kararlı ve büyük mücadelelere hazırlayabilmektir.

Buraya kadar söylediklerimizden çalışma programının üçüncü temel ayağı olan eylem çizgisine dair de belli bir netlik sağlanmış olmalıdır. Basitten karmaşığa, ancak dinamik ve sıçramalı bir gelişme seyri öngördüğümüzde, bugün yola bir basın açıklamasıyla çıkarız, yarın çalışma yürüttüğümüz fabrikadaki işçileri yapılacak bir merkezi eyleme taşıyız, başka bir gün ise çalışma yürüttüğümüz havzada bir birleşik işçi eylemini gündeme alırsak. Böyle bir eylem gündeme girdiğinde doğal olarak o havzadaki en ileri ve örgütlü işçi bölüklerine ulaşmak, onları mücadeleyi örgütlemek üzere kazanmak örgütlenmenin temel hedefi olacaktır.

Bu noktada belirtmek gerekir ki, hiçbir eylem biçimini diğerinin karşısına koyacak tarzda ele almamalıyız. Örneğin merkezi eylem kuşkusuz ki birleşik mücadele açısından olmazsa olmazdır. Fakat yerel eylem de mücadeleyi tabana yaymak için asla ihmal edilmemelidir. Eğer bu ikisi arasında bir bütünlük sağlanırsa, mücadele sınıfın geniş bölüklerine yayılır, hem de böylelikle taban inisiyatiflerinin kendilerini geliştirme imkanları yaratılır ve böylelikle de merkezi eylemler de hem kitle katılımı, hem de militanlık bakımından ileriye taşınabilir. Bu ilişkiyi tersinden de kurabiliriz. Merkezi eylemler ya da eylem programı, her şeyin ötesinde de genel grev, her zaman yereldeki çalışma ve mücadelelere geniş bir perspektif sağlar ve yerel güçlerin özgüvenini ve enerjisini artırır. Dolayısıyla tüm bu karşılıklı etkileriyle bir arada eylem-örgütlenme ilişkisini doğru kurmalı ve birbirini geliştirecek tarzda ele alabilmeliyiz.

Tüm bunları düşünmek ve kendiliğinden harekete geçmiş sınıf kitlelerini bu perspektif ışığında disipline etmek, yön vermek ve bir ordu gibi hareket etmesini sağlamak, işte tüm bunlar sınıf devrimcilerinin oynayacağı temel rolü tariflemektedir. Bu rolü en iyi ve etkin biçimde oynamak sorumluluğu bizi bekliyor. Eğer yaparsak işçi sınıfı içerisinde bugüne kadar verilmiş emeklerimizin karşılığını da alabileceğimiz sonuçlar elde edebiliriz. Bu ise aynı zamanda sınıfı kazanma, ona önderlik kapasitesindeki bir gelişmeye işaret etmektedir ki, bu da partinin her bakımdan ileri bir sıçrama yapması sonucunu verecektir.

İşte bu bilinç ve perspektifle tarihsel saldırıya karşı sınıfın mücadelesini, genel grevini örgütlemek iddiasıyla ileri!

Sermayenin hayalleri gerçek oluyor: Kıdem tazminatı ve haklarımız hedefte!..

Genel grev için hazırlanalım!

Kardeşler!

AKP hükümeti sermayenin hayallerini gerçekleştirmek için düğmeye bastı. Kıdem tazminatı hakkı hedefte. Sadece kıdem tazminatı değil, aynı zamanda esnek çalışma da gündemde. Tüm bunlar AKP'nin "ustalık" dönemi programında yer alıyor. Hükümet böylelikle işten atmaya bir dereceye kadar engel olan kıdem tazminatını ortadan kaldırıyor, esnek çalışma ile de kurlsız ve dizginsiz bir sömürü düzeni yaratıyor.

Kardeşler!

Hükümet kıdem tazminatının gaspını, "işgücü piyasasının rekabet edebilirliğini arttırmak ve işletmeler üzerindeki mali yükü azaltmak" olarak gerekçelendiriyor. Bu, işçiyi güvencesiz bırakmak, sermayenin sırtındaki yükleri ise almak demektir.

Gerçek budur, ama hükümet sözcüleri kıdem tazminatının kaldırılacağını söyleyenleri yalancılıkla suçluyor. Bu tam bir demagoji ve çarpıtmadır. Kıdem tazminatı kaldırılmıyor, ama içi boşaltılıyor, işçi sınıfına sağladığı ne kadar yarar varsa hepsi yok ediliyor.

İşte hükümetin planı:

Mevcut kıdem tazminatı uygulamasına son verilerek her bir işçinin bireysel hesabının olduğu kıdem tazminatı fonu oluşturulacak. İşçinin bu fondan yararlanmak için 10 yıllık bir kıdeme sahip olması gerekecek. 10 yılı dolduran işçi ise ancak fondaki hesabından kısmen para çekebilecek. Kalan bakiyesi de işten atılma durumunda değil, ancak emeklilik halinde ödenecek. Böylelikle sermaye işten atmanın önünde bir engel olan kıdem tazminatı yükünden kurtulmuş olacak.

Dahası var. Belgeye göre işçinin ancak yarım yamalak aldığı kıdem tazminatı miktarı da düşürülüyor. Öyle ki; 1 yıl için 1 aylık ücret tutarında hesaplanan kıdem tazminatı miktarı, 20 yıl için 6 ay olarak hesaplanacak. Böylelikle kıdem tazminatları aynı zamanda kuşa da çevrilmiş olacak.

Kardeşler!

Hükümet esneklik adı altında sömürüde sınırın olmadığı bir çalışma düzeni getiriyor. İşte bunun için planlanan saldırılar:

Esnek ve kurlsız çalışma düzeni kurulacak: Kısmi ve part-time çalışma genel bir uygulama haline getiriliyor. Bunun için yapılacaklardan birisi, belirli iş sözleşmelerinin üst üste yapılmasına son vermek olacak. Mevcut yasada belirli süreli iş sözleşmeleri, ikinci kez yapıldığında otomatikman belirsiz süreli iş sözleşmesi haline geliyor.

Bu kadarıyla da yetinilmiyor, belgeye göre belirli süreli çalışma 25 yaş altı için daha da kolaylaştırılacak. İş paylaşımı, esnek çalışma modeli, uzaktan çalışma gibi esnek çalışma biçimleri için de yasal düzenlemeler yapılacak. Ayrıca genç işçilerin sömürüsüne yoğunluk verilecek. Zira belgede gençlerin işe girişlerini kolaylaştırmak adı altında 25 yaş altındakilere 4 ay süreli deneme çalışması getiriliyor.

Özel İstihdam Büroları ile amele pazarları canlanacak: Bu düzenleme ile modern amele pazarları oluşturularak kölece çalışma pekiştirilecek. Çünkü kapitalistler ihtiyaç duydukları işçileri bu bürolardan karşılayacak, işi bittiğinde de hiçbir hukuki sorumluluğu olmayacak. Böylelikle sendikal haklar ve toplu sözleşme düzeni el çabukluğuyla ortadan kaldırılacak.

Asgari ücret de fiilen kaldırılıyor: Ülkeyi bölgelere ayırarak sermayeye ucuz (daha doğrusu bedava) işgücü imkanı tanıyacak bu uygulama, asgari ücretin de fiilen kaldırılması anlamına geliyor.

Asgari ücret ile ilgili bir diğer düzenleme ise asgari ücretin yaş sınırıyla ilgili. Şu anda 16 olan asgari ücret sınırı 18'e çıkarılacak. Böylelikle genç emek sömürüsünün önündeki bir engel daha kaldırılmış olacak.

Hükümetin programında bundan fazlası da var. Ama bu kadarı da onun ne denli ağır bir saldırıya giriştiğini göstermeye yetiyor. Bu saldırılarla işçi sınıfının canına okuyacaklar.

Kardeşler!

Durum bu kadar açık olduğuna göre, işçi sınıfının yapması gereken genel greve hazırlanmaktır. Çünkü sermaye ve hükümet gözünü karartmıştır. Dolayısıyla bu saldırıları püskürtmek için genel grev silahına başvurmak dışında başka çare yoktur.

Elbette deneyimlerimizle iyi biliyoruz ki, işçi sınıfının öz savunma örgütleri olan sendikalarımızın başında oturan bürokratlar böyle bir mücadeleyi örgütlemeyeceklerdir. Konfederasyonların başında oturanların, özelde Türk-İş yönetiminin ise şimdiden satış için hazırlık yaptığına kuşku duymamalıyız.

O halde ihanete karşı da hazırlıklı olmalıyız. Fakat ihanet olacak diye mücadeleden de geri durmamalıyız. Yapılması gereken taban örgütlerine dayanarak mücadeleyi bizzat örgütlemek, sendika yöneticilerini de harekete geçmeye zorlamaktır.

Bunun için yapmamız gereken ilk iş ise genel grev için komitelerimizi kurmaktır. Genel grev komitelerimizi kurarak mücadeleyi işyeri işyeri, havza havza, kent kent yükseltmektir.

Gün mücadele günüdür, gün kavga günüdür. Gün sermayeyi ve işbirlikçilerini durdurmak için genel grevi örgütleme günüdür.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Sermayenin yoğunlaşan saldırılarına yanıt;

Birleşik-militan bir sınıf hareketi olmalı!

Tüm toplumu ilgilendiren sosyal ve siyasal gelişmeler yaşanırken, sermaye hükümeti kıdem tazminatı hakkının gasbını yeniden gündeme getirmiş bulunuyor. Bir yandan Kürt halkının özgürlük ve eşitlik istemi şovenizmle boğulmak istenirken diğer yandan başta Kürt halkının mücadelesi olmak üzere devletin “iç tehdit” olarak gördüğü dinamiklerin ezilmesi için polise özel yetkiler vermeye hazırlanılıyor. Tüm bunlara ise, demokratikleşmenin bir adımı olarak sunulan “anayasa tartışmaları” eşlik ediyor. Sermaye hükümeti demokrasi vaatleri arasında devlet baskısı ve terörünü yeniden tahkim etmeye çalışıyor, işçi sınıfı ve emekçilerin en temel haklarına göz dikiyor.

Siyasal ve sosyal yıkım saldırılarının boyutu ve kapsamı düşünüldüğünde tüm bu saldırıları göğüsleyecek, karşı yanıt üretecek birleşik militan bir sınıf hareketinin yokluğu yakıcı bir biçimde kendisini hissettiriyor. Parçalı, dağınık ve örgütsüz bir sınıf ve kitle hareketinin varlığı ise sermaye devletinin elini oldukça rahatlatıyor, daha da pervasızlaşmasına neden oluyor. Sermaye sınıfı zaten dağınık ve örgütsüz olan sınıf kitlelerine şovenizm pompalayarak emekçilerin birliğini ve birleşik mücadelesini zaafa uğratmak istiyor. Hem puslu bir hava yaratmak için tüm kirli yöntemleri kullanıyorlar, hem de bu puslu havadan kendi sefil çıkarları için faydalanmaya çalışıyorlar. Kıdem tazminatı hakkının gaspına yönelik saldırıların tam da böylesi bir sürece denk getirilmesi tesadüf değildir. Sermaye sınıfı ve hükümeti 2003 yılından bu yana kıdem tazminatını gasbetmek için adım atmak istiyordu. Ancak böylesi bir hak gasbının büyük bir tepki üreteceğini düşündüğü için de saldırıyı zamana yaymaya çalışmaktaydı. Sınıfa yönelik dizginsiz saldırılara imza atan AKP’nin seçimlerin ardından daha da pervasızlaşması, uzun bir dönemdir gözlerini diktikleri kıdem tazminatını sınıfın birliğinin ve örgütlülüğünün zayıflatıldığı bir süreçte yeniden gündeme getirmesi bilinçli bir tutumdur.

Dağınık ve örgütsüz olduğu için siyasal ve sosyal gelişmeleri birarada ve kendi sınıf çıkarları doğrultusunda okuyamayan, bağımsız sınıf tutumu geliştiremeyen, birleşik ve militan bir mücadele örgütleyemeyen emekçi kitlelerin tablosunu değiştirmek görevi ise, onun öncüsü konumunda bulunan öznelerle düşmektedir.

Bunların başında elbette devrimci güçler gelmektedir. Ancak büyük bir gövdesi ile sınıf dışı bir konumda bulunan devrimci güçlerin zaafiyeti ortadadır. Sendikaların başına çöreklenmiş uzlaşmacı çizgideki bürokratların ve ihanet şebekelerinin varlığı ise sınıf mücadelesinde sendikaların oynaması gereken rolü zaafa uğratmaktadır. Meslek odaları ve demokratik kitle örgütleri ise konumları gereği toplumsal muhalefetin aktif bir bileşeni ve parçası olmanın ötesinde bir misyonla davranamazlar. Emek güçleri adına tüm bu zaafaların hızla giderilmesi olanaklı görünmemektedir. Zira bu sorunun hem nesnel hem de öznel koşulların olgunlaşmasıyla ilgili yanları bulunmaktadır.

Ancak tüm bu olumsuzluklara rağmen, ilerici iddialarda bulunan ve zaman zaman buna uygun çıkışlar yapmalarına rağmen istikrarlı bir yönelim içerisine girmeyen dinamikler de bulunmaktadır. Türk-İş, DİSK ve KESK içinde ilerici iddialar

taşıyan unsurların -eksiklikleri olsa da- biraraya gelişler bunlara örnektir. Tüm bu dinamikler açığa çıkması/çıkarılması gereken zeminlere birer örnektir.

Ancak söz konusu dinamiklerin yaşadığı en temel zaaf, planlı, hedefli bir yönelimden ve militan bir mücadele hattından yoksun iddia, niyet ve konumlarıdır. Bu dinamikler gündeme göre ve sınırlı tepkilerle bir araya gelmekte, oynaması gereken rolü yerine dahi getiremeden sönmülenip gitmektedir. Özelleştirme, esnek çalışma, kıdem tazminatı gibi saldırılar gündeme geldikçe ortaya çıkan, TİS gibi süreçlerde sendikal bürokrasinin açık ihanetine karşı parçalı ve sınırlı tepki veren, direnişlerinde yalnız bırakılan işçi bölüklerini kısmen sahiplenmek zorunda kalan konumlarıyla bu unsurların sınıf hareketinin ihtiyaç duyduğu birleşik mücadelenin önünü açabilmesi olanaklı değildir.

Söz konusu dinamiklerin yaslanması gereken en temel zemin ise işyerleri ve fabrikalardır. Yani sınıfın can damarları anlamına gelen tabanın kendisidir. Ancak ne yazık ki uzak durulan en temel alan da burasıdır. Bırakalım tabana yaslanmak için özel ve iradi bir çaba göstermeyi tabandan doğru yaşanan/yaşanabilecek bir yükselişe dahi yanıt vermekten uzak durmaktadırlar. Kendi konumlarını sarsabilecek herhangi bir gelişmenin önüne geçmeye çalışmaktadırlar. Bu tutumlarıyla da samimiyetlerini ve inandırıcılıklarını tartışmalı hale getirmekte, tabana da güven verememektedirler.

İlerici iddialar taşımak tek başına niyetlerle ilgili bir durum değildir. Bilinç, irade, iddia ve kararlılık da istemektedir. Bunların sınanacağı alan söz değil pratik yaşamın kendisidir. Kıdem tazminatının gündeme gelmesini “genel grev” nedeni sayacağını iddia eden sendika bürokratlarının samimiyeti sözlerine değil pratiklerine bakılarak anlaşılacaktır. Bugüne kadarki pratikleri ise bu anlamda hiç açıcı değildir. Kıdem tazminatı gündemdedir, sermaye sınıfı ve hükümeti kararlılık gösterileri eşliğinde işçi sınıfının bu en temel hakkının gaspedeceğini ilan etmektedir. Ancak sendika bürokratları tabandan

doğru militan bir mücadele ve genel grev hazırlığı içerisinde değildir. Tersine göstermelik ve beylik argümanlarla süreci geçiştirmeye çalışmaktadırlar.

O halde yapılması gereken, iddiaları söz kalıbı olmaktan çıkarmak ve yaşamın içerisinde örgütlemektir. Sendika bürokratlarını tek başına sloganlarla teşhir etmek değil, pratik olarak da onları etkisizleştirmenin yol ve yöntemlerini uygulamaktır. Zira hareketlenmeye başlayan sınıf bölüklerini etkisizleştirmek için sendikal bürokrasinin nasıl canla başla çalıştığı, nasıl uğursuz bir rol oynadığı bilinmektedir. Sınıf hareketinin gelişmesinin önündeki en temel engellerin başında sendikal bürokrasi gelmektedir. Bu nedenle ilerici iddialar taşıyan her unsur ve dinamik, sendikal bürokrasiyi bertaraf etmek gibi bir niyet, iddia ve pratik taşımak zorundadır.

Sosyal ve siyasal gelişmelerin kapsamı ortadadır. Sınıfın gündemleri ise bellidir. Kıdem tazminatı gibi en yakıcı saldırı kapıdadır. Sosyal ve siyasal gelişmeler karşısında işçi sınıfının bakışıyla hareket eden, şovenizme karşı halkların kardeşliğini savunan, kıdem tazminatı, esnek çalışma vb. saldırılara karşı emekçilerin taleplerini ortaklaştıran, kararlı ve militan bir mücadele programı etrafında sınıfın en geniş kesimlerini birleştirmeyi hedefleyen zeminlere ihtiyaç vardır. Elbette bu tür zeminlerin yöneleceği temel alan işyerleri, fabrikalar, sanayi havzaları olmalıdır. İşçi ve emekçi kitlelerin üretim alanları içerisinde harekete geçirilmesi hedeflenmeli, sendikal bürokrasiyi bertaraf etmek için söz, yetki ve karar hakkı tabana doğru yayılmalıdır.

Sonucundan bağımsız olarak, SSGSS ve torba yasa gibi geniş emekçi yığınlarını doğrudan kesen saldırı süreçlerinde, mücadele için uygun bir kanal açılabilirdiğinde işçi ve emekçi kitlelerin buralara nasıl aktığı, sınıf hareketinin nasıl canlandığı görülmüştür. Önemli olan bu kanalların açığa çıkarılmasıdır. Önümüzdeki kritik süreçte de, bu zeminlerin açığa çıkarılması görevi devrimci ve ilerici güçlere düşmektedir.

Kürt halkına saldırganlıkta “yeni dönem”

İmha, inkar ve tasfiye “kirli savaş” yöntemleriyle derinleşecek

Düzen cephesi Kürt sorunu konusunda AKP’nin hükümete geldiği dönemden bu yana izlediği oyalamaya dayalı ikiyezli politikasında artık “köklü bir dönüşüme” gidiyor. Söz konusu dönüşüme AKP sözcüleri “yeni strateji” diyorlar. Açık ki, “yeni” dedikleri Kürt halkının mücadelesine karşı topyekün bir devlet terörünün devreye sokulmasıdır. Bunda yeni sayılabilecek tek şey ise, bir dönemdir kenarda bekletilen eski kirli savaş artıklarının tekrar devreye sokulmasıdır.

AKP kurmayları tarafından bu “yeni dönem” için kapsamlı bir hazırlık çalışması başlatılmış durumda. Öyle ki, günlerdir “terörle mücadelenin daha etkin yürütülmesi için” polis özel hareket timlerinin yeniden devreye sokulacağı kamuoyuna “müjdeleniyor”. İçişleri bakanı, MİT müsteşarı, emniyet genel müdürü ve jandarma genel komutanıyla bu kapsamda yoğun bir görüşme trafiğine giriyor. Başbakanın genelkurmay başkanıyla haftalık olağan görüşmesinin gündemine “polis özel timlerinin kırsalda yürütülen operasyonlara katılması” alınıyor. Jandarma Genel Komutanlığı’nın İçişleri Bakanlığı’na bağlanması için hazırlıklar yapılıyor. Beş bin civarındaki polis özel tim sayısının 2013 yılına kadar 15 bin düzeyine çıkarılacağı ve bunun için polis okullarında eğitimin ihtiyaca göre yeniden düzenleneceği belirtiliyor. AKP’nin yandaş medyası başta olmak üzere, düzen medyası da üzerine düşeni yaparak, söz konusu adımları “çözüm yolunda atılan önemli adım” sözleriyle cilalıyor.

Bütün bu hazırlıklar, özellikle Türk ordusunun operasyonlarına paralel olarak artan asker ölümleri ve DTK tarafından ilan edilen “Demokratik Özerklik” kararı üzerine oturtuluyor. “Terörle mücadelede asker yeterli değil”, “Operasyon yürütenlerin ortak koordinasyonu sağlanmalı” argümanlarına yaslanılarak, özel tim polislerinin etkin rol alacağı “yeni dönem” saldırganlığının propagandası yapılıyor. Devlet ve AKP cephesinden yapılan bu hazırlıklar, faşist grupların Kürt halkına karşı harekete geçirilmesi ve şovenist bir siyasal atmosferin toplum yaşamına egemen kılınması hamleleriyle de güçlendiriliyor.

Öte yandan, gerici çıkarları gereği birbirleriyle çatışan düzen güçleri bir kez daha Kürt halkına karşı düşmanlıkta elbirliği ediyorlar. “Ortak düşman” karşısında safları sıkılaştıran düzen güçleri, Kürt halkını açıkça hedef göstererek sistemin bekası için farklı uluslardan emekçiler arasında düşmanlığı körükliyorlar. Üstelik bunu yaparken de, ikiyezli elden bırakmayıp tüm ölümlerin sorumluluğunu Kürt siyasal hareketine fatura etmeye çalışıyorlar.

Düzen güçleri her ne kadar asker ölümlerini ırkçı-faşist saldırganlığın gerekçesi haline getirmeye çalışsa da, bu çabalar devletin Kürt sorununu çözmek konusundaki aczini gizlemeye yetmemektedir.

Devletin bugüne değin oyalayan ve işi sürüncemede bırakan manevralarına rağmen Kürt hareketi ve Kürt halkının mücadelesi giderek ivmelenip güçlendi. “Açılım” sürecinin de açıkça gösterdiği gibi, devletin oyalama ve beklenti yaratmaya dönük attığı her adım tersinden Kürt halkının mücadelesini daha da arttırdı, taleplerini daha güçlü ve somut bir biçimde ortaya koymasına yol açtı.

Kürt hareketinin parlamentoya girmesi ve bu zeminden politik çizgisi gereğince yararlanması da, Kürt halkının mücadelesindeki yükselişe belirgin bir katkı sağladı. Bu ivmelenme somutta Kürt emekçi kitlelerinin daha geniş bölükleriyle mücadeleye katılmasını sağlarken, “demokratik özerklik” ilanında da görüldüğü gibi, Kürt hareketinin meşru hakları düzenden kopararak alma tercihinde bulunmasının yolunu düzledi. İşte düzenin bugün Kürt halkına karşı topyekün bir savaş hareketına başvurmalarının en temel nedeni de, Kürt hareketinin bu tutumudur.

Kuşkusuz ki devlet, kendi belirlediği sınırların dışına çıkmış bir Kürt hareketi gerçeğini asla kabullenmeyecek ve onu sineye çekmek istemeyecektir. Kürt halkını ayak oyunları ile oyalama ve mücadelesini boğma imkanının olmadığı yerde de, savaşa ve sindirme hareketına başvurmaları kaçınılmazdır. Ters, Kürt halkının düzenin kırmızı çizgilerine dokunan meşru taleplerinin karşılanmasıdır ki, devletin oyalamak ve aldatmak dışında buna hiçbir

zaman niyeti olmadığı açıkça bilinmektedir.

Açıktır ki, önümüzde Kürt halkının mücadelesi açısından oldukça kritik bir süreç bulunmaktadır. Devlet, askerinden özel hareket polislerine elinde bulundurduğu her türlü olanakla Kürt hareketini tasfiye etme ve Kürt halkını sindirme hamlelerini derinleştirecektir.

Böyle bir dönemde Kürt halkıyla eylemli dayanışma içinde olmak, haklı ve meşru taleplerini her zeminde dile getirip savunmak devrimci ve ilerici güçler için özel bir sorumluluk durumundadır. Devletin şovenizmle zehirlemeye çalıştığı işçi ve emekçi kitleleri, sermaye düzenine karşı mücadeleye sevk etmek ve düzeni bu cepheden açmaza almak Kürt halkının mücadelesine verilebilecek en güçlü destektir. Dizginlerinden boşalan ırkçı-faşist saldırganlığın ve emekçilerin sınıfsal bilincini bulandıran şoven kudurganlığın karşısında “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını haykırmak ise günün acil görevlerinin başında gelmektedir.

Özel timin kanlı dosyası

Kürt halkına yönelik geçmişte kullanılan özel hareket timlerinin suç seceresi AKP’nin nasıl bir yönelim içerisinde olduğunu gösteriyor. İşte özel timlerin kanlı katliamlarından bazıları...

Vedat Aydın’ın cenazesi: Evinden kaçırılarak öldürülen HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın’ın cenazesinden dönenlere Diyarbakır surlarının üzerine yerleştirilen özel hareketçiler tarafından ateş açılması sonucu 7 kişi öldü, binden fazla insan yaralandı.

Şırnak ve Cizre olayları: OHAL Valiliği’nin kente 1500 kadar PKK’linin girdiğini açıklamasının ardından 6 gün boyunca Şırnak’ta sivillere ait neredeyse tüm binalar ağır silahlarla vuruldu. Ancak hiçbir PKK’linin cenazesi bulunmadı. Cizre’de Sabah Gazetesi Foto Muhabiri **İzzet Kezer** öldürüldü.

Digor olayları: Gıda ambargosunu protesto için Kars Digor’da 15 Ağustos 1993’te ilçe merkezine yürüyen köylülere özel hareket timleri tarafından ateş açılması sonucu 5’i çocuk 17 kişi yaşamını yitirdi.

Tunceli olayları: Tunceli merkezinde bir eve düzenlenen baskında 3 özel hareket polislinin öldürülmesinin ardından “**Kanımız aksa da zafer İslamın**” sloganı atan 200 kadar özel hareket polisi halkın üzerine ateş açtı ve bir taksi şoförü öldü, dükkanlara ve araçlara zarar verildi. OHAL Valisi **Ünal Erkan**, polisler “**Burada böyle şeyler yapmayın, ne yaparsanız dağda yapın**” dedi.

Diyarbakır Cezaevi olayları: Diyarbakır E Tipi Kapalı Cezaevi’nde 24 Eylül 1996’da çıkan olaylara müdahale eden polisler “**Allahüekber**” diye bağırarak tutuklu ve hükümlüleri demir çubuklar, kalaslar ve coplarla dövdü. 10 tutuklu öldü, 24’ü yaralandı.

Uğur Kaymaz’ın öldürülmesi: Mardin’in Kızıltepe ilçesinde 21 Kasım 2004’te 12 yaşındaki Uğur Kaymaz ve kamyon şoförü olan babası özel hareketçiler tarafından “**terörist olduğu**” iddiasıyla öldürüldü. Uğur’un cesedinden 13 kurşun çıkarıldı.

331 taciz ve tecavüz: Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüz Karşı Hukuki Yardım Bürosu’nun verilerine göre, bölgede 14 yıl içinde yaşanan 79’u tecavüz olmak üzere toplam 331 taciz ve tecavüz vakasının çoğunun faillerini polisler oluşturdu.

Tehditler savurdular...

Atalay zehrini kustu

12 Haziran seçimlerinin ardından oluşan yeni hükümette “Başbakan Yardımcısı” sıfatıyla yer alan, aynı zamanda “açılım” aldatmacasının koordinatörlüğünü yapma görevini de sürdüren Atalay, Kırıkkale’de AKP İl Başkanlığı’nı ziyareti sırasında Kürt sorununa ilişkin gelişmeleri değerlendirdi. “Demokratik Özerklik’in bizim için hiçbir değeri yok” sözleriyle Kürt halkının haklı ve meşru taleplerine dönük tahammülsüzlüğünü dışavuran Atalay, konuşmasını demagoji ve tehditlerle sürdürdü.

Atalay, AKP hükümetinin ve Türk devletinin “kırmızı çizgilerinden” dem vurarak şoven zehrini “Terörle mücadelede güçlü Türk milleti her zaman ayakta durdu” ifadeleriyle akıttı.

Kürt halkını ve Kürt hareketini hedef göstererek “Bunlara biz pabuç bırakacak değiliz” dedi.

Erdoğan’dan hakaretler...

27 Temmuz günü Azerbaycan’a yapacağı ziyaret öncesi Esenboğa Havalimanı’nda açıklamalarda bulunan Erdoğan, Kürt hareketine hakarete varan ifadelerle saldırdı.

BDP’li Bengi Yıldız’ın demokratik özerklik üzerine verdiği bir röportajda, devlete vergi vermekle ilgili ifadeleri üzerine önce demokratik özerklik talebine saldırdı.

‘Vatan-millet-sakarya’ edebiyatıyla son günlerde burjuva siyasette prim yapan söylemleri bir bir sıralayan Erdoğan “Kimse bu ülkenin bütünlüğü üzerinde herhangi bir operasyona giremez” dedi.

Konuşmasına BDP’lilere hakaret ederek devam eden Erdoğan şunları söyledi: “Kimse küçük akıllarıyla bu ülkenin bütünlüğünü parçalama gayreti içerisinde giremez. Bu ülkenin en batısındaki nasıl vergisini ödüyorsa, en doğusundaki de bu vergisini ödeyecektir. Ödemediği zaman bedelini ödemek durumunda kalır”.

“Adaletsiz vergi düzeni böyle sürmeyecek”

BDP Şırnak Milletvekili Hasip Kaplan ise vergilerin silah tüccarlarına gittiğini belirterek, “Bu ülkeyi soyup soğana çevirip, vergi ödemeyenlere bedel ödettiyeceğiz. ‘Biri yer biri bakar kıyamet ondan kopar’ sözünü boşuna söylememişler. Vergi aflarınız, kara paralarınız, ihaleleriniz, haramınız sorgulanacak” dedi.

“Türkiye’de vergi verenler ve vermeyenler kim biliyor musunuz?” diye sorarak bütçenin yüzde 80 vergisinin dolaylı vergiler olduğuna ve emekçi halktan alındığına dikkat çekti. “28 holding Türkiye’yi sömürüyor, gelirin yüzde 80’ini kapıyor vergisi de yüzde 20. Yani emekçiden direkt ve indirekt alınan vergi yüzde 80” dedi.

“Demokratik Özerklik meşru bir hak”

BDP ile Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu milletvekillerinin Van’da gerçekleştirdiği 4 günlük kamp sona erdi. Kampın ardından 25 Temmuz günü düzenlenen basın toplantısında BDP Grup Başkanı Selahattin Demirtaş, kamp sürecinde tartıştıkları ve karar aldıkları konuları açıkladı.

“Anayasa çalışmalarını halkımızla yürüteceğiz”

Öncelikle yeni Anayasa tartışmaları çerçevesinde tartışmalar yürüttüklerini belirten Demirtaş, tartışmalarda aktif ve öncü bir rol almak istediklerini söyledi. “*Bu sonuçları da dikkate alarak şu saatten itibaren anayasa hazırlık çalışmalarını somut bir şekilde halkımızla paylaşıp, her yerde tartışmaları sokaklarda, meydanlarda, panellerde, konferanslarda sürdürerek, aynı zamanda bir taslağa dönüşecek şekilde çalışmayı da yürüteceğiz*” dedi.

Hükümetin göstermiş olduğu yaklaşımın son derece yetersiz, yeni bir anayasa tartışmasından öte, eskinin tekrarında bir ısrar olduğunu ifade eden Demirtaş, “*Şimdi hükümet sözcüleri özellikle sayın Başbakan, yaptığı bütün açıklamalarda tekçilikten vazgeçmeyeceklerinin altını çiziyor. Dolayısıyla bir yandan tekçi zihniyetinin süreceğine dair ısrar öte tarafta hükümetin yeni anayasayı yapıyoruz açıklaması birbiriyle çelişen açıklamalardır*” dedi.

“Çatı partisi çalışmaları başladı”

Demirtaş çatı partisi çalışmalarıyla ilgili şunları söyledi: “*Bunun bir kongreye ve giderek bir siyasi partiye dönüşmesi çalışmaları zaten başlamıştı. Biliyorsunuz bu konuda bir komisyon kurulmuştu. Daha önce ‘çatı partisi’ olarak ifade edilen şu anda kendini Blok olarak ifade eden çalışma bir kongre şeklinde örgütlenme çalışmalarına aktif olarak başlamıştır*”.

“Türkiye’yi birleştirecek bir proje “

Demokratik Özerklik’in 4 gün boyunca detaylı bir şekilde masaya yatırdıklarını dile getirerek şunları söyledi: “*Demokratik Özerkliği meşru bir hak olarak gördüğümüzü ve bu hakkın hayata geçebilmesi, anayasal*

Kürt halkı sandığa gitti

Demokratik Özerkliği ilan eden DTK 30-31 Temmuz tarihlerinde gerçekleştireceği genel kuruluna gidecek delegelerin seçimi için 43 ilde sandıklar kurdu.

Kürt halkı DTK genel kurulunda kendilerini temsil edecek delegeleri seçmek için oy kullandı. Adıyaman 4, Batman 21, Bingöl 9, Diyarbakır 70, Antep 8, Elazığ 4, Malatya 3, Mardin 32, Siirt 10, Urfa 23, Şırnak 23, Dersim 5 delegesini seçerek DTK Genel Kurulu’na göndermek için sandık başına gitti.

“Halkın karar sürecine katılması”nı amaçlayan delege seçimi için oy kullanma işlemleri sabah erken saatlerde başladı. Halk, büyük bir heyecan ve coşku içerisinde oylarını kullandı.

yasal güvenceye kavuşabilmesi için de bütün platformlarda TBMM’de önümüzdeki dönemlerde mücadelemizi, çabamızı gayretimizi sürdüreceğimizi ifade ettik”

Demirtaş demokratik özerkliğin bir dayatma olarak algılanması gerektiğine dikkat çekerek “*Tam tersine tekçi dayatmalara karşı son derece haklı bir çıkış olarak algılanmalıdır. Ve yine hiç kimse Demokratik Özerkliği Türkiye’de bölünmenin girişimi olarak görmemelidir. Aslında hükümetin ve hükümetlerin uygulamaları nedeni ile fiilen bölünmüş olan Türkiye’yi gerçek anlamda gönüllü birleştirecek bütünleştirecek bir proje olarak görmelidir*” dedi.

Kürt halkı gerillalarına sahip çıktı

Şoreş’i onbin kişi uğurladı

HPG gerillası Esvet Ediş’in (Şoreş Qeşurê) cenazesi, onbin kişinin katıldığı törenle 22 Temmuz günü Şırnak’ın Uludere ilçesinde toprağa verildi.

Bingöl’ün Karlıova İlçesi’nde 14 Temmuz’da çıkan çatışmada yaşamını yitiren HPG’li Esvet Ediş’in (Şoreş Qeşurê) cenazesi, sabah saatlerinde Diyarbakır’dan yola çıkarıldı. Cenaze; Cizre, Şırnak merkez güzergahlarından Uludere’ye getirilene kadar yol boyunca zafer işaretleri ve sloganlarla selamlandı. Andaç (Geramus) Köyü’nün girişine getirilen cenaze buradan onbin kişilik bir kitleyle mezarlığa götürüldü. 45 derece sıcaklıkta köylüler PKK bayrağına sarılı tabutu 3 kilometre uzaklıktaki mezara taşıdı. Ediş, “Ey şehid seninle gurur duyuyoruz” sözleriyle toprağa verildi.

Ardından MEYA-DER Diyarbakır Yöneticisi Mehmet Yaşar ve Şırnak BDP İl Başkanı Abit İke birer konuşma yaptılar.

Daha sonra aile adına Erşat Ediş, cenazeye sahip

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

çıkan Kürt halkına teşekkür etti.

Öztürk’ün törenine binler katıldı

Hakkari’nin Şemdinli ilçesinde 22 Temmuz’da çıkan çatışmada katledilen HPG gerillası Sıddık Öztürk (Siyabend Serhat) memleketi Doğubayazıt’ta 10 bin kişi tarafından uğurladı.

Tören için BDP ilçe binası önüne getirilen Öztürk’ün cenazesi buradan binlerce kişi tarafından Abdigör Mahallesi Mezarlık Camisi’ne ardından da Doğubayazıt Mezarlığı’na götürüldü. İlçede kepenkler tamamen kapatılırken, BDP Iğdır Milletvekili Pervin Buldan, Ağrı Milletvekili Halil Aksoy ve BDP yöneticileriyle belediye başkanları da törene katıldı. Yürüyüş boyunca kitlenin sayısı devamlı arttı. Kitle mezarlığa vardığında sayısı 10 bini geçti.

Törenin ardından kitle taziye çadırının kurulduğu Vatan Mahallesi’ne yürüdü. Polis ise kitleye gaz bombası ve tazyikli suyla saldırdı. Gençlerin karşılık vermesi üzerine bir süreliğine çatışma yaşandı.

Zeytinburnu’nda Kürt emekçiler faşist saldırıları anlatıyor...**“Saldırıları devlet destekli”****Zeytinburnu'nun faturası Kürtlere**

Zeytinburnu'nda faşist grupların günler süren ırkçı saldırılarının ardından gözaltına alınan faşistler serbest bırakıldı. Devlet saldırganlara arka çıkarken 10 Kürt'ü tutukladı.

Diyarbakır Silvan'daki asker ölümleri ve DTK'nın “demokratik özerklik” ilanının ardından Kürt halkını hedef alan ırkçı-faşist saldırganlık ülke genelinde ciddi bir tirmanış gösterdi. Düzen sözcülerinin tehditler savurarak Kürt halkını hedef göstermesi, düzen medyasının ise saldırıları “hassasiyet” olarak tanımlayarak meşrulaştırmaya çalışması faşist kudurganlığın dizginlerinden boşalmasına yol açtı.

Söz konusu faşist saldırıların yaşandığı yerlerden biri de İstanbul'un Zeytinburnu ilçesiydi. Zeytinburnu'nda günler süren saldırılarının ardından gözaltına alınan faşistler serbest bırakılırken, birçok Kürt tutuklandı.

Faşist grupların polis destekli saldırılarına hedef olan Kürt emekçileri, yaşanan süreci gazetemize anlattılar:

“Polis müdahale etmedi”

Yıllardır Zeytinburnu'nda ikamet eden Diyarbakırlı **Selma Yıldırım**, ırkçı-faşist saldırıların nasıl yaşandığını şu sözlerle anlattı:

“O gün Mardinlilerin düğünü vardı. O düğüne gidip saldırıda bulunmuşlar. Orada 13 asker şehit oldu siz burada düğün yapıyorsunuz demişler. Damadı bile dövmüşler. Düğün var Kürtçe şarkı çalınıyor. Niye Kürtçe şarkı çalınıyor demişler. Onlar da, düğün Mardinlilerin düğünü başka ne parça çalınacak demişler. Arnavutlarla dışarıdan gelen insanlar olayları kışkırttı”

Yıldırım, ırkçı-faşist saldırıların yaşandığı sırada bölgede sözde güvenlik önlemi alan polisin tutumunu ise şöyle anlatıyor:

“Polis, saldırganlar dükkanları yakıp yıkarken hiçbir şekilde müdahale etmedi. Sadece izlemekle yetindi. Polis zamanında müdahale etse olaylar bu kadar büyümezdi. Faşistler, bizim aşağı köylünün ayağına silah sıkmışlar. Silah sıkılan çocuk kendisini korumak için büyük bir cesaret gösterip silah sıkın kişiye tekme atmaya çalıştı. Adamlar, ellerinde sopa ve bıçaklarla küfür ederek polisin önünden geçerken polis bakmakla yetindi. Halkımızın bu noktada duyarlılık gösterip aşağıya inmemesine çok şaşırdım. İyi ki inmediler ama inenler de vardı. Çünkü küfür ediyorlar ve kahvehaneyi yakıyorlardı”

Selma Yıldırım, ırkçı-şoven saldırıların kardeş halklar arasında yarattığı düşmanlığa dikkat çekiyor. Yıldırım şöyle konuşuyor:

“Biz içiçe yaşıyoruz. Örneğin benim patronum Giresunludur. Yemin ederim, ben komşularımın

hiçbirisini

ayırımıyorum. Ama bu saatten sonra ayırım yapıyorum. Bunları yaşadık. Ben kendi gözümle gördüm. Kadınlar, balkonlardan bize sopa attılar. Hatta taşı eline alıp, atmaları için çocuklara bile verenler varmış. Devlet de devlet değil. Bunu herkes biliyor zaten. Tüm bunlar yaşanırken polis de engel olmuyor. Demek ki onlar da kavga istiyor. BDP binasını gösteriyorlar. Polis biraz ileride olmasına rağmen binaya kadar gelinebiliyor. Müdahale etseler buraya kadar gelemezlerdi”

Mahalledeki son durumla ilgili bilgi veren Yıldırım, şu anda herhangi bir gerginliğin olmadığını söylüyor.

Yıldırım konuşmasını “Barış istiyoruz, demokratik bir ülkede yaşamak istiyoruz” sözleriyle tamamlıyor.

“Saldırı devlet destekli”

Bölgedeki olaylara tanıklık eden Kürtlerden biri olan **Alaattin Akçay** ise, faşist saldırıların devlet destekli olduğuna dikkat çekiyor. Emniyetin, yaşanan olaylara çanak tuttuğunu söyleyen Akçay olay günü başından geçenleri şöyle anlatıyor:

“O gün hastamı hastaneye götürüyordum. Çevik kuvvet beni bekletti. Kimliğe bakıp beni aramak istediklerinde ve ben buna karşı çıktığımda polisler beni tekme tokat dövdüler. Şikayetçi olmama rağmen polis amirinin ismini alamadım. Baha hakaret ettiler, anneme ve babama küftettiler”

Yaşanan saldırıların planlı olduğunu belirterek konuşmasını sürdüren Akçay, bu olayları çıkartanın faşist gruplar olduğunu ve ölen askerlerin arasında Kürtlerin de bulunduğunu hatırlatıyor. “Etiler’de, Bebek’te yaşayan bir zengin çocuğu niye dağda ölmüyor?” sorusunu soran Akçay, polisin, yaşanan olaylara seyirci kaldığını ifade etti.

“Döner bıçakları vardı, silah taşıyorlardı”

Bölgede esnafılık yapan **Ender Taşkıran** ise kiraathanesi ve internet kafe işletiyor. Olaylar sırasında iki dükkanının da yağmalandığını ve maddi hasar oluştuğunu söyleyen Taşkıran olayların nasıl başladığını şöyle anlatıyor: “Polis BDP binasının önündeki grubu dağıttıktan sonra bizim sokağa geldi. İnternet kafenin kapılarını kapattık ve üst kata çıktık. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Saat 01.00 gibi bir grup geldi ve dükkana saldırdı. 02.00 gibi başka bir grup daha geldi ve onlar da kahveye ve internet kafeye saldırdı. Saat 03.00 gibi bir grup daha geldi ve diğerleri gibi onlar da saldırdı. Can güvenliğimiz kalmadığı için kapıyı kitleyip çıktık. Bizden sonra 04.30 gibi tekrar saldırı olmuş. 02.30 gibi polisi aradık. Saldırıya uğradığımızı ve içerde kaldığımızı söyledik. Ancak polis hiçbir şey yapmadı” Saldırı sırasında etrafta bir sürü polis olmasına rağmen kimsenin müdahale etmediğini söyleyen Kürt esnaf, saldırganların üzerinde döner bıçakları bulunduğunu ifade ediyor. Hatta saldırganlar arasında silah taşıyanlar olduğunu da belirtiyor Yaşananların ‘toplumsal hassasiyet’ olarak gösterilmesine karşı çıkan Taşkıran, daha önce de böyle gelişmelerin yaşandığını ancak saldırıların bu denli yoğun olmadığını ifade ediyor. Yaşanan saldırılar karşısında duyarlı ve sağduyulu olmak gerektiğini söylüyor.

“Yaşananlar açık provokasyondur”

Bölgede esnafılık yapan ve faşist saldırılar sırasında kiraathanesi zarar gören **Mekin Seferoğlu**, bölgedeki olayların, asker ölümlerinin ardından Türk bayraklı destek eylemleriyle alevlendiği bilgisini veriyor. Destek yürüyüşleri sırasında 14 yaşındaki Mardinli bir gencin linç edildiğini belirten Seferoğlu, esnaflara sığınan çocuğun faşistlerin önüne atıldığını söylüyor. Bu duruma tepki gösteren ve faşistlerle karşı karşıya gelen Kürt gençlerinin provake edilmeye çalışıldığını sözlerine ekleyen Seferoğlu, Kürt esnafların dükkanlarının yağmalanmasının yanısıra Kürt gençlerinin grup halinde dolaşmasına izin verilmediğini aktardı. Kürt esnaf, olayların başladığı gün kiraathanenin dört kez saldırıya uğradığını ifade etti.

Seferoğlu şöyle konuştu: “Ölen asker de gerilla da bizim insanımızdır. Asker ölümleri sırasında sevinç gösterileri yapmadık. Bu açık bir şekilde faşistlerin provokasyonudur. Biz birlikte yaşıyoruz. Bizim camımız kırılırken balkonlardan alkış tutan insanlar vardı. Kahvemiz taşlanıp camlarımız kırılırken alkışlayanlar vardı. İnsanlık dışı olaylara insanlık dışı tepkiler veriliyor. Polis ilk iki gün hiçbir önlem almadı. Olayların başladığı Perşembe günü bu saldırılar polis destekli yapıldı. Kürt gruplar biber gazıyla dağıtılıp, sokaklar boşaltılıp saldırganların dükkanları yağmalaması için ortam oluşturuldu. Olayların böyle olacağı belliydi. Daha önce Giresunlular Derneği’ne taş atıldığında polis derneğin önünde nöbet tuttu. Saldırı bize yapıldığında ise polis hiçbir şey yapmadı. Polislerden önlem almalarını istememize rağmen gelmediler”

Seferoğlu, ırkçı-şoven havanın nasıl dağıtılabileceği konusunda da düşüncelerini dile getiriyor. Yaşanan olaylar karşısında “büyüklerin” tutum alması gerektiğini söyleyen Seferoğlu, bu durumun kardeşliğe ters düşen bir durum olduğunu ifade ederek tehlikeye dikkat çekiyor. Basının olayları ele alış biçimini de eleştiren Seferoğlu, olayların yansıtılış biçiminin gerçekleri yansıtmadığına dikkat çekiyor. Olay günü saldırıya uğrayan kiraathanenin görüntülerinin değil ülkü ocağı ve Giresunlular Derneği’nin gösterilmesine tepki gösteriyor ve ekliyor: “Artık kimse evine girmek istemiyor. Huzur istiyoruz”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Erdoğan'ın Filistinli büyükelçilere hitabı...

Riyakârlığın doruğundalar!

Mavi Marmara gemisinin 2. Gazze'ye Özgürlük Filosu'na katılmasına engel olduğu için Washington ve Tel Aviv yönetimlerinden “aferin” alan AKP şefi Tayyip Erdoğan, bu gelişmenin hemen ardından İsrail'den gelen “gizli ziyaretçi”lerle kapalı kapılar ardında görüşmelere başladı. Aynı günlerde ABD ve İsrail basını, İsrail-Türkiye ilişkilerinin “ısınma” sürecinde olduğunu dünyaya duyurmaya başladı.

Dinci gericiliğin başı konumundaki Erdoğan'la partisi AKP'nin siyonist şefleri ağırlaması ve ikili ilişkilerin geçirdiği sarsıntının aşılması için çaba harcadığı basına yansınca, deşifre olan riyakarlığın dengelenmesi için, İstanbul'da düzenlenen Filistinli büyükelçiler toplantısı “bulunmaz fırsat” bilindi.

Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas'ın da katıldığı toplantıda konuşan Tayyip Erdoğan, ‘Filistin davasının baş savunucusu havalarına’ büründü. Döne döne Gazze etrafındaki kuşatmaya değinerek İsrail'e yüklenen AKP şefi, Mavi Marmara gemisinin ablukayı delmek için Gazze'ye giden filoya katılmasını engelleyen kendisi değilmiş gibi, atıp tuttu.

Washington'dan gelen emirle Filistin halkını satan AKP şefi, deşifre olan riyakarlığını karşı atakla dengelemeye çalıştı. Nelere değinmedi ki Erdoğan? Gazze ablukasından yasadışı Yahudi yerleşimlerine, İsrail'in şımarıklığından ABD'nin suç ortaklığına, başkenti Doğu Kudüs olacak Filistin devletinin kurulmasından İsrail'in masum insanları öldürmesine... Filistin başta olmak üzere Arap halklarının duymak istediği bir tiratla şov yapan Erdoğan, gösteriyi bir Filistin şiiri okuyarak tamamladı.

ABD-İsrail ikilisine karşı “Filistin davasının savunucusu” edasıyla sahnede nutuk atan Erdoğan, siyonist rejimle ilişkilerin düzeltilmesi için siyonist şeflerin Mavi Marmara gemisi katliamından dolayı özür dilemesini yeterli bulmaktadır. Açıktır ki, AKP hükümeti ve onun şefi Erdoğan bir özürle İsrail'le sıkı işbirliği yapmaya hazırdır.

Siyonist rejimin bazı şefleri de özür dilenmesinden yanalar. Muhtemelen bu eğilim Tel Aviv'de ağır basacak. AKP hükümetinin talep ettiği tazminat ise İsrail için zaten sorun teşkil etmiyor. İsrail özür dileyince, taraflar arasında esas sorun çözülmüş olacak. Yani vaazlarında Filistin için timsah gözyaşları dökkenler, İsrail'le sıkı işbirliğine devam edecekler; elbette daha önce de olduğu gibi Filistin halkı için değişen hiçbir şey olmayacak.

Bu arada Gazze'yi ziyaret etmek istediğini de açıklayan Erdoğan, “Filistin dostu” imajını daha da güçlendirme derdinde.

Filistinli büyükelçiler huzurunda yapılan konuşma

ve Gazze ziyaretine dair açıklamanın, siyonist şefleri rahatsız edeceği açık. Zira onlar, Filistin halkının direnişinin meşru kabul edilmesine tahammül etmiyorlar. Ancak çıkarları Türk devleti ve AKP hükümetiyle işbirliğini geliştirmeyi zorunlu kıldığı için, bunu çok da dert etmeyeceklerdir.

Gerçi AKP hükümeti ile şefinin İsrail karşıtı “sert” vaazlarına karşın, İsrail'le mali, ticari, askeri vb. ilişkiler devam ediyor. Fakat İsrail bu ilişkileri daha da pekiştirmek istiyor. Bundan dolayı küstahlığı tam elden bırakmasa bile, pragmatist/faydacı yaklaşımın siyonist rejimde ağır basacağına dair güçlü veriler mevcuttur. Washington'daki efendilerin de iki işbirlikçi rejimi barıştırmak için çaba sarf ettiği göz önüne alındığında, Türkiye-İsrail ilişkilerinin düzelmeye sürecinde olduğunu söylemek mümkündür. Buna karşın taraflar, en azından bir süre daha “tribünlere oynamaya” da devam edeceklerdir.

Bu durumda, Erdoğan'ın Filistin sorununu hamasetle istismar etmesinin arkasında parti tabanını motive etme, daha da önemlisi Arap halklarına mesaj verme kaygısı var. Görünen o ki, ABD emperyalizminin Arap dünyasındaki halk isyanlarına karşı başlattığı saldırıda üstleneceği rol, Erdoğan'ı bu hamasetli vaazlara başvurmaya zorluyor. Zira halk isyanları karşısında ABD ile aynı tutumu takınması AKP ve şefinin Arap dünyasındaki popülerliğini zedelemiş, “Türkiye modeli” ise tebessümle karşılanır olmuştur. Bu durumda “imaj düzeltme” Erdoğan için bir zaruret haline gelmiş oldu.

Bu durumda Filistin sorunundan daha etkili bir araç bulunamaz. Çünkü bu sorun Atlas Okyanusu'ndan

Basra Körfezi'ne kadar bütün Arap halklarını yakından ilgilendiriyor. Bunu bilen AKP şefi ve onun danışmanları, Filistinli büyükelçiler önünde sergilenecek şovun konuşma metnini “nabza göre şerbet verme” anlayışıyla hazırlamışlar.

Vurgulamak gerekiyor ki, burada sermaye iktidarı ve onun sözcüsü Erdoğan için esas sorun Filistin halkının acılarına son verecek bir çözüm için çaba sarf etmek değil, bu halkın sorunlarını/acılarını, ABD güdümündeki “etkin taşeronluk” misyonunu etkili bir şekilde oynayabilmenin bir aracı olarak kullanmaktır.

Eğer siyonist rejim üzerinde baskı uygulayıp, Filistin halkına reva gördüğü zulmü engellemek gibi derdi olsaydı, AKP ve şefinin en basitinden yapacağı ilk şey, İsrail'e karşı başlatılan boykot eylemine destek vermek olurdu. Oysa mali, askeri, ticari, siyasi, diplomatik, akademik ve diğer alanları kapsayan boykota destek vermek bir yana, AKP hükümeti Mavi Marmara'nın 2. Gazze'ye Özgürlük Filosu'na katılmasını engelleyerek siyonist şefleri rahatlatmayı tercih ediyorlar. Hal böyleyken, Tayyip'in filoya engel olduğu için Yunanistan'ı eleştirmesi, bir başka riyakarlık örneği olmuştur. Zira kendi yaptığıının, özü itibarıyla Yunanistan'ın yaptığından hiçbir farkı yoktur.

Filistin halkını savunmak adına konuşurken eşitlikten, özgürlükten, geleceğini belirleme hakkından, baskıya, zulme ve katliamlara karşı tutum almak gerektiğinden söz eden Erdoğan, aynı günlerde 15 bin özel tim polisini, ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna mücadele eden Kürt halkının üzerine salmaya hazırlanıyordu. Yani, Filistin halkının özgürlük mücadelesini desteklediğini iddia eden dinci gericiliğin şefi, Kürt halkının özgürlük mücadelesini kanla boğmaya hazırlanan bir zihniyetin temsilcisi olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

İsrail nasıl ki, Filistin halkının direnişini “terörizm” olarak damgalayıp katliamlarını meşru göstermeye çalışıyorsa, Türk devleti ve AKP hükümeti de, aynısını Kürt halkına yapmaktadır. O halde siyonist rejimle Türk sermaye devleti ve AKP hükümetinin ezilen halkların özgürlük mücadelesi karşısındaki tutumları bir ve aynıdır.

Özgürlük uğruna mücadele eden ezilen halklara gerici güçlerden hayır gelmez; tersine bu tür beklentiler hareketi sakatlamaktan başka bir işe yaramaz. Özgürlüğün yolu ise direniş ve enternasyonal dayanışmadan geçmektedir.

Faşist kudurganlık Eskişehir'de

Kürt halkını hedef alan ırkçı-faşist saldırganlık zincirine bir halka daha eklendi. 27 Temmuz günü, Eskişehir'in Mihalicçık ilçesine tarım işçisi olarak çalışmaya gelen Kürt işçilere dönük faşist bir saldırı gerçekleşti.

Ömerköy'de Kürt işçilerle köylüler arasında “kiraz toplama” işi üzerinden başlayan tartışma faşist provokasyona dönüştü. Köylülerin bir kısmı “Türk bayrağı açıp İstiklal Marşı okuduktan Kürt işçilere saldırdı. Çıkan çatışmada, 6'sı tarım işçisi olmak üzere 8 kişi yaralandı.

Olayın ardından ilçeden toplanan faşist güruhlar Ömerköy'e gelerek şoven atmosferi körüklemeye çalıştılar. Bu grupla birlikte jandarma ve polis binaları önünde toplanan kitle de Türk bayrağı açıp İstiklal Marşı okuyarak, Kürt halkını hedef alan sloganlar attı.

Düzen medyasının faşist güruhların saldırılarını “hassasiyet” olarak tanımlayarak meşrulaştırmaları, düzen sözcülerinin ise şoven açıklamalarda bulunarak arkası kesilmeyen tehditler savurması söz konusu saldırıların çoğalmasına neden oluyor.

Sermayenin “kıdem tazminatı” yalanları

Seçimlerin ardından yeni dönemini “ustalık dönemi” olarak tanımlayan dinci parti AKP, sermaye adına işçi ve emekçilere dönük gerçekleştirmeyi planladığı saldırıların startını da vermiş oldu. Seçim öncesinde de tahmin edildiği gibi, bu dönemin öncelikli saldırı adımlarının başında kıdem tazminatının gaspı geliyor.

Uzun yıllardır sermaye sınıfının üzerinde hesaplar yaptığı kıdem tazminatının gaspı planı, AKP’nin yeni hükümet programında kendisine ‘ön sıralardan’ yer buldu. 2009 yılında hazırlanan “Ulusal İstihdam Strateji”sinin de temel hedeflerinden olan bu saldırı için hükümet programında şu ifadeler yer verildi:

“İşçilerimizin büyük çoğunluğunun alamadığı, işletmelerimizin üzerinde ödeme baskısı oluşturan, çalışma hayatının en önemli sorun alanlarının başında gelen kıdem tazminatı sorununu kazanılmış hakları koruyan ve bütün işçilerin kıdem tazminatlarını garanti altına alan bir fon teşkil etmek suretiyle, sosyal taraflarla istişare içinde çözeceğiz”

Yani sosyal demagoji “ustası” olan dinci parti AKP, birkez daha işçi ve emekçilerin çıkarlarını savunma yalanına sarılarak ve “sosyal diyalog” masasına yaslanarak saldırıya geçiyor. Burjuva medyada bu süreçte üzerine düşeni yaparak, “istifa eden de kıdem tazminatı alabilecek!” gibi güzellmelerle saldırının engelsiz bir şekilde hayata geçirilebilmesi için seferber oluyor.

Bu seferberliğin tamamı henüz ortada hazırlanmış bir yasa taslağı yok iken yaşanıyor. Oysa taslağa dair ilk elden ortada dolaşan söylentiler bile, AKP sözcülerinin ve burjuva medyanın pompaladığı yalanların altında çok daha kirli planlar olduğunu gösteriyor.

Kapsamlı gasp hareketi

Öncelikle hükümet yetkilileri ile burjuva medyanın diline doladığı en önemli konuya açıklık getirmek gerekiyor. Gündeme getirilen yasa değişikliğinin kıdem tazminatını ortadan kaldırmayı hedeflemediği ağızlarda geveleniyor. Açık ki söz konusu gevelemenin arkasında işçi ve emekçilerin bu konudaki duyarlılığı bulunuyor.

Ancak mevcut düzenlemede işten çıkarılma durumunda patronun ödemek zorunda olduğu kıdem tazminatının fona devredilmesi bile başlı başına bir gasp planı yapıldığını ortaya sermektedir. Gasp edilen ise, zaten oldukça güdük bir durumda bulunan iş güvencesidir. İşçi çıkartırken patronları toplu bir tazminat ödeme yükünden kurtarmak demek,

patronlara “işçiyi istediğin gibi işe alıp işten çıkartabilirsin” demektir. Ya da patronları işçi çıkartırken bir nebze de olsa düşünmeye sevk eden bir kalkani işçilerin elinden koparıp almak demektir.

Bununla birlikte, işçilerinin sigorta primlerini ödemeyen ya da eksik ödeyen patronların, “tarafı mağdur etmeyecek yeni düzenlemede” fona gerekli aidatları nasıl yatıracığı ise başka bir tartışma konusudur. Açıktır ki, patronlar birçok konuda olduğu gibi bu konuda da “yasal sorumluluklarını” yerine getirmemek için kırk takla atacaklardır. Ya da en iyisinden kıdem tazminatı fonuna yatırması gereken miktarı da işçinin ücretinden keserek kendi yükümlülüğünü sıfıra indirecektir.

Yani sermaye hükümeti AKP’nin önüne koyduğu yeni düzenlemede, işçiler hem iş güvenceleri için önemli bir dayanağı kaybetmekte hem de alacakları kıdem tazminatının faturasını kendileri sırtlanmak durumunda kalmaktadırlar.

Saldırı hamlesinin diğer yüzü

Mevcut düzenlemeden ilk yansıyanlara bakıldığında, kıdem tazminatı miktarlarında ciddi düşmeler yaşanacağı da görülüyor. Her şeyden önce mevcut düzenlemeye göre kıdem tazminatı işçinin bir yıllık çalışması karşılığında bir aylık giydirilmiş brüt ücreti üzerinden hesaplanıyor. Yani işçi kıdem tazminatını alırken bu hesaba net ücretin yanı sıra, sigorta primleri, yakacak ödemeleri, yemek ve yol ücretleri ve ikramiyeler gibi sosyal haklar da ekleniyor. Ancak gündeme gelen yasal düzenlemeye bakıldığında bu hesaplamanın artık net ücret üzerinden yapılmak istendiği anlaşılıyor. Sadece bu bile kıdem tazminatı miktarının yarı yarıya düşeceği anlamına geliyor.

Oysa sermaye sınıfının hesapları bununla da bitmiyor. Bugüne kadar yıllık bir brüt maaş üzerinden ödenen kıdem tazminatı için gündeme gelen planlar, aylık %3 ile %5 arasında bir prim ödenmesini öngörüyor. Bu iki tablo bir araya geldiğinde ise herhangi bir işçinin alacağı kıdem tazminatı 20 yıla karşılık 6 aylık ücrete kadar düşüyor. Birkez yasal düzenleme haline geldikten sonra bu oranların da kademeli olarak aşağıya çekileceğini düşünürsek, mevcut düzenlemenin kıdem tazminatını tamamen ortadan kaldırmayı amaçlayan yapısı bir kez daha açıkça görülüyor.

Tazminatı almak kolaylaşıyor mu?

Yalan haberlerin bir diğeri ise, “kıdem tazminatı

almanın kolaylaşacağı” yönünde. Burjuva basın bu yalanı “İstifa eden bile kıdem tazminatı alabilecek!” sözleriyle katmerleştiriyor. Oysa kıdem tazminatı almanın koşulları mevcut düzenleme ile birlikte kolaylaşmaktan öte daha da zorlaşıyor.

Bunun için gerekli dayanak ise, kıdem tazminatı almaya hak kazanabilmek için 10 yıl prim ödeme zorunluluğunun getirilmesi ile oluşturuluyor. Böylece bırakalım istifa etmeyi, mevcut yasal düzenlemeye göre kıdem tazminatı almaya hak kazanan işçiler bile fona 10 yıl boyunca prim ödemedikleri koşullarda tazminat almaya hak kazanamıyorlar. Bu tablo içinde istifa edene de kıdem tazminatı ödenmesi ya da işsiz kalan dönemlerde fondan para çekilebilecek olması söylentileri ise işçi ve emekçileri kandırmak için oltaya takılan yemlerden başka bir anlam taşımıyor.

En büyük yalan fonun gerekçelendirmesinde

Sermaye hükümeti en büyük yalanını ise fonu gerekçelendirirken söylüyor. Öyle ki, yeni düzenleme yapma ihtiyacı tanımlanırken “işçilerin kıdem tazminatlarını patronlardan alamamasının önüne geçme” yalınına başvuruluyor. Konuya ilişkin açıklamaların hepsinde, kıdem tazminatı yükünün büyüklüğü nedeni ile patronların sigortasız işçi çalıştırma yoluna gittiğinden “yakınıyor”

Böylesi bir sonucun oluşmasına, AKP başta olmak üzere hükümetlerin sermayenin sırtındaki yükleri hafifletmek için çıkarttıkları yasalar neden oluyor. Düzen partileri “taşeron işçilik”, “geçici işçilik” gibi uygulamalarla esnek çalışmanın önünü bütünüyle açarken, işçinin kıdem tazminatına hak kazanma şansı bile kalmıyor. Her şeye rağmen bu hakka sahip olanları ise patronlar, yine bu düzen partilerinin hazırladığı yasalara duyduğu güvenle, kıdem tazminatlarını vermeden kapının önüne koyuyor.

Bu tasarıyı gerekçelendirmek için, “2009 yılında işten atılan ya da iş değiştiren 2,5 milyon insanın sadece %8’inin kıdem tazminatı alabildiğinden ve patronların kıdem tazminatı yükünden kurtulmak için kaçak işçi çalıştırdığından” dem vuran sermaye hükümetinin sözcüleri, mevcut yasalara göre yerine getirmeleri gereken denetim görevini niçin hasıraltı ettiklerinin ise hesabını vermiyorlar. Yani sermayenin gönüllü kulluğunu yapan AKP şefleri, bir yandan timsah göz yaşı dökerken bir yandan da sermaye sınıfının çıkarlarını korumak için dört koldan çalışmaya devam ediyorlar.

Kazanılmış haklarımızı korumak için mücadele barikatlarına!

Kıdem tazminatı hakkı, sermayenin yıllardır önüne koyduğu temel gasp başlıklarından birini oluşturmaktadır. Birkez daha hükümet olan AKP ise, sermaye sınıfı adına uzun yıllardır sürdürdüğü “istikrarı”, işçi sınıfının bu temel hakkının gaspıyla “taçlandırmak” istemektedir.

Binbir yalanla süslenen bu saldırı planını püskürtmenin yolu ise, işçi sınıfının genel grev silahını devreye sokup üretimden gelen gücünü en etkin şekilde kullanmasından geçmektedir. Bu kapsamlı saldırıya engel olmak içinse, daha bugünden fabrika fabrika, havza havza, direniş ve grev komiteleri kurulmalı ve bu komitelerle birlikte dişe diş bir mücadelenin hazırlıkları yapılmalıdır.

Saldırılara karşı mücadele kararlılığı!**“Sokağa, eyleme, genel greve!”**

Herkese Sağlık Güvenlik Gelecek Platformu (HSSGP) ile Belediye-İş İstanbul Şubeleri kıdem tazminatı ve esnek çalışma ile ilgili saldırı yasalarına karşı 22 Temmuz günü Taksim Meydanı'na yürüdü. Saldırılara karşı mücadele kararlılığının öne çıktığı eylemde mücadeleden uzak duran konfederasyonlar da protesto edildi.

BDSP, BDP, EMEP, Kaldıraç, EHP, PDD, DİP, SODAP, DSB eyleme katılan ilerici ve devrimci güçlerdi. Hava-İş üyeleri de eylemde yer aldı.

Canlı ve coşkulu geçen yürüyüş sırasında sermaye ve AKP işbirliğini teşhir eden ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Yürüyüş Taksim Tramvay Durağı'nda son bulurken, burada ilk söz eyleme destek veren Emek, Özgürlük, Barış Bloğu milletvekilleri Sırrı Süreyya Önder ve Levent Tüzel'e verildi.

Kıdem tazminatının gasbının küresel saldırının bir parçası olduğunu söyleyen Levent Tüzel, Türk-İş'in saldırıyı genel grev nedeni saydığını ancak yıllardır benzer saldırıların yaşandığını vurguladı. İşçi sınıfının yanında olduklarını vurgulayan Tüzel sözlerini “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” diyerek bitirdi.

AKP'nin sınıfsal kökenini torba yasa sırasında

gördüklerini belirten Sırrı Süreyya Önder, kıdem tazminatı saldırısının genel greve kadar gidecek bir mesele olduğunu vurgulayarak, “Emekçiler bu süreçte genel grev yapmayacaksa ne zaman yapacak” şeklinde konuştu.

Konfederasyon yönetimlerine tepki!

Basın metnini Belediye-İş üyesi Veysel Aslan okudu. Basın açıklamasında AKP'nin çıraklık döneminde GSS'yi, kalfalık döneminde sağlıkta dönüşümü, ustalık döneminde ise kıdem tazminatını kaldırarak esnek-güvencesiz çalışmayı ve kiralık işçiliği dayattığı vurgulandı. Kıdem tazminatı ve esnek çalışma ile ilgili hazırlanan kapsamlı saldırı programının içeriği anlatıldı. Basın açıklamasında ayrıca ise Hak-İş'in saldırılara destek verdiği, Türk-İş'in ise saldırıyı genel grev saymasına rağmen hiçbir şey yapmadığı anlatıldı. Açıklama birleşik mücadele çağrısı yapılarak son buldu.

Basın açıklaması sırasında sık sık mücadele sloganları atılırken, sendikaların tutumundan bahsedilirken “Kahrolsun sendika ağaları!” sloganı atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Deri-İş: Birleşik mücadele hattı oluşturulmalı

26 Temmuz günü, sendikanın İstanbul Bostancı'daki genel merkezinde toplanan Deri-İş Sendikası Başkanlar Kurulu, sınıf hareketi ve artan hak gaspları üzerine değerlendirmelerde bulundu.

Son dönemde kazanılmış hakların korunması ve yeni örgütlenme alanlarının yaratılması için birleşik bir mücadele hattı oluşturulması gerektiği görüşünü dile getiren Deri-İş Başkanlar Kurulu, kıdem tazminatının gaspına, Ulusal İstihdam Stratejisi'ne ve tüm anti-demokratik uygulamalara karşı Türk-İş'i göreve çağırdı.

Deri-İş'in de dahil olduğu Türk-İş üyesi 10 sendikanın ortak hareket etme kararının oldukça önemli olduğu değerlendirilmesinde bulunulan sonuç bildirgesinde; Deri-İş'in, demokratik, mücadelecı bir sendikal hareket için en geniş kesimlerle hareket edilmesi gerektiğine inandığı, işçi sınıfının örgütlenmesi ve sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması açısından bu oluşumu önemli

bularak içinde yer aldığı ifade edildi.

Kampana Deri ve Desa Deri'de süren direnişlere dikkat çekilen sonuç bildirgesinde tüm duyarlı emek kesimleri direnişleri sahiplenmeye çağırıldı.

Son dönemde artan kadın cinayetlerinin, kadın sorununun yakıcı bir sorun olduğunu gösterdiğini dile getiren bildirmede, artan linç ve halkları birbirine kırdırma politikalarına karşı halkların kardeşliğini ve işçi sınıfının birliğini savunmanın bu dönemde oldukça önemli olduğu görüşüne yer verildi.

Başkanlar Kurulu sonuç bildirgesinde şu ifadelerle yer verildi: “İşçi sınıfının bütününe etkileyen Kıdem Tazminatına, Ulusal İstihdam Stratejisine ve tüm anti-demokratik uygulamalara karşı Türk-İş Konfederasyonu'nu göreve çağırmaktadır. Konfederasyonun, süreci geçiştirmeden emek karşıtı politikalara karşı etkin bir tavır almasını ve meşru düzlemde bir mücadele hattı belirmesini acil bir görev olarak önüne koymasını gerekli görüyoruz”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Kıdem hakkımızı gasbettirmeyeceğiz!”

Esenyurt BDSP işçi ve emekçileri kıdem tazminatı hakkına sahip çıkmaya çağırıyor.

Sermaye devletinin işçi sınıfının haklarına dönük kapsamlı saldırılarından olan Ulusal İstihdam Stratejisi ve kıdem tazminatı gasbına karşı sınıf devrimcileri işçi ve emekçileri mücadeleye çağırıyor.

Sabahları işçilerin eçiş güzergahı olan Köyiçi, Balıkyolu, Kıraç ve Tabela bölgeleriyle Kıraç bölgesindeki fabrikalara BDSP imzalı bildiriler dağıtıldı. Dağıtım sırasında kıdem tazminatı ile ilgili sohbetler gerçekleştirildi. Medyada dolaşan yalan haberlerin işçi sınıfının kafasını karıştırmak amaçlı olduğu anlatıldı.

Ayrıca “Kıdem tazminatı hakkının gasbedilmesine geçit vermemek için genel grev genel direniş / BDSP” ozalitleri ile Esenyurt'un dört bir yanı donatıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ümraniye'de birlik ve dayanışma pikniği

Ümraniye'de çalışan öncü işçiler 24 Temmuz günü bir piknik düzenlendi. Dayanışma ruhunun hakim olduğu piknikte sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadele çağrısı yapıldı.

Öğlene kadar serbest zaman olarak kullanıldı. Bu zaman diliminde kolektif bir şekilde oyunlar oynandı ve yemekler yapıldı. Öğleden sonra toplantıya geçildi. Toplantı açılış konuşmasıyla başladı. İşçi sınıfının biliclenip örgütlenmeden başka çaresi olmadığı ve saldırıları durdumak, haklarımızı kazanmak için öncü işçilere önemli görevler düştüğü hatırlatıldı. Kıdem tazminatına göz dikildiği belirterek, haklarımız elimizden alınırken izlemek değil, harekete geçip mücadele etmek gerektiğinden bahsedildi.

Toplantıya katılan işçilerin hemen hemen hepsi söz alarak çalıştığı fabrikanın koşullarından bahsetti. Kıdem tazminatının kaldırılmasına geçit verilmemesi gerektiği ifade edildi. Fabrikalarda grev komiteleri kurarak bu saldırıya genel grevle yanıt verilmesi gerektiği dile getirildi.

Ayrıca Kürt halkına yönelik yükseltelen şovenist kudurganlığa izin vermemek, Kürt halkının haklı mücalesine omuz vermek için hakların kardeşliği şiarını yüksetmek gerekliliği de tartışıldı.

14 Ağustos Pazar günü toplantı yapma kararı alındı. Piknik halaylarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Sempozyum çağrısı yüzlerce işçiye ulaştı

Kayseri İşçi Bülteni'nin Temmuz sayısı güvencesiz çalışmaya karşı, yaklaşık iki aydır sürdürülen kampanya çerçevesinde hazırlandı. İşçileri; sigortasız, güvencesiz çalışmaya karşı 31 Temmuz'da gerçekleştirilecek kampanyaya destek vermeye çağıran yüzlerce Kayseri İşçi Bülteni'nin özel sayısı, Belsin semtinde bulunan işçi servis güzergahlarında ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtıldı.

Akşam saatlerinde Eskişehir Bağları semtinde bulunan işçi servis güzergahlarında da yüzlerce bülten kullanıldı. İşçiler sempozyuma davet edildi. Ajitasyon konuşmaları yapıldı. İşçilerin bir kısmı da bülteni işyerlerine götürmek istediklerini belirterek dağıtımına destek verdiler.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Sürgün 1 Ağustos'ta yürürlükte!

İşçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırılar durdurak bilmiyor. Geçtiğimiz aylarda yasalaşan Torba Yasa Tasarısı'nın ardından önümüzdeki günlerde, Ulusal İstihdam Stratejisi'nin bir parçası olarak kıdem tazminatının gaspına yönelik hazırlıklar devam ediyor. Esnek üretimin ve güvencesiz çalışmanın temel bir çalışma biçimi haline gelmesini amaçlayan torba kanunun, yasalaşmadan önceki en temel tartışma alanlarından biri de kuşkusuz 52 bin belediye işçisinin zorla sürgününü içermesiydi. Belediye işçilerinin sürgününü ele alan 166. madde üzerinde tartışmalar yürütülmüş, Türk-İş, bu madde üzerinden pazarlıklar yürütmeye çalışmış ve geri çekilebileceğine ilişkin yanılsamalar yaratılmıştı. Ancak bu tasarı, hiçbir değişiklik yaşanmadan yasalaşmıştı. 166. maddeye göre torba yasanın ardından kısmen sürgünler yaşanmış, ancak uygulamanın tümüyle hayata geçirilmesi seçimlerin sonrasına bırakılmıştı. Son olarak 1 Ağustos 2011 tarihinde son düzenlemeler tamamlanarak 51 bini aşkın belediye işçisi, Milli Eğitim ve Emniyet Müdürlüklerinin taşra teşkilatlarına sürgün edilecek.

166. Madde neyi içeriyor?

Belediye işçilerinin taşra teşkilatlarına gönderilmesine “gereksinim fazlası” kadroların varlığı gerekçe gösteriliyor. Oluşacak komisyonlar tarafından işçilerin tespit edilmesi ve ardından bu kapsamda, iş yasasının hükümleri de hiçe sayılarak “işçinin rızası” devre dışı bırakılarak, farklı illere gönderilmesi gündeme alınıyor.

166. madde, sürgünün ötesinde tümüyle belediye sektöründe de torba yasasının mantığına ve ruhuna uygun bir düzenleme anlamına geliyor. Ne farklı yerlerdeki ihtiyaçlar, ne de belediyelerdeki “gereksinim fazlası” kadroların olması söz konusudur.

Bugün tüm belediyelerde az sayıda kadrolu işçi kalmıştır. Bunlar da sosyal güvencesi olan, kimi “ayrıcılıklara” sahip, bir kısmı emekliliği gelen, bir kısmı da belediyenin yandaşı olan kadrolardan oluşmaktadır.

Yasa asıl olarak belediyelerde tümüyle güvencesiz ve esnek çalışmayı temel çalışma biçimi haline getirmeyi amaçlamaktadır. Öyle ki yasa, “gereksinim fazlası” kadro olduğu iddia edilmesine rağmen, “gereksinim fazlası” olanların nakledildiği belediyelerin taşeron işçi alması konusunda bir engel koymamaktadır. Yani, kadrolu işçileri ya emekliliğe mecbur ederek, ya sürgünü kabul etmedikleri koşullarda kıdem ve ihbarlarını alarak işten ayrılmaya mecbur bırakarak ya da farklı illerdeki farklı kurumlara dağıtarak kadrolu işçi sayısını azaltmayı, tüm belediye işçilerini ise, tümüyle taşeronda ya da belediye şirketlerinde, güvencesiz bir şekilde çalıştırmayı amaçlamaktadırlar. Dolayısıyla, sorun tek başına, kadrolu işçiler için

hak kaybı değil, bizzat taşeron çalışmanın tümüyle tek bir çalışma biçimi olarak belediyelerde hayata geçirilmesidir.

Sendikaların tutumu üzerine...

Bir dizi saldırıda olduğu gibi, torba yasanın gündeme gelmesinin ardından sendikalar, yasanın gelişini elleri boğründe izlemişlerdir. Göstermelik yapılan eylemlerin ardından Torba Kanun'un yasalaşmasıyla birlikte sendikalar payına yapacak “hiçbir şey” kalmamıştır. 166. Madde'nin yürürlüğe gireceğinin gündeme gelmesinin ardından geçtiğimiz günlerde Genel-İş Sendikası farklı illerde sadece basın açıklamaları yapmak ile yetinmiştir. Bu açıklamalarda da mevcut saldırı ve uygulamaların püskürtülmesi için görev, meclise havale edilmiş, yeni seçilen “emekten yana” milletvekillerinin yasanın geri çekilmesi için girişimde bulunmaları istenmiştir. Bu açıklamalarda bir kez daha mücadele etmek, tabanın gücüne yaslanmak, fiili ve meşru mücadeleyi yükseltmek gerekliliği yok sayılmıştır.

Kuşkusuz ki bu tablo içinde şaşılacak bir yan bulunmuyor. Yaşanan süreç, belediye iş kolunda yıllardır devam eden taşeronlaştırma saldırısının doğal bir sonucudur. Genel-İş Sendikası'nın geçtiğimiz yıllarda taşeronlaştırmaya ilişkin hazırladığı broşüre de yansıdığı gibi, iş kanunu ve ardından geçtiğimiz yıllarda yasalaşan, belediye hizmetlerinin özel şirketler eliyle yapılmasına salık veren belediyeler kanununu tümüyle kabul etmekte ve temel görev olarak, taşeronlaşmaya karşı mücadele etmeyi değil, taşeronların sendikalarda örgütlenmesini esas almaktadır. Bugün bir dizi belediyede taşeron belediye işçileri, belediyelerin örgütlü olduğu “yandaş” sendikada örgütlenmektedir. Örneğin, CHP'li belediyelerde taşeron işçileri, bizzat belediye eliyle Genel-İş Sendikası bünyesinde örgütlenmektedirler. Ancak bu örgütlülük, taşeron işçilerin hak alma mücadelesi değil, belediye işçilerinin bizzat sendika eliyle denetlenmesi anlamına gelmektedir.

İş güvencesi talebini yükseltelim!

Bugün belediye işçilerinin yaşadıkları bir dizi temel sorun ile birlikte en temel sorunları “iş güvencesi” sorunudur. Belediye şirketleri bünyesinde ve taşeron şirketlerde bulunan belediye işçilerinin sendikalı olsalar dahi iş güvenceleri bulunmamaktadır. Belediye işçileri, belli periyotlarla bir şirketten öbürüne devredilebilmekte, girdi-çıkı yapılmakta, şirketlerin ihalelerinin sona ermesinin ardından işsiz kalmaktadır.

İş güvencesi talebi ise, ancak tabandan yaratılacak örgütlülüklere dayanılarak yürütülecek fiili-meşru mücadele ile kazanılacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İşçilere soruşturma tehdidi

Dev Sağlık-İş, Antalya'da bulunan Akdeniz Üniversitesi Hastanesi taşeron işçilerinden 57 işçi ve 6 sendika yöneticisi hakkında soruşturma açılmasını protesto etti.

A Blok önünde yapılan basın açıklamasını Dev Sağlık-İş Sendikası Bölge Başkanı Bekir Çivi gerçekleştirdi. Maaşların zamanında ödenmemesi nedeniyle taşeron şirket çalışanlarının 8 Temmuz'da 09.00-10.00 ve 15.00-16.00 saatleri arasında iş bırakma eylemi yaptıklarını hatırlatan Çivi, eyleme katılan 57 işçi hakkında “görev yerlerini izinsiz terk etmek” suçlamasıyla şirket yönetimi tarafından soruşturma açıldığını ifade etti.

Çivi, Akdeniz Üniversitesi Hastanesi'nde binden fazla işçinin taşeron şirketler aracılığıyla çalıştırıldıklarını, bu işçilerin büyük çoğunluğunun asgari ücretle, yani açlık sınırının altında bir ücretle yaşamaya zorlandıklarını bildirdi. İşçilerin ücretlerinin de düzenli ödenmediğini söyleyerek hakkını arayan işçilere soruşturma açılmasına tepki gösterdi. Hastane yönetiminin bu sorunu görmezden geldiğine dikkat çeken Çivi, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı Bölge Müdürlüğü müfettişlerinin yaptığı tespiti göre işçilerin Akdeniz Üniversitesi Rektörlüğü'nün kadrolu işçileri olması gerektiğini dile getirdi.

Samsun'da direnişçilere saldırı

Samsun Gazi Devlet Hastanesi'nde direnişlerini sürdüren işçiler 21 Temmuz günü basın açıklaması gerçekleştirerek işe iadelerini istediler. ÖGB ise basın açıklamasına saldırarak, saldırılarına bir yenisini ekledi.

Dev Sağlık İş Genel Başkanı Dr. Arzu Çerkezoğlu, TTB Merkez Konsey Üyesi Hüseyin Demirdizen ve SES Genel Mali Sekreteri Şinasi Dursun direnişçi işçilere gerçekleştirdikleri ziyaretin ardından Samsun Vali Yardımcısı Haluk Şimşek ile görüştüler.

Şimşek valilik olarak en kısa sürede bu sorunu çözmek üzere hastane yönetimi ve taşeron şirketle görüşmeler yaptıklarını ve kendilerine birkaç gün süre verilmesini istedi. Görüşmenin ardından heyet basına açıklama yapmak için Gazi Devlet Hastanesi'ne döndü.

DİSK, Türk-İş ve KESK'e bağlı sendikaların hastane bahçesinde yapacağı basın açıklamasına hastane yönetiminin talimatıyla ÖGB saldırdı. Saldırıya rağmen geri adım atmayan kitle, eylemini gerçekleştirdi.

“Yeraltında asgari ücretle çalışılır mı?”

Zonguldak'ta, Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) Üzülmüş Müessese Müdürlüğü'ne ait maden ocağında taşeron firmada çalışan işçiler haklarının gasp edilmesini iş bırakarak protesto etti. Üretim öncesi galeri açma ve taban sürme gibi hazırlık işleri yapan Star İnşaat ve Ticaret A.Ş.'de aylık 750 ile 1000 TL arasında ücretle çalışan 175 işçi, 2.5 yıldır zam alamıyor. Ayrıca uzun süredir ücretleri de tam ve zamanında ödenmeyen işçiler 22 Temmuz günü bir basın açıklamasıyla firmanın işçi düşmanı tutumunu protesto etti. Firmaya ait şantiyenin önünde toplanan işçiler net ücretlerinin bankaya yatırılmasının yanısıra yemek ve servis ücreti ile senelik hakları olan 2 çizme hakkını talep ettiklerini dile getirdiler. İşçiler haklarını alana kadar eylemlerine devam edecekler.

PETKİM’de direniş kazandı!

2011-2012 yıllarını ve 2077 Petrol-İş üyesi işçiyi kapsayan PETKİM toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlanamaması üzerine fabrikayı terketmeme eylemi yapan PETKİM işçileri kazandı.

Eylemlerinin 5. gününde kararlı mücadeleleri ile kazanım elde eden işçilerin talepleri büyük ölçüde karşılandı.

İşçiler, insanca yaşamaya yetecek ücret, yeni bir iş değerlendirmesi yapılması ve bu iş değerlendirmesine uygun ücret skalasının oluşturulması talebiyle eylemlerine başlamışlardı. Genç işçilerle tecrübeli işçilerin arasındaki ücret makasının daraltılması anlamına gelen bu talep kapsamında 2006 ve sonrası işe girenlerin ücretlerinin iyileştirilmesi isteniyordu. Bu taleplerle 18 Temmuz tarihinde eylemler başladı.

Yarım gün işe gitmeme ile başlayan eylemlerin 3. gününde işçiler işyerini terk etmeyerek PETKİM’de kalmaya başladılar, Perşembe gününden itibaren de kapılardan giriş ve çıkışlara müsaade etmeyerek satışları durdurdular.

Görüşmeler anlaşmayla sonuçlandı

Haftasonu da eylemler devam ederken İstanbul’da görüşmeler gerçekleştirildi. Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, Petrol-İş Sendikası Genel Mali Sekreteri İbrahim Doğanül, Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İsmail Doğan, Petrol-İş Sendikası PETKİM İşyeri Baştemsilcisi Ahmet Oktay ve bir işyeri temsilcisinin yer aldığı görüşmeler anlaşmayla sonuçlandı.

Petrol-İş Genel Merkezi tarafından yapılan açıklamada 24 Temmuz tarihinde yapılan görüşmelerde hem iş değerlendirmesi hem de bu iş değerlendirmesine bağlı yeni bir ücret skalası üzerinde anlaşma sağlandığı söylendi. Buna göre 2006 ve sonrası işe girenlerin ücretleri iyileştirildi. Genel

ücretlere de birinci 6 ay için yüzde 5.5, ikinci 6 ay için yüzde 5.5, üç ve dördüncü altı aylar için ise enflasyon oranında zam yapılacak.

“Kararlı duruşumuz ve mücadelemiz sayesinde kazandık”

Gazetemize konuşan PETKİM İşyeri Baştemsilcisi **Ahmet Oktay** iyi bir sözleşme imzaladıklarını belirterek işçilerin bu sözleşmeyi çok iyi karşıladıklarını belirtti. Sözleşmeyle, gaspedilen haklarını yeniden kazandıklarını ifade ederek yorucu ve stresli bir süreç yaşadıklarını sözlerine ekledi.

Görüşmelerin ardından İzmir’e döndüklerini ve burada yapılan açıklamaların ardından eylemi sonlandırdıklarını söyleyen Oktay, bu sözleşmenin Türkiye’de bir ilk olduğuna dikkat çekti. Son 10 yılın en iyi sözleşmesini imzaladıklarını sözlerine ekledi.

“Kararlı duruşumuz ve mücadelemiz sayesinde kazandık” diyen Oktay, PETKİM’in satışlarının durdurulmasının önemine dikkat çekti. PETKİM’in iş yaptığı firmalardan büyük baskı gördüğünü belirten Oktay, “özellikle stoksuz çalışan firmalar PETKİM’in üstüne gitti” dedi.

Mücadele işçileri kenetledi

Bu süreçte patronun işçileri bölmek için yaptığı hamleler işe yaramadı. Genç işçilerin üzerinde baskı kurarak eylemi bölmeye çalışan patron işçilerin daha da kenetlenmiş mücadelesiyle karşılaştı. Patron sendikayı karalamaya çalışsa da işçiler sendikayı bu süreçte daha da sahlendirdi.

Bu deneyim, ekonomik kazanımlarının yanı sıra, sınıf dayanışması bilincinin bir adım ileriye taşınmasıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

BDSP’den PETKİM ziyareti

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 24 Temmuz günü direnişteki PETKİM işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdi.

Tesis girişine 200 metre kala pankart ve flamalar açılarak sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçildi. “Petkim işçisi yalnız değildir - Zafer direnen emekçinin olacak” pankartının açıldı.

BDSP’lileri fabrika kapısında direnişçi işçiler alkışlarla karşıladı. Yapılan kısa konuşmanın ardından işçilerle sohbetler edildi.

Yarım saat kadar sonra içeride toplanmış olan ve İstanbul’da yürütülen görüşmeler hakkında

bilgilendirilen işçiler de alkışlar eşliğinde giriş kapısına geldiler. Birlikte atılan sloganların ardından Petrol-İş Genel Mali Sekreteri İbrahim Doğanül BDSP’lileri selamladı.

Doğanül konuşmasında teşekkür etmeye gerek olmadığını çünkü zaten herkesin aynı sınıfın parçaları olduğunu söyledi.

BDSP adına yapılan konuşmada ise onurlu direniş selamlandı. Kıdem tazminatına yönelik saldırılara ve mevzi direnişlere de değinildi. Konuşmaların ardından BDSP’liler sloganlar eşliğinde uğurlandılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yeşil Kundura’da direniş sona erdi

Çorlu’da kurulu Yeşil Kundura ayakkabı fabrikasında 17 Temmuz günü 183 işçi işten çıkarıldı. Deri-İş Sendikası’nın örgütlenme çalışması yürüttüğü fabrikada işten atma saldırısını sineye çekmeyen sendika üyesi 10 işçinin 19 Temmuz günü başlattığı direniş, taleplerin kabul edilmesiyle sona erdi.

25 Temmuz günü sabah saatlerinden itibaren işçiler kapı önünde biraraya geldiler. Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Servi ve Trakya Şube Başkanı Ali Bayram’ın gerçekleştirdiği görüşmenin ardından işçilerin taleplerinin kabul edildiği dile getirildi. İşçiler içerdeki maaşlarını aldılar, bir hafta sonra da tazminat, ikramiye ve ihbar ücretlerini alacaklar.

Yaylacı’ya kitlesele destek

Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi’nde faaliyet gösteren taşeron şirkette çalışan Sosyal-İş üyesi Sedat Yaylacı’nın rektörlüğün talimatıyla işten atılması protesto edildi. Emek güçleri 23 Temmuz günü Kordonboyu’ndaki Truva Atı önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Sosyal-İş Sendikası Örgütlenme Dairesi Başkanı Hüseyin Kaşif açıklamasında taşeron uygulamasının işçi sınıfının içine sokulmuş bir Truva atı olduğuna dikkat çekti.

Bir önceki dönem görev yapan rektör tarafından takdir belgesi verilen Yaylacı’nın yeni yönetim tarafından sürgün edildiğini, bunu kabul etmeyince de işten atıldığını söyledi.

Üniversitesi öğretim üyeleri ve öğrencilerinin de destek verdiği eyleme, Bursa Uludağ Üniversitesi’nden Sosyal-İş üyesi işçiler de katıldı. Genel-İş, Dev Sağlık-İş, KESK ve TMMOB üyeleri ile ilerici kurumlar da eylemde yer aldı.

Burger King 1 işçi daha attı

Kölece çalışma koşullarına karşı yaklaşık 4 ay önce Tez-Koop-İş’te örgütlenen işçiler, yetki mücadelesine devam ederken, Burger King de saldırılarını yoğunlaştırdı. Baskılara rağmen işçilerin sendikadan istifa etmemesi üzerine Burger King 20 Temmuz günü bir işçiyi daha işten attı. Gerekçe olarak da performans düşüklüğü gösterildi. Böylece işten atılan işçi sayısı 5 oldu.

İşten atılan işçilerin geri alınması ve sendikal baskılara son verilmesini isteyen Burger King Çağrı Merkezi çalışanları “Sipariş yok destek var!” kampanyasına destek bekliyorlar.

İşçiler, 21-22 Temmuz tarihlerinde 12:00-14:00 ve 19:00-21:00 saatleri arasında çağrı merkezinin aranarak (444 54 64) Burger King’in tutumunun protesto edilmesini istiyor.

İşçi eyleminde gazetecilere saldırı

Sakarya’nın Arifiye ilçesinde ücretlerini alamadıkları için iki işçi elektrik direğine çıktı. Yaklaşık 10 bin liralık alacaklarının ödenmemesi durumunda intihar edeceklerini belirten işçiler, çevrede toplananlar tarafından ikna edilerek aşağı indirildi. Aşağı inen işçilerden Rıdvan Yıldız fenalık geçirirken, atölyenin ustabaşı Suat Yıldız görüntü almak isteyen gazetecilere saldırdı. Yumruklu saldırıya uğrayan gazeteciler polisin olaya müdahale etmemesini protesto ettiler.

Metal İşçileri Birliği Örgütlenmeye çağırıyor!

Yoğun sömürü ve hak gasplarının yaşandığı Sincan Organize Sanayi Bölgesi ile Ankara Ger San Sanayi Sitesi’nde “İşyeri komiteleri kuralım, sendikalarda örgütlenelim!” başlıklı kampanyanın çalışmaları sürüyor. Metal İşçileri Birliği (MİB), işçilere sömürü zincirini kırmak için örgütlenme çağrısında bulunuyor. 25 Temmuz günü bildiri dağıtımı gerçekleştirirken gözaltına alınan MİB çalışanları sokak ortasında ve karakolda işkenceye maruz kaldı.

Çalışmalar çerçevesinde;

18 Temmuz Pazartesi gününden başlayarak her sabah fabrika servislerine yapılan dağıtımlarla İşçiden İşçiye Bülteni’nin Sincan Organize Sanayi Bölgesi Özel Sayısı işçilere ulaştırıldı.

Bülten dağıtımları sırasında OSB işçileriyle işyerlerindeki sorunlar üzerine kısa sohbetler gerçekleştirildi.

Bülten dağıtımlarının yanısıra işten atmaların yasaklanması ve sendikal örgütlülüğün önündeki tüm engellerin kaldırılması talebiyle başlatılan imza kampanyası çerçevesinde akşam iş çıkışı saatlerinde işçi ve emekçilerin kapıları çalınarak imza kampanyasına destek sunmaları istendi.

MİB çalışanlarının yürüttüğü kampanya faaliyetinin yanısıra Sincan BDSP çalışanları da “Haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleye! İşyeri komitelerine, sendikalara!” şiarlı BDSP imzalı afişleri yaygın bir şekilde işçi servisi geçiş güzergahlarına ve merkezi noktalara yapıyorlar.

Sokak ortasında ve karakolda işkence

Ger San sanayi sitesinde sabah işlerine giden işçilere “İşyeri komiteleri kurmaya, sendikalarda örgütlenmeye” üst başlıklı bildirileri dağıtan 3 MİB

çalışanı 25 Temmuz günü yakapaça gözaltına alındı. Bildiri isteyen bir trafik polisine bildiri verilmemesi üzerine başlayan polis terörü karakolda da sürdü.

Trafik polisiyle çıkan tartışma üzerine orada bulunan sivil polislerin de olay yerine gelmesinden cesaret alan trafik polisi bildirimleri zorla almaya çalıştı. Sivil polisler ise kimliklerini göstermeden MİB çalışanlarına saldırdılar. Kim olduklarının sorulması üzerine kimliklerini çıkaran sivil polisler sınıf devrimcilerini yerlerde sürükledi. MİB çalışanlarını darp ederek işçilerin olduğu noktadan uzaklaştırıp araçlarının yanına götürdüler.

Kolluk güçleri, burada 15 dakika boyunca MİB çalışanlarına tekme ve tokatlarla saldırdı. Bu saldırılara sloganlarla karşılık veren sınıf devrimcileri, işçiler tarafından da sahiplenildi. Kolluk güçleri MİB çalışanlarını sahiplenilen bir kişiye “Seni de alırsız, hiç merak etme” diyerek tehditler savurdu. Tüm bunlara karşı orada bulunan bir emekçi “Ben bir işçiyim ve bu gençler benim yani işçilerin haklarını savunuyor sizler ise faşistsiniz” diyerek tepki gösterdi. Ayrıca yerlere saçılan bildiriler de işçiler tarafından alınarak okundu.

Zorla Batıkent Karakolu’na götürülen sınıf devrimcileri burada da işkenceye maruz kaldı. Bir MİB çalışanı, üst aratma dayatmasını reddetmesi üzerine dövülerek ve yerlerde sürüklenerek karakolun içerisine sokuldu. Burada ifade vermeyeceklerini ve avukat gelmeden üstlerini aratmayacağını belirten MİB çalışanları keyfi bir şekilde sabah 07.30’dan akşam 19.00’a kadar bekletildi. Saat 19.00’da adliyeye getirilen devrimciler savcı tarafından ifadeleri alınmadan adli kontrol istemi ile mahkemeye gönderildi. Mahkemeye çıkarılan MİB çalışanları her hafta bulundukları bölgedeki karakola ifade vermeleri şartı ile serbest bırakıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Schneider işçisi nöbetteydi

Schneider Elektrik’in Manisa, Çiğli, Gebze, Çayırova’daki fabrikalarında yönetimin sendika düşmanı tutumunu 1 günlük fabrika nöbeti ile protesto eden Birleşik Metal-İş üyeleri, 21 Temmuz günü Çiğli Schneider önünde kitlesel bir eylem gerçekleştirdi.

Schneider fabrikası önünde saat 14.45’te 07.00-15.00 ile 15.00-23.00 vardiyaları giriş-çıkışında eylemler yapıldı.

Birleşik Metal İzmir Şube Başkanı Ali Çeltek eylemde yaptığı konuşmada, sendikal haklar için 4

fabrikada eşzamanlı olarak tutulan 1 günlük nöbetin sonuna geldiğini söyledi. Örgütlü oldukları fabrikalarda iş barışından yana olduklarını ama bu fabrikanın bacaları tüterken de sendikal haklarına saygı gösterilmesi gerektiğini ifade etti. Almış oldukları eylem kararlarının 4 fabrikada da başarılı geçtiğini vurguladı. Çeltek konuşmasına süreçle ilgili yeni bir hat belirleyeceklerini belirterek devam etti. BDSP’nin de destek verdiği eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

GEA’da polis saldırısı

Gebze’de kurulu GEA Klima’da sendikanın tasfiyesine direnen Birleşik-Metal üyesi işçilerin mücadelesi patron-polis işbirliği ile engellenmek isteniyor. GEA işçileri 22 Temmuz günü malzemelerin fabrikadan çıkarılmasına engel oldu.

Geçtiğimiz Salı günü işçilerin fabrikaya girmesine engel olarak kanunsuz lokavta başvuran GEA patronu, fabrikayı polis karakoluna çevirmişti. 22 Temmuz günü ise fabrikadan malzeme çıkarılmasını engellemeye çalışan işçilere yine polisi

saldı. İşçilerle polis arasında arbeye yaşandı. İşçilerde hafif darp izleri oluştu.

Saldırıyla ilgili Kızıl Bayrak’a konuşan **İşyeri Bastemsilcisi Ali Şengül**, GEA işverenin fabrikadan ne çıkarmaya çalıştığını öğrenmek istediklerini belirtti. Makinelerin çıkarılması ihtimaline karşı bunu yaptıklarını söyledi. Şengül, fabrika önünde, Gebze ve İstanbul merkezde eylemler gerçekleştireceklerini dile getirdi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Kemal Türkler anıldı

DİSK Kurucu Başkanı ve T. Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Kemal Türkler, katledilişinin 31. yıldönümünde DİSK’e bağlı sendikaların üye ve yöneticileri tarafından düzenlenen törenle anıldı.

Topkapı Mezarlığı’nda, Kemal Türkler’in yenilenmiş mezarı başında düzenlenen anmada, Türkler’in katledilmesine ilişkin davada sanık olarak yargılanan Ünal Osmanağaoğlu’nun 30 yıllık sürenin ardından “zaman aşımı” gerekçesiyle beraat etmesine öfke vardı.

Mezarlık girişinde toplanan yüzlerce DİSK üyesi ve ilerici güçler sloganlarla Türkler’in mezarına yürüdü. Yürüyüşte direnişçi Legrand işçilerinin yanısıra Tüm-İGD, ÜİD-DER ve TKP de yer aldı.

Anmaya Kemal Türkler’in ailesi ve mücadele arkadaşları da katıldı.

DİSK Yönetim Kurulu Üyesi Ali Cancı’nın, Türkler’in mezarı başında okuduğu açıklamayla başlayan anma töreninde, saygı duruşunun ardından ilk olarak Kemal Türkler’in kızı Nilgün Soydan söz aldı. Babasına seslenen Soydan, ölümünün 31. yılında, arkadaşlarının kendisine ilettiği selamı paylaştı.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ise, 31 yıllık süre içerisinde öfkeler ve hüznlerin çoğalmasının yanında umutların da çoğaldığını belirtti.

Anma töreninde DİSK adına konuşan Genel Sekreter Tayfun Görgün, Kemal Türkler’in anısına sahip çıkmanın güncel görevlerinden bahsetti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kenan Budak anıldı

30 yıl önce Zeytinburnu’nda polis tarafından sokak ortasında sırtından vurularak katledilen Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Kenan Budak 25 Temmuz günü DİSK ve SODAP tarafından Silivrikapı’daki mezarı başında anıldı.

DİSK Budak’ı andı

İlk anmayı DİSK düzenledi. Saygı duruşuyla başlayan anmada ilk konuşmayı DİSK Örgütlenme Daire Başkanı Ali Rıza **Küçükosmanoğlu** yaptı.

Ardından Kenan Budak’ın Deri-İş’te birlikte mücadele ettiği Munzur **Pekgüleç**, Budak’ın sosyalizm mücadelesi için bir an bile tereddüt etmeden mücadelenin en ön saflarında yer aldığını belirtti.

Son olaraksa DİSK Genel Sekreteri **Görgün** bir konuşma gerçekleştirerek Budak’ın bırakmış olduğu mirasa sahip çıkacaklarını belirtti.

SODAP’tan anma

SODAP tarafından gerçekleştirilen anma ise saygı duruşuyla başladı. SODAP adına yapılan konuşmanın devamında Budak’ın kardeşi Ruşen Budak ve BATİS temsilcisi söz aldılar. Anmanın ardından mezarlık önündeki cadde boyunca bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hastane çalışanları isyanda!

Taksim İlk Yardım Hastanesi’nde sağlık emekçileri “sağlık dönüşümün” yarattığı yıkıma karşı “Güvenceli iş, insanca bir yaşam istiyoruz!” talebiyle iş bıraktılar.

Acil-Ortopedi Polikliniği’nde ortopedi asistanlığı yapan Dr. Abdulkadir Polat’ın darpedilmesinin protesto edildiği iş bırakma eyleminde hastanedeki keyfi dayatmalar da teşhir edildi. Hastanenin sadece acil bölümü ve yatan hastaların tedavi gördüğü servis bölümleri hizmet verdi.

Sabah erken saatlerde hastane bahçesinde toplanmaya başlayan hastane çalışanlar, oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Eyleme tam katılım

Hastanede tüm bölümlerdeki çalışanların tam katılımı ile gerçekleşen iş bırakma eyleminde, çalışanların örgütlü oldukları Dev Sağlık İş, SES ve İstanbul Tabip Odası döviz ve pankartları da yer aldı. Asistan hekimler, hemşireler, doktorlar ve sağlık teknisyenleriyle birlikte hastanede bulunan temizlik, veri giriş, bilgi işlem, yemekhane, teknik servis çalışanı 200’ün üzerinde sağlık emekçisi eyleme katıldı.

İstanbul Tabip Odası adına basın açıklamasını gerçekleştiren işyeri temsilcisi **Fatoş Turgut**, sağlık çalışanlarının ağırlaşan çalışma koşulları ile yüzyüze olduğunu, sağlık hizmetinde oluşan aksaklıklar ve yetersizlikler karşısında hasta ve yakınlarının sağlık emekçileri ile karşı karşıya getirildiğine işaret etti.

Sağlıkta dönüşümü gerçekleştirenlerin her şeyin

yolunda olduğuna dair bir yanılsama yarattıklarına değinen, buna karşın ise sağlık hizmetinin giderek ulaşılamaz bir hale getirildiğine vurgu yapan Turgut, Sağlık Bakanı’nı korumasız olarak Taksim İlk Yardım Hastanesi’nde 1 gün geçirmeye davet etti.

Hanoğlu’na destek

Çalışma ortamlarında şiddetin yanı sıra keyfi uygulamaların hedefi olduklarına dikkat çeken Turgut, “taahhüname”leri imzalamayan arkadaşlarının sendikalı oldukları için işlerinden çıkarıldıklarını belirtti. Güllü Hanoğlu’nun tüm haklarını gasbeden bu belgeyi imzalamayı reddettiği için işten atıldığını ancak tüm hastane çalışanları olarak arkadaşlarının yanında olacaklarını belirtti.

Direniş iki kişiyle sürüyor

Turgut’un ardından söz alan Güllü Hanoğlu ise “Atlas” adlı taşeron firmanın kendisi gibi birçok çalışana haklarından vazgeçtiğini teyit eden bir taahhüname imzalatmak istediğini belirtti. Bu dayatmaya razı gelmediği için işten atıldığını belirten Hanoğlu, Şefika Fırtına’nın da aynı dayatma ile karşı karşıya bırakılarak işinden atıldığını sözlerine ekledi.

İstanbul Tabip Odası Başkanı Prof. Dr. **Taner Gören** de günde 1000-1500 hasta bakmanın sağlıklı olmadığına dikkat çekerek, sadece yılbaşından beri 45 şiddet olayının mahkemelik olduğunu söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Güllü Hanoğlu (Dev Sağlık İş temsilcisi):

Hastanelerde taşeronlaşma son dönemin önemli bir sorunu. Bunun kaldırılması, çözülmesi gerekiyor.

Taşeron verilen ücret bize verilsin. Maaş bordrolarımızda gözüken ücreti taşeronu pay ayrılmadan istiyoruz. Bunun karşısında ise taşeron firma bize bir taahhüname dayattı. İşten çıkarıldım ve 14 gündür direnişim sürüyor. Başka arkadaşlarıma da baskılar sürüyor, bu taahhünameyi imzalamaya zorlanıyorlar.

Şiddet sadece darp değil. Bana uygulanan da bir şiddetti. Taahhünameyi imzalamam için bana yapılanlar da psikolojik bir şiddetti. Biz baskıların bitmesini istiyoruz.

Mümtaz Yerli ve Şefika Fırtına (Taşeron sağlık emekçileri):

Biz sağlıkta taşeron olarak çalışıyoruz, ancak biz bir ekibiz. Yeni gelen bir şirket (Atlas adlı taşeron firma) Güllü’yü işten attı. O direnişe başladı ve biz de ona destek vermeye karar verdik. Daha önce de aynı taahhünameyi dayatmışlardı. Ona destek olmazsak bu işin devamı gelecektir. Direniş başladığından beri görüyoruz ki, destek olmazsak diğer arkadaşlarımız da işten çıkarılacaklar, doktorlara ve peronele karşı şiddet sürecektir.

Bunlara karşın idare karşılık vermeyin diyor. Çalışan doktor arkadaşlara da tekme tokat saldırdıklarında idarecilerle “niye karşılık verdiniz” diye tartışıyoruz. Bu haksızlıklara artık dur diyeceğiz. Müdür ve müdür yardımcılar bu yaşananlara ses çıkarmıyorlar. Burda çalışıyoruz çünkü asgari ücrete dah ihtiyacımız var. Ancak sesimizi duyuracağız.

Doğum iznime ayrıldım (Şefika) hemen ardından işime geri döndüğümde ise işten atıldım. Bana da aynı taahhünameyi imzala dediler. Kabul etmedim. Artık ben de direniyorum.

Cemil Üçer (SES işyeri temsilcisi): 9 yıldır çalışıyorum ve 3 yıldır Taksim İlk Yardım’dayım. Hastanelerde özellikle 80’lerde başlayan ve 2000’lerde AKP döneminde hızlanan bir taşeronlaşma var. %60 kamuya aitken diğer birçok bölüm taşeron altında çalıştırılıyor. Taşeron firma örneğin boya işi alır, yapar ve gider. Ya da tadilat... Ancak şu an sağlıkta güvencesiz çalıştırma uygulanıyor ve esas hizmet bölümleri taşeronlaştırılıyor.

Sağlık çalışanları olarak 4B’de çalışıyorduk. Kadroya alındık. Ancak burada çalışan güvencesiz çalışan sağlık personeli de var. Güllü sendikalı olduğu için işten atıldı. Tüm iş arkadaşları ona sahip çıkıyorlar. Öncü bir işçiyi işten atarak diğerlerini de kırarız dediler ancak olmadı. 24 saat buradayız ve hergün destek eylemi gerçekleştiriyoruz.

“Güvenceli iş, insanca bir yaşam!”, bunu öne çıkarıyoruz. En yoğun saldırı elbette taşeronu. Görev yeri değişimi, yıllık izin vb. hepsi taşeron ve müdür arasında belirleniyor. Oysa taşeron alt işverendir. Dolayısıyla hastane ne derse o olur. Ancak sürekli topu taşeronu atıyorlar. Mücadelemiz Dev Sağlık İş, İstanbul Tabip Odası ve SES olarak ortak yürüyor. Taleplerimizin, şikayetlerimizin ve Güllü’nün durumunun arkasında duracağız.

Önce küfür sonra teselli!

Dersim’de Ovacık Devlet Hastanesi’nde görev yapan Gökhan Alıcı ve bir doktor arkadaşı il sağlık müdürlüğüne ilettikleri talepleri karşısında müdür ve yardımcılar tarafından hakarete uğradılar.

Bir süredir çalıştıkları hastanenin personel ve altyapı eksikliklerinin giderilmesi için İl Sağlık Müdürlüğü’ne yazılı ve sözlü biçimde taleplerini ileten iki doktor hiçbir cevap alamamaları üzerine istifa dilekçelerini hazırlayarak müdürlüğe gittiler. Defalarca hastanelerinin sağlık hizmetini

iyileştirmek ve eksiklerini kapatmak için sundukları dilekçeler yanıtsız bırakılan doktorlara il sağlık müdürü ve yardımcılar hakaretler ile çıkıştılar. Doktrörlara küfür eden müdür ve yardımcılar ardından ise müdürlük tarafından bilgilendirilen iki doktora taleplerinin işleme konulacağı ve gerçekleştirileceği duyuruldu. Uzun süredir cevapsız bırakılan taleplerin basit bir bilgilendirme ardından yerine getirileceğine dair herhangi bir işaret ise bulunmuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ortadoğu'da halk hareketleri-2

Tunus-Mi

(...)

Ortadoğu toplumlarının mayasında vardır emperyalizme karşıtlık. İfade uygunsa bu toplumların geninde vardır bu. Bu toplumlar köklü mutasyonlara uğramadan, o genetik yapı değişmeden, bu duyarlılığı kaybetmezler.

Gerici bir gözlemciden örnek vereceğim. Mısır toplumundaki anti-siyonist duyarlılıktan söz ediyor ve diyor ki, Camp David Antlaşması 1978 yılında imzalandı, Mübarek 1981'de başa geçti, 30 yıldır başta, ama bir kere olsun İsrail'i resmi olarak ziyaret etmedi, bu cesareti gösteremedi. İsrail'e bir kere gitti ama, İzhak Rabin'in cenaze törenine katılmak için. Basına da İsrail'e resmi ziyaret için değil fakat cenaze töreni için geldiğini söylüyor, bunu söyleme ihtiyacı duyuyor. Aynı gözlemci ekliyor; 30 yıllık barış döneminde sayısız İsrail vatandaşı Mısır'ı ziyaret ettiği halde, turistik nedenlerle bile olsa Mısırlılar İsrail'e gitmedi, gitmez de... Bütün bunlar Mısır toplumundaki anti-emperyalist ve anti-siyonist duyarlılıkları gösteriyor. Bu toplumların siyonizme ve dolayısıyla emperyalizme, ki aynı gerçeğin iki görünümüdür bunlar, karşı tutumu üzerine bir tartışma olamaz. Kitleler o bunalmışlık, daralmışlık içinde kendilerini dizginlediler, açık anti-emperyalist, anti-siyonist söylem ve sloganlar kullanmadılar. Ama bunu salt bu konuda değil hemen her konuda yapmış oldular. Hedefi çok daralttılar. Bu, hareketin temel önemde bir zaafı da aynı zamanda. Bunun üzerinde duracağız zaten. Ama kimse hiçbir yanılgıya düşmesin; emperyalizme ve siyonizme karşıtlık Ortadoğu halklarının bilincinin derinliklerinde var.

Bunlar sosyal ayaklanmalardır, ancak bu sistemli bir sinsî çaba ile karartılıyor demişim. Özgürlük istiyor, onur istiyor diyorlar. Ama özgürlük ve onur karın doyurmuyor. Kendini yakan Tunuslu genci düşünün. O diktatör değil de başkası olsa ne olur ki? Bunlar sosyal patlamalardır dedim. Bunlar gençlik patlamalarıdır diyorlar. Konuyu dağıtacak olsa da söylemeliyim. Bu küreselleşme neydi? Bunun bir yanı da eğitimin özelleştirilmesi değil miydi? Son 30 yıldır uygulanan o neo-liberal saldırının bir yanı da eğitilmiş insanın ücretli işçi haline düşürülmesi değil miydi? Eskiden teknisyenler, mühendisler fabrikalarda sömürü hiyerarşisinin bir parçası idiler. Şimdi onda dokuzu ücretli kalifiye işçi, onda biri fabrikadaki sömürü hiyerarşisinin bir parçası. Artık mühendis büyük ölçüde ücretli işçinin bir parçasıdır, dünden farklı olarak. Bunlar neo-liberal saldırı ile belirlenen son 20-30 yılın gerçekleri.

Sistem üniversiteden kitlesel düzeyde insan mezun ediyor, fakat onlara iş veremiyor, önemli bir bölümünü işsizler ordusunun içine atıyor, Tunuslu genç örneğinde olduğu gibi. Bu insanlar birer işçi olarak çalışmaya hazır ama buna rağmen iş bulamıyorlar. Tayyip Tekel işçilerinin direnişi sırasında buna ilişkin gerçeği küstahça bir biçimde dile getirdi; bizde asgari ücretle, hatta 4-C koşullarında çalışmak isteyen çok sayıda üniversite mezunu var, dedi. Bunun bir yanı işsizliğin

işçi sınıfına karşı kullanılmasıdır. Öteki yanı, eğitilmiş insanların ücretli işçi durumuna düşmüş olmasıdır. İşsiz genç deniliyor, değil mi? İş olsa ne olacak? İşçi genç olacak. Bunlar işçi sınıfının bir parçası artık. Neo-liberal yıkım programları bu eğitilmiş gençliğin büyük bir bölümünü bu duruma düşürdü. Eğitimde özelleştirmeler, Bologna Süreci vb. tüm yıkım saldırıları bunu amaçlıyor, bu sonuçları yaratıyor.

Ama bu gençlik kesimi işçi sınıfının hareket ettirici eksenini değil, hiçbir biçimde, bunu ayrıca ele alacağım. Bu kesim kuşkusuz işçi sınıfının bir parçası, geniş ve rahat bir tanım içerisinde. İşçi sınıfının eğitilmiş ve işsiz kesimi. Ama işçi sınıfının omurgası ve hareket ettirici kesimi değil. Bu bir yanılgı yaratmamalı. Daha eğitilmiş olabilir, bu eğitimin getirdiği avantajlara sahip olabilir, genç olduğu için daha dinamik olabilir. Ama işçi sınıfının eksenini her zaman için sanayi işçisidir, üretimi omurgasından tutan kesimdir. Bu da işin bir başka yanı. Çünkü bize mevcut hareketlerin zayıflığını da veriyor bu olgu. Bu hareketlere neden bir sınıf damgasının vurulamadığını ortaya koyuyor. Diğer türlü olsaydı, işçi sınıfı gençliği buna damgasını vururdu. Bunlar işçi eksenli halk hareketleridir derdik. Çok öyle diyemiyoruz. Mısır'da bu eksene doğru kayma önplana çıkınca, daha doğrusu çıkar çıkmaz, Mübarek'e hızla yol verildi ve hareket mevcut biçimiyle bitirildi. Bu son derece açıklayıcı bir davranış örneğidir, bu açıdan.

Mısır'daki hareket Tunus'takine göre daha görkemli oldu. Tunus'un arkasından geldi, bunun avantajına sahipti. Mısır büyük bir toplum, köklü bir tarihe ve kültüre sahip, bir tarihsel-toplumsal derinlik var burada. 82 milyonluk bir ülke, sekiz tane Tunus demek bu. Çok stratejik bir yer tutuyor. Tarihsel olarak Arap dünyasının her zaman öncelikle baktığı bir ülke olmuş, Arap dünyasında liderlik konumu kazanmış. İşte bir Nasırcı "Arap sosyalizmi" dönemi fırtınası var, '50'li ve '60'lı yıllara egemen olan. Bir dizi avantajı var, Ortadoğu'nun ve Kuzey Afrika'nın bu büyük ülkesinin. Mısır'da tabii ki daha görkemli olarak açığa çıkacaktı kitlelerin isyanı.

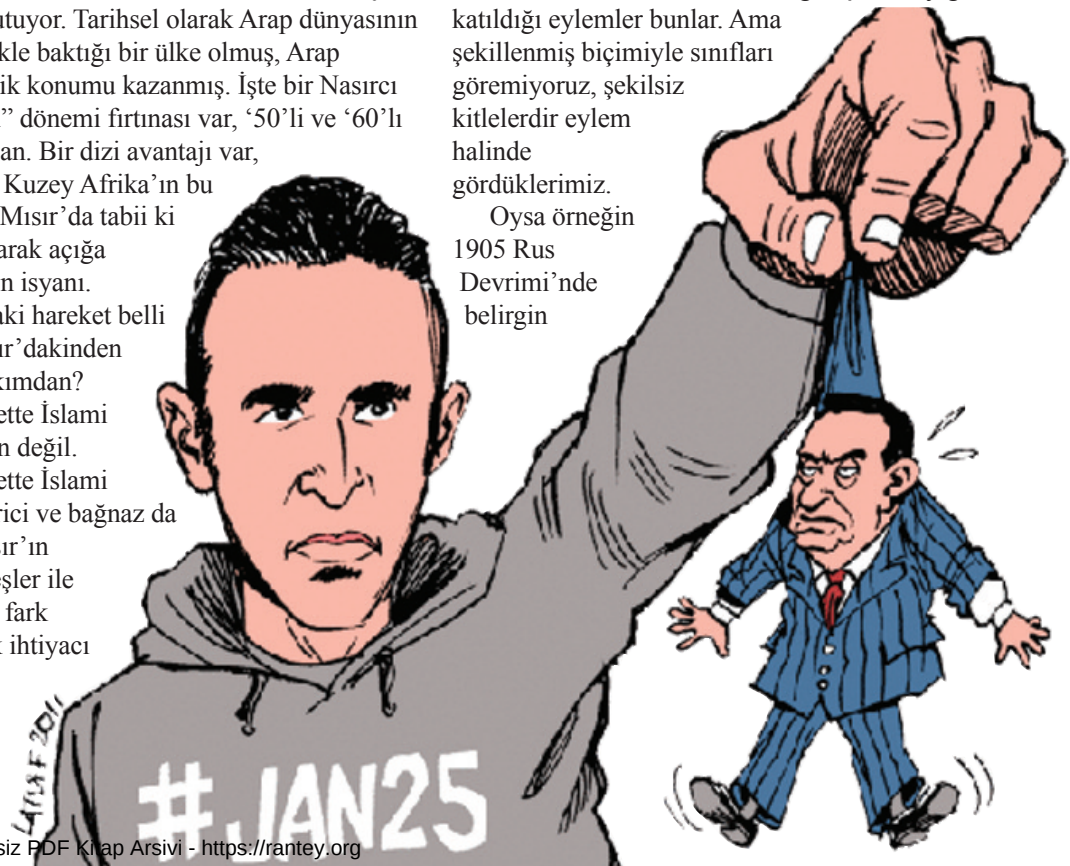
Ama Tunus'taki hareket belli bakımlardan Mısır'dakinden daha ileri. Ne bakımdan? Tunus'taki harekette İslami akım fazlaca etkin değil. Tunus'taki harekette İslami akım bu denli gerici ve bağınaz da değil. Lideri, Mısır'ın Müslüman Kardeşler ile aralarına belli bir fark koyuyor, koymak ihtiyacı duyuyor. Kadın sorununda, müslüman olmayanlara yaklaşım sorunlarında bir

dizi başka sorunda... '70'li yıllarda sol söylemliymiş Tunus'taki İslami hareket. Ve bizzat hareketin liderinin kendi açıklamasına göre, her ne kadar şimdi AKP'yi model alıyorsa da, bizim öteki muhalif örgütlerle özellikle kadın sorunu başta olmak üzere bir dizi konuda ortak bir mutabakamız var diyor. Kadın özgürlüğü vb. konularda tavizler vermek durumunda kalıyorlar, Tunus toplumuna ve sol hareketine. Bir, bu yanı var.

İki, işçilerin özellikle de sendikalar üzerinde Mısır'dan daha belirgin bir ağırlığı var. Tunus'ta sendika militanlarının çok özel bir rol oynadığı söyleniyor, örgütlü güçlerin değil. Bu kendiliğinden bir patlama. Yani partiler ortada yok, partili militanlar var. Sendika militanları var, bu özellikle önemli. Hani kitlelerin öncüleri diyoruz ya, örneğin Tunus İşçileri Komünist Partisi (TİKP) harekete örgütlü bir biçimde müdahale edememiştir de, ama kitlelerin doğal bir parçası olan militanları patlayan eylemde şu veya bu ölçüde bir rol oynamışlardır. Bir de böyle bir farklılık var, solun Tunus'taki harekette bir yeri var. Tunus Komünist İşçi Partisi'nin varlığı bile bir şey anlatıyor. Ayaklanmayı bekliyorduk, bir hazırlık da yaptık gücümüze göre diyebiliyorlar. Bunlar hareketin öznel yönüne göre üstünlükler. Ama sosyal kapsamı, ağırlığı, şiddeti, görkemi bakımından tabii ki Mısır'daki hareket daha güçlüydü.

Her iki harekete baktığımızda, ki özellikle de Mısır'daki hareket için geçerli bu, şu son birkaç gününü dışında bırakırsak, genel planda gördüğümüz şekilsiz bir kitle hareketidir. Büyük bir sosyal patlama, çok farklı sınıflardan, katmanlardan geniş insan yığınlarının katıldığı eylemler bunlar. Ama şekillenmiş biçimiyle sınıfları göremiyoruz, şekilsiz kitlelerdir eylem halinde gördüklerimiz.

Oysa örneğin 1905 Rus Devrimi'nde belirgin

ır dersleri

H. Fırat

biçimde hareket halindeki sınıfları görüyorduk. İşçileri görüyorduk; temel devrimci istemleri vardı ve devrimde işçi sovyetleri olarak . Demokratik cumhuriyet, 8 saatlik işgünü ve köylüye toprak istiyorlardı. Toprak talebi ile hareket eden köylüleri görüyorduk; asillerin şatolarını yakıyor, topraklara el koymaya kalkıyorlar, depoları yağmalıyorlar, toprak istiyorlardı. Liberal burjuvazi iktidar istiyor, meşruti monarşi peşinde koşuyordu. Özetle birinci Rus devriminde sınıflar ve sınıflara paralel partiler var. Liberal burjuvazinin Kadet partisi var. İşçi sınıfının sağ ve sol kanatlarıyla, Menşevik ve Bolşevik kanatlarıyla, sosyal-demokrat işçi partisi var. Köylülüğün sosyalist-devrimcileri var, köylülüğün büyük bölümüne hakim. Sadece sınıflar değil, sınıfları temsil eden siyasal akımlar da var demek istiyorum.

Sınıfların mücadele içinde şekillenmesiyle onları temsil eden siyasal akımların varlığı arasında kopmaz bir bağ, diyalektik bir bütünlük de var. Bundan dolayıdır ki, güdümlü bir Duma yaratmak dışında hiçbir sonuç yaratmadığı halde, görünürde açık bir siyasal kazanım yaratmadığı halde, 1905'te gerçek bir devrim var Rusya'da. Mevcut rejime, çarlık rejimine karşı sınıflar ayağa kalkıyor. Çarlık soylular sınıfının iktidarı demektir. O iktidar öylesine bir sınıfa ait ki, liberal burjuvazi (ki bu Rus burjuvazisi anlamına geliyor) bile işçiler inisiyatifli alınca devrimden yüzçeviriyor ama daha öncesinde o da kendi cephesinden devrime bir biçimde katılım gösteriyor. Köylülük var, işçi sınıfı var, liberal burjuvazi var, kuşkusuz kent küçük-burjuvazisi var, kısmen işçi sınıfına kısmen liberal burjuvaziye yakın. Sonuçta sınıflar ve az çok onları temsil eden siyasal partiler var ve çarlık rejiminin devrilmesini istiyorlar. Devirmek için de silahlı ayaklanma var. Orduda ayaklanma var, Potemkin Zırhlısı bunun çok bilinen ünlü bir örneği.

Tunus'ta ve Mısır'da bunlar yok. Mısır'da özellikle yok. Tunus'ta kısmen var. Tunus'ta polis karakolları yakıldı, hükümet binalarına saldırılar oldu ve devreye giren sendikalar ve partiler, gizli polis dağıtılması, iktidar partisinin dağıtılması, kovulan diktatörden kalma meclisin dağıtılması gibi bir dizi politik istemle, eski rejimin kurumlarının tasfiye edilmesini gündeme getirdiler.

Mısır'da hareket uzun zaman Mübarek'in gitmesine odaklandı. Kuşkusuz ötesini de istiyordu, hala da istiyor. Kimden istiyor ama bunu? Mısır iktidarının temel dayanağı olan ordudan! Ordunun başında şimdi kim var? 1991 yılından beri genelkurmay başkanı, 1995'ten beri de milli savunma bakanı olan adam var. Yanında da diktatörlüğün bütün bir omurgasında yer alan, en kritik yerinde duran öteki generaller. Burada devrim falan yok. Geniş yığınların görkemli bir biçimde ayağa kalkışı kendi başına bir devrim değil, olamaz, olamıyor.

Devrim siyasal ya da sosyal ilişkilere yönelir. Siyasal iktidar ilişkilerinde köklü bir değişim yaratmaya, bundan da öteye geçerek sosyal ilişkileri,

giderek mülkiyet ilişkilerini kökten değiştirmeye yönelir. Bu burjuva demokratik devrim biçimi içinde 1905 Devrimi'nde bile var. Ne demek köylünün toprak istemesi? Toprak mülkiyeti çarlık rejiminin ekonomik-sosyal temeli, sökonusu olan yarı-feodal bir toplum. Burada iktidar değişimi demek, soylular iktidarının, toprakta bunun dayalı olduğu mülkiyet ilişkilerinin yıkılması demek. Feodal toprak soyluluğunun son bulması, ona dayalı yarı-feodal sistemin, ona dayalı toprak düzeninin ortadan kaldırılması demek. Nedir kentte ayağa kalkan işçinin talebi? 8 saatlik işgünü, köylüye toprak ve demokratik cumhuriyet. Yani iktidar ve mülkiyet ilişkilerinde köklü değişim. Çarlığa dayalı soylular iktidarının yıkılması, köylülüğün özgürleşmesi ve siyasal özgürlüğün kazanılması...

Mısır'da ve Tunus'ta bunlar yok, bu düzeyde bir toplumsal radikalizmden eser yok. Mısır'da Mübarek gitsinden ibaret bir hareketle yüzyüzeyiz. Nedenlerini ayrıca tartışmak gerekir. Bu da bizi devrimci partiye getirir, bu bizi devrimci sınıfa getirir, bu bizi Mısır toplumunun dünkü otuz yıllık atomize edilişi gerçeğine getirir. Bunun nedenlerini anlamak sorun değil, bunun neden böyle olduğunu anlayabiliriz, sonuçta duruma şaşırabiliriz. Ama durum bu, hareketin halihazırdaki sınırları bu. Katılım çok daha sınırlı olabilirdi, hareket çok daha az görkemli olabilirdi, ama buna rağmen devrim niteliği taşıyabilirdi. Ama böyle değil.

1908'de Osmanlı İmparatorluğu bünyesinde gerçekleşen hareket bile belirli sınırlar içinde bir devrimdir. Zira ilk kez olarak Jön Türkler şahsında doğmakta olan burjuvazinin ilk modern temsilcileri iktidara ortak hale geliyorlar. Mutlak monarşi yerini meşruti monarşiye bırakıyor, temsili bir parlamento kuruluyor. İttihatçı Talat Paşa başbakan oluyor ve hükümet kuruyor, devleti fiilen yönetmeye başlıyor. İstanbul'da Abdülhamit gericiğe dayanarak bir darbe yapmaya kalktığında, Selanik'ten Harekat Ordusu yola çıkıyor, iki günde İstanbul'a geliyor ve İstanbul'u ele geçiriyor. Abdülhamit'i hallediyor. Dikkat edin, tüm bunlar siyasal iktidar ilişkilerinde bir değişime yol

açıyor. Aslında kitlelerin çok az bir kesimini kapsıyor hareket, kapsamaktan çok pasif desteğini alıyor demek daha doğru. Esası yönünden, bir bölümü devlet bünyesinde yer alan, bir elit tabaka eylemi olarak gerçekleşiyor. Ama iktidar ilişkilerinde, siyasal biçimlerde belli bir değişim yaratıyor. Yöneldiği hedefler kadar ulaştığı sonuçlar yönünden de bu böyle.

Tunus'ta ve Mısır'da ne oldu? Diktatör gitti, diktatörlük yerli yerinde duruyor, tüm biçim ve kurumlarıyla. Zira Mısır'da ve Tunus'ta sınıflar, giderek siyasal özneler değil, fakat şekilsiz kitleler hareket halinde. Kendi sınıf ayrımlarını, çizgilerini, isteklerini formüle edemeyen, bunları formüle eden partiler tarafından temsil edilemeyen yığınlar kendiliğinden harekete geçtiler. Böyle olunca, tüm kitlel görkemine rağmen, politik olarak hareket son derece kısır ve dar kalabiliyor. Hedefleri kadar sonuçları bakımından da. Bu bizi devrimci öncüye, bu bizi öncü devrimci sınıfa, sınıf aydınlarına, giderek sınıf iktidarı sorununa, giderek burjuvazinin bu hareketin hedeflerini daraltan ve karartan kesimlerinden ayrışma sorununa getiriyor.

İki Taktik'te Lenin, 1905 Devrimi'nin sorunlarını tartışırken, Kafkasyalı menşeviklerin burjuvazi devrime katılmazsa devrimin kapsamı daralır diyen düşüncesini ele alıyor. Tam tersine, diyor Lenin, burjuvazi yüz çevirdiği ölçüde devrimin kapsamı genişler. Neden? Çünkü burjuvazi hareketin hedeflerini daralttığı ölçüde kitlelerin, köylülüğün, işçi sınıfının, öteki emekçi katmanların serpilecek devrimci dinamizmini sınırlıyor, felç ediyor. Onların devrimci taleplerini bastırıyor, böylece devrimci sınıf dinamizmlerini dizginliyor. Ama hareket içinde burjuvazinin hegemonyası kırıldığında, burjuvazi siyasal olarak tecrit edildiğinde, işçi sınıfı ve köylülük kendi gerçek istemleriyle, bunun sağladığı muazzam bir devrimci enerjiyle tarih sahnesine çıkacaklar, devrim yolunu tutacaklardır. Bu da, tam tersine, devrimin kapsamının alabildiğine genişlemesi demektir. Lenin'in Kafkasyalı menşeviklerin oportünist mantığını çürütüş tarzı bu.

Ben yeri geldikçe, özellikle de ulusal sorunu ele alırken, hep hatırlatmışımdır; Vietnam Devrimi'nin

gelişim seyri de benzer bir yaklaşımı tarihi olaylar üzerinden örnekler. Vietnam İşçi Partisi Tarihi, partimiz bir dönem, tam da yurtsever toprak ağalarının harekete katılımını kolaylaştırmak üzere, toprak devrimi programı yerine toprak kiralalarının düşürülmesi talebini geçirdi; ama bu hiç de devrime güç katmadı, tam tersine onu güçten düşürdü, çünkü bu köylülüğün savaşım azmini ve gücünü zayıflatı, diyor. Parti bu hatayı zamanında gördü ve çok geçmeden düzeltti, diye de ekliyor. Yurtsever toprak ağalarını ulusal harekete katmak için toprak devrimi programını askıya alıyorsunuz, yerine toprak kiralalarının düşürülmesi politikasını gündeme getiriyorsunuz, ama bu Vietnam Devrimi’nin temel ve gerçek kitlesel gücü demek olan köylülüğün savaşım azmini sınırılıyor, milli kurtuluş devrimine katılma isteğini zayıflatıyor. Devrimin kapsamı, gücü ve dinamizmi genişlemek bir yana, tam tersine zayıflayıp daralıyor.

Dolayısıyla, Mısır’daki görkemli kalabalık aynı zamanda Mısır’daki halk ayaklanmasının bir zaafiyetidir de. Hareketin içinde burjuva kesimleriyle Müslüman Kardeşler, Mısır burjuvazisinin ve emperyalizmin Baradey türünden temsilcileri, yeni yetme burjuvaların tipik bir temsilcisi sayabileceğimiz Google’ın Mısır bölümü müdürü olursa, tüm bu burjuva kesimler hareketi salt Mübarek’in gidişi sınırlarına indirirler. Mübarek gider gitmez de durdururlar hareketi. Bunu ordu-halk elele sloganı, eylem içindeki kitlelere ordunun tarafsızlığı inancını pompalamak tamamlar. Baradey gibi biri, aman ordu bir an önce yönetime el koysun, çünkü olaylar çığrından çıkıyor der. Orduyu hakem tutar, böylece de hareketi felç edersiniz.

Eğer kitle hareketi ile karşı karşıya gelseydi, ordu kesin olarak bölünürdü, bunu herkes söylüyor. Ordu kesin olarak bölünürdü, çünkü tankın içindeki asker ve tankın başındaki alt düzey subay, astsubay halka öyle kolay kurşun sıkmayacaktı, hareketin gücü ve görkemi onu halkın saflarına çekecekti. Biz bunu 1979 İran Devrimi’nde çarpıcı biçimde gördük. Halka kurşun sıkıldı, ama ordu parçalandı ve büyük bölümüyle halkın saflarına geçti. İran’dakine devrim diyoruz, çünkü bir rejimi değiştirdi gerçekten. Yerine başka türden bir melanet rejim daha sonra geçti, bu ayrı bir sorun, olayların sonraki seyriyle bağlantılı. Devrimi yapan güçler kendi içinde ayrışıp, bir kesim öteki kesimi tasfiye ettikten sonra oldu bu. İlk aşamadaki hedefi İslam Cumhuriyeti değil, fakat baskıcı bir rejimi, kanlı bir diktatörlüğü siyasal özgürlüğü ele geçirmek üzere devirmektir. Bu bir devrimdi ve Şah’ın askeri mekanizmasını felç etti, onu kendi içinden böldü ve işe yaramaz hale getirdi. Şahlık kurum olarak tasfiye edildi ve hizmetinde olduğu emperyalist çıkarlara önemli bir darbe indirildi.

Tunus’ta hareket başlayalı iki ay, diktatör gideli bir ay oldu ama siyasi tutuklular daha yeni yeni serbest bırakılıyorlar. Tunus’ta şu an ülkenin başındaki adam Bin Ali’nin atadığı meclis başkanıdır, onun partisinin kıdemli üyelerinden biridir. O meclis derhal dağıtılmalıydı oysa. Mısır’da bu yapıldı, meclis dağıtıldı ama yerini askeri cunta aldı. Tunus’ta askeri cunta olmadığı için, görünürde sivil biçim olduğu için, meclis duruyor ama meclisin tasfiye edilmemiş olması büyük bir zaafiyet, hareketin sınırlarını gösteriyor. Ama henüz dağıtılmamış olan bu meclis şu anki meclis başkanına, kendi başına kanun yapma ve kritik noktalara atama yapma yetkisi verebildi. Kitleler meclisi sardılar, milletvekillerinin bu oylamayı yapmasını engellemeye çalıştılar. Mücadele sürüyor kuşkusuz. Ama o Bin Ali’nin parlamenterleri o kararı çıkarttılar, kovulan diktatörün yerine geçen adamı gerçek diktatörlük yetkileriyle donattılar. Diktatör gitti, diktatörlük sürüyor! dedikimiz bu işte...

Bu konuyu gerçekte biraz zamansız olarak girmiş oldum. Hareketin niteliği ve sınırları nedir, devrim mi değil mi diye tartışırken, ister istemez bu olgulardan da söz etmek durumunda kaldım.

Mısır’da çatışma sertleşiyor!

Mısır’da yönetimi elinde tutan ordu, sıkıştıkça gerçek yüzünü de göstermeye başladı. Ordu ile göstericiler arasında 23 Temmuz günü çatışma çıktı.

Mısır’da Mübarek’i defettikten sonra iktidarı alabilecek gücü gösteremeyen emekçiler, ordunun inisiyatifini kabul etmiş, fakat taleplerinin karşılanmaması üzerine yeniden Tahrir Meydanı’na dönmüşlerdi. 8 Temmuz’dan bu yana sivil yönetim talebiyle eylemler sürüyor.

Yüzlerce kişi yaralandı

Mısır’da cuma eylemleri kapsamında işçilerin grevde olduğu Süveyş ve İskenderiye gibi kentlerde yapılan eylemlere ordunun saldırması üzerine tansiyon yükseldi. İskenderiye’de ana yolları kapatan emekçilere jandarma ateş açtı. Benzer bir gerginlik Süveyş’te de yaşandı.

Kahire’de ise binlerce kişi ordunun bu tutumuna karşı 23 Temmuz günü Mısır Silahlı Kuvvetleri Yüksek Konseyi’ne yürümek istedi. Mısır’da ordunun son günlerde göstericilere karşı sert tutumunu protesto etmek isteyen göstericilere saldıran askeri birlikler, çok sayıda kişinin de yaralanmasına sebep oldu.

Tahrir Meydanı’ndan Köprü El Kobba’daki Kahire

Merkez Komutanlığı’na yürümek isteyen 10 bin kişi, Abbasiye bölgesinde bulunan Nur Cami önünde askerlerin barikatıyla karşılaştı. ‘Baltacı’ tabir edilen çapulcuları göstericilerin üzerine salan ordu, havaya ateş açmakla yetinse de ‘Baltacı’lar göstericilere taş ve sopalarla saldırdı.

Uzun saatler boyunca süren çatışmalarda 200’ün üzerinde kişi yaralandı.

Cuma eylemlerinde öfke!

Humus’ta katledilenlere adandı!..

Cuma eylemleri kapsamında 22 Temmuz günü Suriye’nin Halep, Humus, İdlib ve Şam kentlerinde gerici rejim protesto edildi. Yüzbinlerce kişinin katıldığı gösterilerde son günlerde Humus’ta katledilen göstericiler anıldı. Gösterilerde en az 8 kişi öldü.

AFP, Hama ve Deyr Ezzor olmak üzere ülke genelinde 1 milyonu aşkın kişi protesto gösterilerine katıldığını belirtirken, cuma namazlarının ardından kitlesel yürüyüşler gerçekleştirildi.

Eylemciler, ateş açılırken sıradan protestocuların değil doğrudan gösterilerin düzenlenmesine öncülük eden kişilerin hedef alındığını söyledi.

Bununla beraber gerici rejimin terörü 27 Temmuz günü de sürdü. İnsan Hakları İzleme Örgütü, 27 Temmuz günü Suriye’de Baas güçlerinin gerçekleştirdiği saldırıda 8 kişinin öldürüldüğünü açıkladı.

Şam’ın Kanaker banliyösü sakinlerinin, baskın düzenleyen güvenlik kuvvetlerine yolu kapatarak taşlarla karşı koyduğu belirtildi.

Ekonomik krize öfke

Yemen’deki cuma eyleminde gerici rejimin yıldırma politikalarına öfke vardı. Binlerce muhalif cuma gösterilerinde ülke genelinde uygulanan elektrik kesintileri ve ekonomik krizi protesto etti.

Yoksulluk, işsizlik ve hayat pahalılığının tetiklediği halk hareketi yedinci ayına girdi. Bugünkü eylemde günlük 20 saati bulan elektrik kesintileri ve şebeke sularının kesilmesi protesto edildi. Bunların hükümetin “yıldırma ve halkı cezalandırma” politikası olduğu söylenirken, bu atılan sloganlara ve açılan pankartlara da yansdı. Yemenli emekçiler ve gençler yılmayacaklarını Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

2011 / Yemen

tekrarladılar.

Hükümet yetkililerini harekete geçmediğini ve ülkeyi büyük bir boşluğa sürüklediğini söyleyen göstericiler, artan petrol ve gıda fiyatlarından devlet kademesindeki yetkililerin çıkar sağladığını belirtti.

Emperyalist müdahaleye protesto

Yemen’de emekçiler ve gençler emperyalist müdahaleyi protesto etmek amacıyla 25 Temmuz günü eylemler düzenledi. Başta başkent Sana olmak üzere birçok kentte yüzbinler sokaklara çıktı. Eylemlerde “Amerika’ya ölüm, İsrail’e ölüm” sloganları atıldı.

Daha önce devlet görevlileri tarafından, ABD’nin Yemen ordusuna destek sağladığı ifade edilmişti.

Bahreyn’de kuşatmaya karşı mücadele!

Suudi Arabistan ile Körfez ülkelerinin kültürel, sosyal, siyasal açılardan en gelişmiş ülkesi kabul edilen Bahreyn; Tunus, Mısır, Yemen’den sonra halk isyanının patlak verdiği dördüncü Arap ülkesi oldu. Kısa sürede ülke nüfusunun yarısından fazlasının katılımıyla muazzam boyutlara ulaşan isyan, despot El Halife rejiminin ölüm çanlarını çalmaya başladı. Zira ülke nüfusunun %70’ini oluşturan Şiilerin hemen tümü isyana destek verirken, despot rejime tepkili Sünniler de alanlarda yerini alıyordu.

Fakat Bahreyn ölçülerinde görkemli bir hal alan halk isyanı, ABD emperyalizmi ile Ortaçağ kalıntısı Suudi Arabistan rejiminin karşı-devrimci saldırısına maruz kaldı. İlk olarak, El Halife’nin devşirme tetikçileri silahsız gösterilere gözü dönmüş bir şekilde saldırarak isyanı ezmeye çalıştılar ancak başaramadılar. Bunun üzerine Washington’daki savaş baronlarının onayı ile Suudi işgal ordusu Bahreyn’e girdi. Bu aşamadan sonra ise, isyanı bastırmak için tam anlamıyla vahşi bir süre avı başlatıldı.

Medya tekelleri de bastırma hareketinin tetikçiliğini yapıyor

El Halife despotunun işgalci Suudi ordusunun katılımıyla saldırıya geçmesiyle medya tekelleri Bahreyn’e “karartma” uygulamaya başladılar. Bu iğrenç karartmaya, halk isyanlarına en geniş yer veren El Cezire kanalı da ortak oldu. Katar Emiri’nin güdümünde yayın yapan El Cezire kanalı Bahreyn’i yok sayan bir yayın çizgisi izlemeye başladı ve aylardan beri aynı çizgiyi sürdürüyor. Bazı deneyimli gazetecilerin El Cezire’den ayrılmasına neden olan bu alçaltıcı tutum, kanalın “objektif haber verme” iddiasına darbe indirdi.

Medya tekellerinin iğrenç riyakarlığı, Washington ve Brüksel’deki savaş baronlarınınkinden farksızdı. İkiyüzlülük ve çifte standardın tüm çirkinliğiyle sırtımasını sağlayan, aynı günlerde “sivilleri koruma” gerekçesiyle NATO’nun Libya’ya müdahale etmesi gerektiğinin koro halinde savunulması oldu. O günlerde silahsız halkı katletmek için Suudi ordusunu Bahreyn’e gönderenler, Libya’da Kaddafi rejimine karşı gelişen, üstelik silahlı boyuta taşınan ayaklanmaya “sivil halkı Kaddafi’den korumak” gerekçesiyle destek vereceklerini ilan ettiler.

BM Güvenlik Konseyi’nden karar çıkartıp halkların celladı NATO’yu Libya üzerine süren emperyalistlerin saldırgan tutumu, başta El Cezire olmak üzere medya tekelleri tarafından desteklendi. Bahreyn ve Libya olayları karşısında izlenen yayın politikası, bir kez daha medya tekellerinin emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin uşaklığını yaptığı gerçeğini gözler önüne serdi.

Direniş iradesini kıramıyorlar

İşgalci Suudi ordusunun Bahreyn’e girmesinden sonra İnci Meydanı’ndaki isyan bastırılmış, gözü dönmüş bir histeriye kapılan El Halife despotu ise başkent Al Manama’nın simgesi olan İnci Anıtı’nı yerlebir ettirmişti.

İsyanın bastırılmasıyla süre avı başlatan ABD-Suudi destekli zorba rejim İnci Meydanı’ndaki direniş önderlik eden gençleri, muhalif parti veya örgütlerin liderlerinin bir kısmını katletti veya zindanlara kapattı. Bunların yanısıra Amerikancı rejim işçileri ve emekçileri; memurları, özel şirket çalışanlarını, doktorları, hemşireleri, avukatları, öğretmenleri, sanatçıları, gazetecileri, yazarları, akademisyenleri, insan hakları savunucularını işten attı, işkenceden

geçirdi, zindanlara kapattı...

Rejimin bu gözü dönmüş saldırganlığı, toplumun geniş kesimlerinin isyanı desteklemiş olmasından kaynaklanıyor. Görünen o ki, Bahreyn despotu -kendi ailesi olan El Halifeler dışında- etrafında yardakçılar ve tetikçilerden başka kimse olmadığını fark ettiğinde çileden çıktı.

Gerici rejim bu sürede Sünni kökenli on binlerce kişiye “kimlik” vererek, ülkenin demografik yapısını değiştirme politikasına ağırlık verdi. Ürdün, Suriye, Kuveyt, Pakistan gibi ülkelerden “vatandaş ithali”ni yoğunlaştıran El Halife, halen tarihin çöplüğüne atılma korkusuyla yatıp kalkıyor.

Bastırma hareketinin başlamasının üzerinden beş aydan fazla süre geçmesine rağmen direniş Bahreyn’in kent, kasaba, mahalle ve köylerinde devam ediyor. Yani İnci Meydanı’ndaki isyan bastırılmış olsa da, gözü dönmüş zorbalık Bahreynli gençlerle işçi ve emekçilerin direnişini kırabilmiş değil. Halen yer yer kitlesel boyutlar alan eylemler yapılıyor. Bu yerel eylemlerin tekrar birleşip genel bir isyana dönüşme ihtimali halen varlığını koruyor.

Rejimin “müzakere oyunu” tutmadı

El Halife rejimi halkın direnme iradesini kırma noktasında acze düşerken, Bahreynli gazetecilerle insan hakları savunucuları işkenceleri, cinayetleri, keyfi tutuklamaları, işten atmaları belgeleyerek El Halife ve suç ortaklarını teşhir ettiler. Geline yerde Lahey’deki Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi, “insanlığa karşı suç işledikleri” için Amerikancı rejimin bazı şefleri hakkında dava açtı. Yanısıra Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO) ile gazeteci ve insan hakları örgütleri de El Halife rejiminin estirdiği devlet terörünü kınayan açıklamalar yaptılar.

Bahreyn’de 5. Filo’sunu konuşturarak Pentagon’un şefleri, El Halife’ye baskı uygulayarak muhalefetle müzakere süreci başlatmasını istediler. Bunun üzerine müzakere çağrısında bulunan rejime sadece Bahreyn El Vifak Partisi olumlu yanıt verdi. Bunun dışındaki muhalif güçler ise çağrıyı reddettiler ve müzakere oyunu kısa sürede bozuldu. Bahreyn’in uzlaşmacı partisi olan El Vifak bile müzakere sürecinden bir şey çıkmayacağını görerek, birkaç görüşmeden sonra süreçten çekildiğini ilan etti. El Vifak’ın çekilmesiyle müzakere oyunu fiilen boşa düşmüş oldu.

Bu girişim fiyaskoyla sonuçlanmaya mahkumdu, zira “uzlaşma” çağrısı yapan despot rejim aynı günlerde halk üzerinde terörün ve korkunun politikasını sürdürüyordu.

Karşı-devrimin merkezi Suudi Arabistan

İşgal ordusunu Bahreyn’e gönderen Suudi rejimi, hem vahşi bastırma hareketinin başını çekiyor hem halk arasında mezhep çatışmalarının fitilini ateşlemeye çalışıyor. Halk isyanını “İran kışkırtması” olarak damgalamaya çalışan El Halife ve onun hamiliğini yapan Suudi rejimi, Bahreyn halkını mezhepsel açıdan parçalayarak isyan ateşini söndürebileceğini var sayıyor. Ancak bunun farkında olan muhalif güçler, taleplerinin mezhepsel değil ulusal olduğunu vurgulayarak bu kirli oyunu boşa düşüreceklerini belirtiyorlar.

Vurgulamak gerekiyor ki, son aylarda Bahreyn’de yoğunlaşsa da, Amerikancı Suudi rejimi, Arap dünyasının tümünde mezhep kışkırtıcılığı yapıyor. Halk isyanlarının yozlaştırılıp amacından saptırılmasını isteyen ABD-İsrail ikilisi ise, şeriatçı Suudi rejiminin bu uğursuz çabasındaki en büyük destekçileridir.

İsyan ateşinin Riyad’a sıçrayıp tahtını yakıp kül etmesinden korkan Suudi kralı ve zorba rejiminin, karşı-devrim hareketinin başını çektiği artık bir sır değil. Bundan dolayı Arap halkları, Suudi rejiminin “el Haremeyn” diye tanımladığı, Mekke-Medine üzerine demagojileri pek dikkate almıyor. Tersine, geline yerde “Arap Baharı”nın Suudi Arabistan’a sıçrayıp Amerikancı/şeriatçı rejimi yıkmasını isteyenlerin sayısında ciddi bir artış gözleniyor.

İsyan yolunu arıyor

Bahreyn’deki toplumsal hareket yeni değil. Kitlesel bir isyana dönüşmese de, ülkede yıllardan beri devam eden bir hareket mevcut. Sahte vaatler ve devlet terörüyle hareketi bastırmaya çalışan zorba rejim, sembolik tavizler de vererek hareketi bugüne kadar kontrol edebiliyordu. Tunus’ta başlayıp Arap dünyasına yayılan halk isyanları, Bahreyn için geri dönüşü olmayan bir süreç başlattı.

İnci Meydanı’ndaki isyanın bastırılması ve beş aydır devam eden süre avına rağmen ortaya çıkan tablo, rejimin hareketi kontrol etme güç ve olanaklarından yoksun olduğunu göstermektedir. Zira Amerikancı yönetim nüfusun büyük bir çoğunluğu nezdinde gayr-ı meşru duruma düşerken, halkın direnme iradesi, cesareti, birikimi ve deneyimlerinde dramatik bir sıçrama yaşandı.

Bahreyn’in küçük bir ada ve onun etrafındaki adacıklardan oluşması rejime halk üzerinde askeri denetim kurma olanağı sağlıyor. Bahreyn’deki hareketin esas zayıf noktası kendini önderlik alanında gösteriyor. Hareket içinde sol/sosyalist güçlerin belli bir etkisi olsa da, parti ve örgütlerin çoğunun İslamcı çizgiye yakın olması, mücadelenin belli sınırlara takılmasına yol açan temel sebeplerden birini oluşturuyor.

Sınıfsal baskının yanısıra mezhepsel baskının da belirgin olması siyasal hareketlerin İslamcı etkiye açık olmalarını anlaşılır kılsa da, söz konusu durum bu etkinin zayıflatıcı bir rol oynadığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. İran rejiminin Bahreyn’deki isyana açıkça destek vermesi ve bazı parti ve örgütlerle bağ kurmuş olması da, İslami çizgiyi benimseyen veya buna yakın duran güçlerin süreç üzerindeki etkisinin en azından belli bir dönem daha devam edeceğine işaret ediyor.

Bahreyn’deki hareketin temel zaaflarını aşabilmesinin yolu ise, isyanda belirgin bir rol oynayan işçilerin, emekçilerin ve özellikle bu kökenden gelen genç kuşakların İslamcı etkiden sıyrılıp devrimci/sosyalist bayrak altında birleşmesinden geçmektedir.

Latin Amerika’da “Yeni Sol”...

Popülist-parlamentarist çizginin yükselişi

Volkan Yaraşır

Latin Amerika’da 1998’de Chavez’in iktidara gelişi, sol-popülist bir dalganın yükselişini işaretledi. Bu popülist-parlamentarist çizginin kökleri 1980’lerin ortalarına dayanıyor. ABD, Nikaragua Devrimi sonrası ve Filipinler’de aşağıdan devrim tehlikesine karşı yeni bir emperyal konsepte geçti. Filipinler’de aşağıdan devrimin önü Akino’nun 1986’da iktidara taşınmasıyla kesildi. Akino iktidarı “Düşük Yoğunluklu Demokrasi” adı verilen konseptin ilk pratiği oldu.

1964’te Brezilya’da askeri darbeye gündeme getirilen “Ulusal Güvenlik Doktrini”, iç düşman olarak komünizmi görüyordu. Bu iç düşmanı tasfiye etmek için her türlü yöntem geçerliydi. Ordu, askeri faşist diktatörlükleri gerçekleştiren bir yapı olarak devletin tüm fonksiyonlarını üstlendi. Buna halkların cevabı Küba ve Cezayir devrimleri ve Che’nin pratiği oldu. Yeni sömürge ülkelerde gerilla (şehir ve kır) hareketleri geliştirdi.

ABD bu gelişme karşısında karşı-devrimci Ulusal Güvenlik Doktrini’ni ek unsurlarla genişletti. Ayaklanmaya Karşı Mücadele Konsepti adı verilen taktikler gündeme getirildi. Kontrgerilla cumhuriyetleri kuruldu. 1964 Brezilya’daki askeri darbenin devamı olarak 1971’de Bolivya’da, 1972’de Uruguay ve Honduras’ta, 1973’te Şili’de, 1975’te Peru’da, 1976’da Arjantin’de, 1980’de Türkiye, Pakistan ve Güney Kore’de askeri faşist darbeler yapıldı.

Amaç, toplumsal muhalefetin ezilmesi, işçi sınıfının her düzeydeki örgütlülüğünün dağıtılması ve korkunun kitleselleşmesiydi. Diktatörlükler bir korku dinamosu gibi çalıştı. Gerilla hareketleri ve toplumsal muhalefet marjinalize edildi. Mücadele, aparatla aparat arasında “savaşa” indirildi. Askeri zoru ekonomik zor takip etti. Neoliberal karşıdevrim stratejisi acımasızca hayata geçirildi.

Parlamentonun öldüren cazibesi

Bu konseptle gerilla hareketlerinin (ulusal kurtuluş mücadelelerinin) hızla marjinalize edilmesi, kriminal bir vakaya çevrilerek halkla ya da kitleyle bağının koparılması amaçlandı. Açık zorla bir irade kırılması ve ihtilalci ruhun kadavra haline getirilmesi yönünde adımlar atıldı.

Hızla marjinalize olan gerilla hareketlerinin önüne bir seçenek ve bir ehlileştirme taktiği olarak iktidarsız ve etkisiz parlamentolar sunuldu. Geçmişin görkemli gerilla hareketleri hızla çöküş ve çözülme içine girdi. Gerilla hareketlerinin ideolojik-politik çizgileri ve özellikle önderliklerin küçük-burjuva karakterleri bu likidasyon sürecinin sarsıcı ve yıkıcı yaşanmasına yol açtı. Kolombiya’da Marulanda önderliğinde FARC bu sürecin dışında kaldı. FARC, varlığını ve gücünü korudu, özgün özelliklere sahip bir hareket olageldi. Hareketin yaygın ve etkili bir kırsal temele sahip oluşu önderliğin bütün diğer hareketlerden farklı olarak köylü mücadelesi içinden çıkması ve bu özelliklerini koruması hareketin itinayla bağımsız çizgisine sadık kalması, barış görüşmelerinde iradi gücünü kaybetmemesi, önderlikle kitle bağının güçlülüğü, kariyerizm ve konformizm yerine dağlarda olmayı seçmeleri, Marulanda’nın ölümüne kadar 50 yıldan

fazla dağlarda kalmayı tercih etmesi ve benzeri faktörler FARC’ın ayakta kalmasını ve halen de güçlü bir gerilla hareketi olarak varlığını sürdürmesini sağladı.

El Salvador’da FMLN, Guetamala’da URNG, Uruguay’da Tupamarolar, Nikaragua’da FSLN hızla legalist ve parlamentarist çizgiye kaydılar. Önce hızlı bir atomize oluş ve fraksiyonelleşme sürecine giren bu yapılar, daha sonra sosyal reformist bir çizgiye kaydılar.

Bu hareketler 1990’lı yıllarda Uruguay’da olduğu gibi hükümetlerin içinde yer almaya başladı. Özellikle 90’lı yılların sonlarında birçok ülkenin siyasal gündeminde öne çıktılar. 1998’de Chavez’in iktidara gelişi Latin Amerika’da sol popülist rüzgarın önünü açtı. ABD’nin Ortadoğu’daki sıkışmışlığı, geçmişin “arka bahçesindeki” gelişmeleri hızlandırıcı etki yarattı. Radikal neoliberal yıkım programları ve kapitalizmin yapısal krizinin yarattığı sonuçlar, kitlelerin öfke ve arayışlarını tetikledi. Ağırlıkta sosyal piyasa ya da sosyal kapitalizm vurguları içeren programlarıyla Latin Amerika solu yükselişe geçti. Her ülkenin farklı özgünlüklerine karşın özünde sosyal kapitalizmin çeşitli versiyonları hareketlerin politik yönelimlerini belirledi.

“Sosyal kapitalizm” kurtuluş mu?

Chavez’den sonra Brezilya’da, İşçi Partisi’nin iktidara gelişi yeni bir eşik oldu. Lula yüzde 61’lik bir oyla iki dönem devlet başkanlığı yaptı. 2011 yılında eski gerilla komutanı Dilma Rousseff, Lula’dan sonra devlet başkanlığına seçildi. Köklü mücadele geleneğine sahip olan bağımsız sendikalar, CUT (Merkezi İşçi Birliği) ve ilk dönem Brezilya İşçi Partisi (BİP) birikimleriyle iktidara taşınan Lula, neoliberal politikalara bazı “sosyal aşılar” yaptı. Israrla neoliberal politikaları hayata geçirdi. Lula uzun dönem kitlelerde kolektif bir halüsinasyon yarattı. Bu arada CUT hızla korporatist bir yapıya dönüştü. BİP ve CUT metamorfoza uğradı. Özellikle BİP tipik bir burjuva partisi konumuna geldi.

Bolviya’da 2005 yılında MAS (Sosyalizme Doğru Hareket) lideri Morales sokaklardan iktidara taşındı. COB’nin (İşçi Sendikaları Merkezi) tarihsel ve aktüel

mücadele birikimleri ve yerli hareketin yükselişi Morales iktidarının önünü açtı. Morales sol popülist bir çizgide hareket etti. Neoliberal politikaları uygulamaya başladı. COB bunun üzerine Morales karşıtı bir dizi grev ve genel grevler örgütledi.

Arjantin’de 2001 yılında devrimci durum yaşandı. İşçi hareketi muazzam gelişmeler gösterdi. Sınıf hareketi sistemin bir dizi manevrasını boşa çıkardı. Kitlelerin reaksiyonlarını sönmülmek için yapılan birçok politik manevra (sık yapılan devlet başkanlığı değişikliği gibi) devre dışı kaldı. Ne var ki; sol Peronist Kirchner önce sınıf hareketinin yükselen dalgasını kırdı. Belli sübvansiyonlarla İşsiz İşçiler Hareketi gibi olağanüstü dinamikleri içinde barındıran örgütlenmeleri çözmeyi başardı. Bütün bu adımlar finans kapitalin ihtiyaçlarına göre biçimlendi. Böylece devrim tehdidi bertaraf edildi. Bugün iktidarda yine sol-Peronist çizgide olan eşi Christine Kirchner bulunuyor. Popülist vurgularına karşın Arjantin’de neoliberal politikalar hayata geçiriliyor.

Nicaragua Devrimi 20. Yüzyıl’ın sonlarındaki en güzel devrimlerden biriydi. Devrim bir cephe örgütlenmesi olan FSLN önderliğinde gerçekleşti. 1990’ların başında iktidara devrimle gelen FSLN seçimlerle iktidarını kaybetti. FSLN içinde hızlı bir atomizasyon süreci yaşandı. Politik çizgisinin etkisiyle FSLN iktidarı döneminde hareketin içinde ciddi sarsıntılar ve çürümeler yaşanmaya başlanmıştı. FSLN giderek sistem içi bir örgüte döndü. Devrimin önderi Ortega Kardeşler Nikaragua’nın en zenginlerinden biri oldu. FSLN bürokratik bir yapıya dönüştü. Yolsuzluk, rüşvet skandalları hareketi sardı. Devrimin önderlerinin büyük bir kısmı kariyerizm, konformizm ve bürokrasinin bataklığında çürüdü. Daniel Ortega liderliğindeki FSLN 5 Kasım 2006’da seçimleri kazandı, yeniden iktidara geldi. Ortega, sosyal piyasa uygulamalarını gündeme getirdi ve ülkeyi uluslararası sermayeye açtı.

Bir zamanlar şehir gerilla hareketinin simge örgütü Tupamarolar uzun cezaevi döneminden sonra serbest bırakıldı. 1980’lerin sonlarında Tupamaro Hareketi açık alana çıktı. Geniş Cephe içinde yer aldı. Daha sonra birçok Tupamaro önderi hükümet içinde bakanlık ve valilik yapmaya başladı. Tupamarolar sol-

popülist bir çizgide hareket etmeye başladı. Geniş Cephe hükümetinin neoliberal politikalarına aktif destek verdi. MLN-Tupamaros kurucusu olan, 15 yıl tek başına hücrede kalan eski gerilla lideri Jose Mujice Geniş Cephe desteğiyle 29 Kasım 2009’da devlet başkanı seçildi.

El Salvador’da 50 yıllık mücadele deneyimine sahip FMLN gerilla örgütü, 1980’lerin sonlarında hızla parlamenterist bir yapıya dönüştü. İçinde önemli sarsıntılar geçiren FMLN sosyal-reformist bir çizgide hareket etmeye başladı. 18 Ocak 2009 seçimlerinde devlet başkanlığını FMLN kazandı. FMLN’nin aktif gerillalarının içinden gelmeyen, aydın ve şehir kadrosunda yer alan Mauricio Fures devlet başkanı olmasının ardından, sosyal kapitalist bir programla hareket edeceğini açıkladı.

Ekvador’da 2006 yılında Rafael Correa, ABD ve piyasa ekonomisi karşıtlığıyla devlet başkanlığına seçildi. Correa, sosyal piyasa uygulamalarına başladı.

Paraguay’da Hristiyan devrimci, “Kurtuluş Teolojisi” taraftarı Rahip Fernando Lugo 2008’de devlet başkanlığına seçildi. Böylece Paraguay’daki 60 yıllık düzen çöktü. Ülkeyi tek parti olan Colorado Partisi yönetiyordu. “Yoksulların piskoposu” diye anılan Lugo, işsizlik ve geçim sıkıntısı sorunlarını çözeceğini ileri sürdü. Lugo, Gerçek Liberal Radikal Partisi desteğiyle seçildi.

Guetamala’nın en önemli gerilla hareketlerinden biri olan URNG 1980’lerin sonlarına doğru legal alana geçti ve partileşti. Alvaro Colom, URNG’nin desteğiyle 15 Ocak 2008’de devlet başkanlığına seçildi. Colom’un seçilmesi, birçok Latin Amerika ülkesinde yaşanan yerlilerin kolektif arayışının ifadesi oldu. Neoliberal karşı-devrim stratejisi Latin Amerika’da yerli halkları tam bir katastrof içine soktu. Yerliler yalnızca yoksulluğa mahkum olmadı. Yaşam alanları; su ve topraklarını küresel sermaye gaspetti. Kültürleri ve gelenekleri yok edilmeye çalışıldı. Neoliberal saldırı yerli halklar için ontolojik bir saldırıya dönüştü.

Bundan dolayı Latin Amerika’daki sol dalganın ana damarlarından biri de yerli hareketinin dinamizmi oldu. (Bunu Meksika’da EZLN’nin, Bolivya’da MAS’ın gelişmesinde ve Peru’da Humala’nın iktidara gelmesinde daha somut görürüz) Colom, Maya kökenli ve yerlilerin taleplerini savunuyor. Ayrıca, ekonomide stratejik sektörleri kamulaştırmayı hedefliyor.

Son olarak Peru’da Ollanta Humala’nın iktidara gelişi bu sürecin parçası olarak dikkat çekti. Humala 5 Haziran 2011’de devlet başkanlığına seçildi. Antikapitalist ve antiempyralist söyleme sahip olan Humala yerli kökenli bir subay.

Kısaca, Latin Amerika’daki “sol dalga” sürüyor. Ne var ki “dalga” sınırlı bir ufka sahip. Politik programlarının eksenini sosyal-kapitalizm içinde şekilleniyor. İçinde büyük potansiyeller taşıyan bu dalga, antikapitalist bir çizgide gelişmiyor. Her ne kadar “21. yüzyıl”ın sosyalizmi” gibi tanımlamalar yapılsa da bu tanımlamalarda mülkiyet ilişkilerine ve devlet yapılanmasına dokunulmuyor. Sistem içi sınırlarda kalmaya özen gösteriliyor. Melez kavram ve tanımlamalarla süreç açılmıyor.

Felsefenin sefaleti: Devlet sosyalizmi/küçük burjuva sosyalizminin eleştirisi

Latin Amerika’da sol, sosyalist, yerli hükümetleri ve bu hükümetlerin politik adımları ‘küçük burjuva sosyalizmi’ tanımlaması içinde ele alınabilir. Sosyal eşitsizliğin giderilmesi, yaşam standartlarının yükseltilmesi, çeşitli kamulaştırmalar ve doğal kaynakların “ulusallaştırılması” gibi politikalar bu iktidarların hedeflerini belirliyor.

ABD güdümlü ALCA’ya karşı ALBA örgütlenmesi önemli bir hamle olsa da eksenini “sosyal” kapitalizm

iddiaları belirliyor. Ayrıca “sol dalganın” kamulaştırma ve (Venezüella’da olduğu gibi) kooperatif mülkiyeti yönündeki adımları da önem taşıyor. Ama yine unutulmaması gereken, kapitalist sistemde devletleştirme ve kooperatif mülkiyetinin de burjuva mülkiyet biçimi olduğudur.

Marx’ın ‘Felsefenin Sefaleti’ adlı çalışması Latin Amerika’daki sol dalganın “sınırları” hakkında teorik bir metin olarak önümüzde durmaktadır. Marx, Proudhon’un ‘Sefaletin Felsefesi’ adlı çalışmasına ‘Felsefenin Sefaleti’yle yanıt verdi. Marx bu çalışmasında bir yandan tarihsel materyalizmin temel ilkelerini koydu, öte yandan ‘Kapital’ öncesi ilk iktisadi çözümlemelerini yaptı. Her ne kadar kitap felsefe başlığı taşısa da son derece önemli iktisadi bir metindir. ‘Felsefenin Sefaleti’, ekonomi politige ve burjuva üretim ilişkilerine ilk eleştirilerin yapıldığı kitap olarak dikkat çekti.

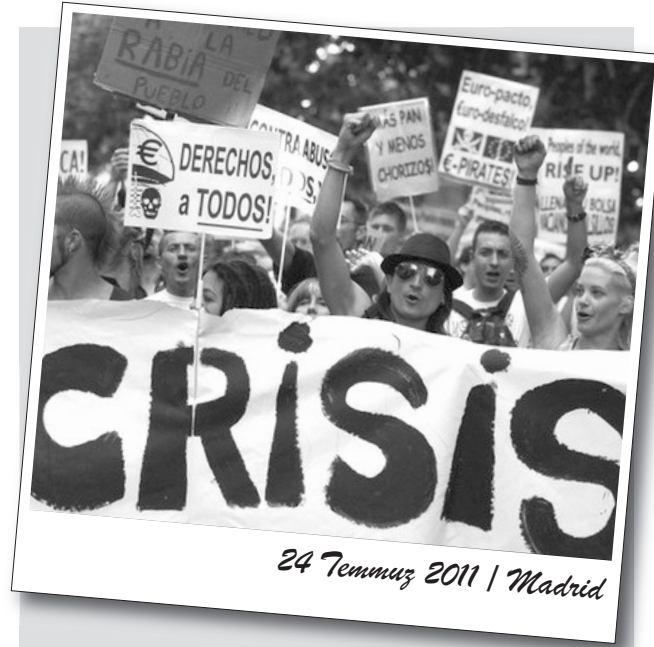
Marx, Proudhon’la polemige girse de gönderme yaptığı kişilerden biri Alman iktisatçı Rodbertus’tur. Marx, Rodbertus’un devlet sosyalizmi anlayışını başka bir bağlamda küçük burjuva sosyalizmini sert bir şekilde eleştirdi. Bunun yanında Proudhon’un kapitalizmin yıkımıyla uğraşmadığı hatta yıkımın teorik zeminini kavramadığını ve yalnızca meta üretiminin “kötü” yanlarıyla ilgilendiğini söyledi. Proudhon’un burjuva toplumsal sisteminin “kötü” yanlarının ortadan kaldırılmasıyla daha adil bir düzen oluşturulabileceği yönündeki düşüncelerini ya da tezlerini ütöpic olmakla eleştirdi. Eleştirilerinde son derece sert ve alaysı ifadeler kullandı. Yine Proudhon’un kooperatiflere dayalı alternatif toplum anlayışını hayalcilik olarak değerlendirdi ve kooperatife dayalı mülkiyetin bir burjuva mülkiyet biçimi olduğunun altını çizdi. Ayrıca küçük burjuva sosyalizminin “ütopyasının” sınırlarını belirledi.

Bugün Latin Amerika’da sol dalganın ideolojik-politik ufku ‘Felsefenin Sefaleti’nde belirlenen küçük burjuva sosyalizminin ya da devlet sosyalizminin ufku kadardır. Her şeye rağmen Latin dalgası tabiki empyralist-kapitalist sistemi rahatsız ediyor. Ama Brezilya’daki Lula örneğini unutmamak gerekiyor. Lula’nın iktidarı finans kapitalin tercihi olarak öne çıkabildi. Bugün bazı ön devrimci durumların yaşandığı Latin Amerika’da sol, sosyal demokrat, sol popülist, popülist-parlamenterist çizginin sınırı kapitalizmdir.

Bugünkü devrimci potansiyel Latin Amerika’da kapitalizmin rasyonalizasyon hamleleri ve absorbe etme gücüyle eriyebilir. Hatta dalganın kendisi paradoksi bir şekilde sistemin rektifikasyonuna, kapitalizmin rasyonalizasyonuna zemin açabilir.

Başta işçi sınıfı ve yerli halklarının yürüyüşü, öfke ve umutları, isyanları antikapitalist bir hatta birleştiğinde ve kaynaştığında Latin Amerika’da asıl o zaman gerçek bir infilak yaşanacaktır. O dalganın kendisi infilakın habercisi olacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İspanya’da sistem protestosu

İspanya’nın Sol Meydanı’nda işsizliğe ve geleceksizliğe yine isyan vardı. 24 Temmuz günü onbinlerce sistem karşıtı mücadele kararlılıklarını yinediler.

15 Mayıs tarihinde Madrid’deki Sol Meydanı’nda başlayan ve daha sonra tüm ülkeye yayılan sistem karşıtı gösteriler kapsamında meydanlar zaptedilmiş ve ağırlığını gençlerin oluşturduğu kitleler gelecek taleplerini haykırmışlardı. M-15 hareketi bu süreçte kendi örgütlülüklerini yaratmış ve yaklaşık 1 ay önce başlayan bir yürüyüş organize etmişti. Ülkenin 7 farklı yerinden yürüyerek Madrid’e doğru yola çıkan gruplar, yol boyunca çeşitli yerelerde taleplerini ve mücadele yöntemlerini içeren toplantılar gerçekleştirmişti.

Bu gruplar cumartesi akşamı Sol Meydanı’na ulaşış burada sabahladıktan sonra büyük bir gösteri düzenlendi.

Madrid’in merkezindeki Atocha İstasyonu’ndan Sol Meydanı’na yürüyen kitle “Bu politikacılar bizi temsil etmiyor!”, “Birlik olan halk asla kaybetmez!”, “Sorun kriz değil sistem!”, “Ne olursa olsun mücadele sürecek!” sloganlarını attılar.

Meydanda asılan pankartlarda ise “Kapitalizm, dünyanın en saygı gösterilen soykırımı”, “Artık bu olay kapansın, krizin faturasını sorumluları ödesin”, “Sosyal adalet, gerçek demokrasi”, “İşsizler hareketlenin, birlikte yapabiliriz”, “Bankalar peşimizi bıraksın”, “Norveç seninleyiz”, “Özgür Suriye, özgür Filistin” şiarları yer aldı.

Madrid’deki yürüyüşe, Yunanistan, İtalya, Rusya, Fransa, Hollanda gibi ülkelerden gelen grupların da katıldığı görüldü.

Öğrenciler açlık grevinde

Şili’de eğitimin ticarileştirilmesini haftalardır protesto eden öğrenciler açlık grevine başladı

Şili’de 20 öğrenci ülkedeki eğitim sisteminin iyileştirilmesi taleplerine destek vermek için açlık grevine başladı. 8 öğrenciyle başlayan greve katılımın artması bekleniyor.

Haftalardır süren öğrenci protestoları ve okul işgallerine karşın öğrencilerin taleplerine cevap vermeyen Devlet Başkanı Sebastian Pinera’yı protesto eden öğrenciler, taleplerinin arkasında olduklarını gösteriyorlar.

Eğitime ayrılan bütçenin arttırılmasını isteyen öğrenciler, eğitimin özelleştirilmesini protesto ediyor. Ayrıca ulaşımın öğrencilere ücretsiz olmasını istiyor.

Avrupa’da borç krizi ve olası gelişmeler

Avrupa’nın gündeminde borç krizi var. Borç krizi hem derinleşiyor hem de yayılıyor. Geçmişte Avrupa’nın yatırım cennetleri olan ülkeler günümüzde borç batağına batmış bulunuyorlar. Yunanistan, Portekiz ve İrlanda iflasın eşiğinde. Ekonomileri bu ülkelerden daha güçlü olan İtalya ve İspanya’nın durumu da pek içaçıcı değil. Tüm veriler borç krizinin yakın bir gelecekte onların da kapısını çalacağını gösteriyor. Kısacası, şirket iflasları dönemi sona ermiş, kapitalist kriz gelinen yerde şirket iflaslarından devlet iflaslarına evrilmiştir.

IMF ve AB’nin bu ülkeleri iflastan kurtarmak iddiasıyla yardımlarda bulunduğu biliniyor. Ne var ki, bugüne kadarki deneyimler de göstermiştir ki, IMF ve AB’nin yeni Marshall Yardımı adını verdiği bu yardımlar da işe yaramamıştır/yaramayacaktır. Bu ülkeler böylelikle daha bir borçlu ve haliyle daha bir bağımlı hale geleceklerdir/gelmektedirler. Ekonomileri de nefes alamaz hale gelmektedir. Nitekim bu yardımlarla birlikte, bu ülkelerde enflasyon tırmanmış, alım gücü daha da azalmış, dış borç açıkları yüzde yüzü aşmıştır. Örneğin bu yardımlarla birlikte Yunanistan’ın dış borç açığı %158, Portekiz’in %102, İrlanda’nın %112 oranında seyretmektedir. IMF, AB ve Avrupa Merkez Bankası günümüzde deyim yerindeyse tam bir global tefecilik yapmaktadır. Kurtarma adı altında yapılanlar ise, aslında sömürgeleştirme operasyonudur. Sözkonusu ülkeler sürekli borçlandırılarak teslim alınmak istenmektedir. Gerçek tam olarak budur.

Bu ülkelerin içine sürüklendikleri mali kriz nedeniyle aldıkları bu yardımların bir başka yıkıcı sonucu daha var. Bu yardımlarla birlikte, bu ülkelerin tümünde de işçi ve emekçilerin yaşam koşulları daha da dayanılmaz boyutlar kazanmıştır. Enflasyon oranı yükselmiş, buna karşın alım gücü azalmıştır. İşçi ücretleri sürekli aşağı çekilmekte, işsizlik çıkı gibi büyümektedir. Sosyal haklar sürekli budanmakta, eğitimde ve sağlıkta sürekli kısıtlamalara başvurulmaktadır. Kısacası, güvencesizlik ve geleceksizlik de bu ülkelerin en yakıcı sorunudur.

Hiç kuşkusuz IMF ve AB’nin iflasın eşiğindeki ülkelere dönük yardım paketlerinin tümü de birer sosyal yıkım paketidir. Bu nedenledir ki, bu ülkelerin işçi ve emekçileri, bu yıkım paketlerinin öngördüğü ağır faturayı ödemeyi reddetmektedirler. IMF ve AB’nin yıkım politikalarına zincirleme grevler ve genel grevlerle yanıt vermektedirler. Sözelimi Yunanistan’da işçi ve emekçiler günlerce Sintagma Meydanı’nı işgal etmiş, parlamentoyu binaya çıkan yollara barikatlar kurarak kuşatmışlardır. Benzer eylemlere Portekiz, İspanya ve diğer ülkelerde de başvurulmaktadır.

Mali kriz derinleşiyor ve yayılıyor

Bugün için ilk elden Yunanistan, Portekiz ve İrlanda gibi Avrupa’nın çevre ülkelerinde iflaslara ve sarsıntılara neden olan mali kriz, uzak olmayan bir gelecekte muhtemelen Avrupa’nın merkez ülkelerine sıçrama potansiyeli taşımaktadır. Bu beklenti bizzat ABve IMF sözcülerinin beklentisidir. Bunu koşullayan ise bizzat kapitalist sistemin kendisidir. Şöyle ki, kapitalizm özellikle son 20-30 yıl içinde adı globalizm olan gelişmelerle oldukça ileri düzeyde bir organik bütünlüğe ulaşmıştır. Bu gelişme ile dünya ölçeğinde tek tek ülke ekonomileri birbirilerine daha da bağımlı hale gelmiş, adeta içiçe geçmiştir. Bunun dolaysız bir sonucu olarak, birinde baş gösteren bir kriz doğrudan diğerlerini de etkilemektedir. Deyim yerindeyse, krizler de, iflaslar da, yıkımlar da küresel bir karakter kazanmış olup, domino taşları gibi birbirini izlemektedir. İşte bu durumun kendisi, mali krizin de tetiklemeşiyle,

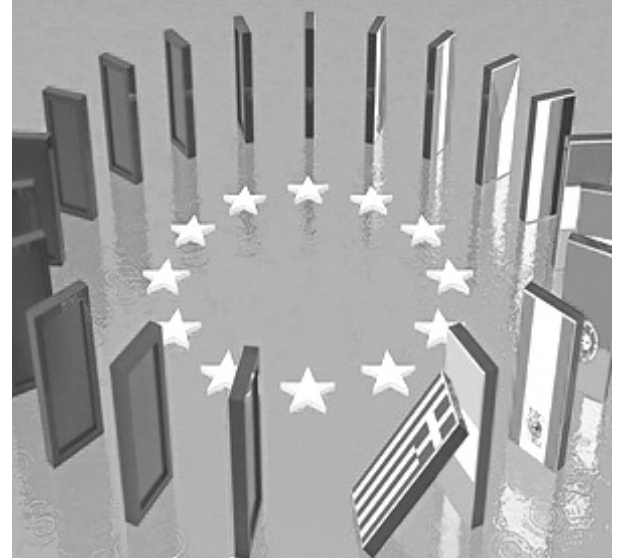
günümüzde bir kez daha Avrupalı emperyalistler için ciddi bir kaygı ve korku kaynağıdır.

Yunanistan, Portekiz ve İrlanda görece küçük ekonomilere sahip ülkelerdir. Buna rağmen, AB’nin bu devletlerinde yaşanan mali kriz bile oldukça ciddi sorunlara ve sarsıntılara yol açmıştır. İtalya Avrupa’nın üçüncü, İspanya ise beşinci büyük ekonomik gücüdür. Bilindiği üzere, ikisi de kendilerine özgü nitelikleri ile AB için kilit ülkelerdir. AB’nin bu iki kilit ülkesinde yaşanacak muhtemel bir kriz, doğal olarak çok daha büyük sarsıntılara ve çöküşlere yol açacaktır. AB’nin sürükleyici gücü olan Almanya da dahil, Avrupalı emperyalistler bu korkuyu yaşamak istemiyorlar. Zira onlar çok iyi biliyorlar ki, banka/finans sisteminin çökmesi demek, büyük sorunlar ve sarsıntılar demektir. Devlet ve özel şirket tahvillerinin değersizleşmesi, dış borçların ödenememesi, piyasa diliyle belirtilecek olursa, “çöp” olması demektir. Dahası bu tahvilleri elinde bulunduran şirket ve devletlerin de bundan etkilenmesi, sarsılması demektir. Somut bir örnek verilecek olursa, İtalya’daki devlet ve özel şirket tahvillerinin çoğu Fransız bankalarına aittir. İtalya’daki banka sistemi batarsa, haliyle en çok Fransa bundan etkilenecektir. Mali kriz bulaşıcıdır ve halihazırdaki önlemlerle yayılması engellenememektedir. Almanya ve Fransa’nın öncülüğündeki AB’nin son günlerde yoğunlaşan mali krize canhıraş çözüm arayışlarının nedeni de budur.

Sınıf mücadelesi yoğunlaşacak

Tüm veriler, önümüzdeki dönemde Avrupa’nın yerli ve göçmen tüm uluslarından işçi ve emekçilerini kapsamlı ve acımasız saldırıların beklediğini göstermektedir. Özellikle Avrupa’nın Yunanistan gibi zayıf halkalarında çok kapsamlı özelleştirme operasyonlarına başvurulacaktır. Kaldı ki Yunanistan şimdiden yağmalanmaktadır. 50 milyar euroluk saldırı paketi parlamentodan yeni geçirildi. Ne ki bu Avrupalı tekeller kara doymamaktadır. Onlar gözlerini Yunanistan’da yaklaşık 300 milyar euroluk özelleştirme potansiyeline dikmişlerdir. 40 milyar tutarında bir paket de İtalya için hazırlanmaktadır. İş sadece bununla da kalmayacak, yeni tasarruf paketleri dayatılarak bu ülkeler adım adım iflasa sürüklenecektir. Bu ise doğal olarak en çok işçi ve emekçileri etkileyecektir.

Nereden bakılırsa bakılsın dönem yeni bir dönemdir. Bu olduğu gibi yaşlı kıta Avrupa için de geçerlidir. Avrupa önümüzdeki dönemde sadece sermayenin dur durak bilmeyen sömürü ve yağmasına tanık olmayacak, yanısıra yeni bir proleter kitle hareketlerine de sahne

olacaktır. Üstelik bu kez bunlar sadece AB’nin zayıf halkalarıyla sınırlı biçimde değil de, AB’nin İtalya, İspanya gibi ülkelerinde ve giderek de Almanya, Fransa ve İngiltere gibi merkezlerinde de yaşanacaktır.

Avrupa’nın Yunanistan başta olmak üzere tüm ülkelerinde işçi ve emekçiler bir önceki saldırı dalgalarına yüzbinler halinde sokaklara çıkarak, defalarca uyarı grevlerine ve genel grevlere başvurarak karşı koydular. “Tasaruf Paketlerinizi istemiyoruz, paketinizi alın ve ülkemizi terkedin”, “Borçlar silinsin” diyerek IMF ve AB’nin yıkım politikalarına geçit vermeyeceklerini haykırdılar. Böylece sözkonusu yıkım saldırılarını belki tamamen engelleyemediler ama, hiç değilse buna kolay kolay yol vermeyeceklerini ortaya koydular. Bu kez de bunu yapacakları muhtemeldir. Bir kez daha, tüm sorun devrimci bir önderlikten yoksunluk sorununda düğümlenmektedir. Ne yazık ki zincirleme biçimde birbirini izleyen proleter kitle hareketleriyle sarsılan Avrupa’nın hiçbir yerinde bu ihtiyacı karşılayacak devrimci bir parti/ya da partiler yok. Ve çok doğal olarak bu temel önemde büyük bir eksiklik.

Fakat buna karşın Avrupa işçi sınıfı sıfırdan da başlamamaktadır. Tarihsel birikimi bir yana, yakın dönem pratikleri bile, ona çok ama çok şey öğretmiştir. Bu nedenle saldırılara karşı bir kez daha aynı şeye, sınıf mücadelesine başvuracaktır. Devrimci önderlik boşluğuna gelince, bilinmelidir ki Avrupa’da cereyan eden sınıf mücadelelerinin bizzat kendisi, aynı zamanda bu büyük eksikliği giderecek olanakları da yaratmaktadır. Devrimci parti ihtiyacı acildir ve yaşamsaldır. Bu ihtiyacı giderme görev ve sorumluluğu ise, Avrupalı komünist ve devrimcilere düşmektedir.

Enternasyonal-İnfo

İsrail’de sokaklar ısındı

İsrail’de konut fiyatlarının protesto edildiği sokak hareketleri çıkı gibi büyürken, aylardır hükümetle ücret artışlarında anlaşamayan doktorlar da sokaklara döküldü.

Doktorlar grevde

Çeşitli kamu hastanelerinde ve kliniklerde 25 Temmuz günü acil servisler dışında grev başlatıldı. Doktorlar ve sağlık görevlileri, hastane kıyafetleriyle protestolar düzenledi.

İsrail Tabipler Birliği Başkanı Dr. Leonid Eidelman, Başbakan Netanyahu’ya seslenerek, 16 haftadır süren doktorların hak mücadelesinde gereken adımları atmasını istedi. Eidelman, Maliye Bakanlığı

ile görüşmelerde bir anlaşmaya varılamamasının ardından, durumu protesto için süresiz açlık grevine başlayacağını da duyurdu.

Kira ödeyemeyenler sokağa çıktı

Konut protestoları Tel Aviv, Kudüs, Hayfa, Ber Şeva’da yoğunlaşırken, eylemciler 25 Temmuz günü Tel Aviv ve Hayfa’da caddelere protesto çadırları kurdu. Araçların geçişine engel olmak istedi.

Bir grup öğrenci İsrail parlamentosunun girişindeki yolu kapattı. Knesset’in bahçesine ve dışına protesto çadırları kurdu. Kudüs’te polis, trafik akışına engel oldukları gerekçesiyle 8 kişiyi gözaltına aldı. 5 kişi de tutuklandı.

‘Bebekten katil yaratan karanlık’ Norveç’te de, Türkiye’de de aynıdır!

Geçtiğimiz hafta dünya gündeminin en önemli başlığı Norveç’te yaşanan vahşi saldırılar oldu. Başkent Oslo’da gerçekleştirilen patlamada 8, İşçi Partisi’nin gençlik kampının düzenlendiği Utøya Adası’ndaki silahlı saldırıda ise 68 kişi hayatını kaybetti. Ama saldırının ardında “İslami terör” arayan düzen güçlerini esas ters köşeye yatan ise saldırganın Avrupalı, orta sınıf bir Norveçli oluşuydu.

Dünyayı şaşırtan katil

22 Temmuz günü ajanslar önce Norveç’in başkenti Oslo’dan bir patlama haberi geçtiler. Öğle saatlerinde başbakanlık ve bakanlık binalarının bulunduğu alanda gerçekleşen patlamada 7 kişinin hayatını kaybettiği, çok sayıda ise yaralının bulunduğu duyuruldu.

Birkaç saat içinde ikinci bir haber ortaya çıktı. Hükümet olan İşçi Partisi’nin Utøya Adası’nda gerçekleştirdiği gençlik kampı polis kıyafetli bir saldırgan tarafından basılmış ve bir saat boyunca kampta rastgele ateş açılarak yüze yakın kişi katledilmişti. Basın daha bu ikinci haberi nasıl yorumlayacağına karar vermeden saldırgan yakalandı ve “İslami terör-El Kaide” edebiyatı başlamadan sona erdi. Zira saldırgan ne Müslüman ne de göçmendi. Anders Behring Breivik orta sınıf mensubu bir Avrupalı, Hristiyan ve milliyetçiydi.

Avrupa’nın ezberini bozan katil, terörün doğudan geldiği, İslam’dan kaynaklandığı, göçmenlerle taşındığı propagandalarını da altüst ederek böylesi büyük bir katliama imzasını atmıştı. Medya da hemen dilini gözden geçirerek “terörist” sözünün yerine saldırgan, canı gibi ifadeler kullanmaya başladı. Temel tartışma ise bir Avrupalı’nın nasıl böylesi bir katliam yapabileceğine kilitlendi.

Breivik’in basında “manifesto” şeklinde yer alan 1500 sayfalık günlükleri, her ne kadar çoğu sağdan soldan aşırılmış olsa da, faşist katilin ruh halini ve dünya görüşünü tüm açıklığıyla yansıtıyor. Mahkeme ifadelerinde de bu görüşleri yineleyen Breivik, İslam ve Marksizm karşıtı olduğunu her fırsatta dile getiriyor. Gerçekleştirdiği saldırının da Marksizmin ve İslamın Avrupa’da yayılmasına engel olmak amacı taşıdığını söylüyor. Saldırının hedefi olan İşçi Partisi’ni de “Müslüman göçmenleri Norveç’e sokmak ve onları desteklemekle” suçluyor.

Katliamın habercisi Avrupa’da tırmanan faşizm

Avrupa’yı şaşırtan katili yaratan koşulları biraz daha iyi anlamak için onun sahip olduğu ırkçı-faşist görüşlerin Avrupa’da tuttuğu yere bakmak da önem taşıyor.

Avrupa’da 1930’larda ekonomik kriz ile birlikte ortaya çıkan ve yükselen faşizmin, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’na ve büyük katliamlara sebep olması, ardından ise Kızıl Ordu’nun faşizmin başını ezmesi, bu karanlık düşüncenin uzun yıllar etkisini kaybetmesine sebep olmuştu. Ancak Sovyetler Birliği’nin yıkılması ve Avrupa’daki sosyal devlet uygulamalarının geriye çekilmesi ile birlikte milliyetçilik ve faşizm Avrupa’da yeniden güçlenmeye başladı.

Onbinler yürüdü

26 Temmuz günü Norveç’te onbinlerce kişi, Anders Behring Breivik adlı aşırı sağcı eylemcinin, Cuma günü düzenlediği saldırıda hayatını kaybeden 76 kişi için anma yürüyüşü düzenledi. Oslo’da akşam saatlerinde yapılan anma yürüyüşüne 100 binden fazla kişi katıldı. Yürüyüşe katılan Başbakan Jens Stoltenberg, ellerinde mumlar ve çiçeklerle yürüyen kalabalığa, “Bu yürüyüşe katılarak demokrasiye evet diyorsunuz. Bu bir demokrasi, hoşgörü ve birlik yürüyüşüdür. Kötülük bir kişiyi öldürebilir. Ama bir halkı yenemez” dedi. Yürüyüşte Nazi karşıtı marşlar söylendi.

Dünya ekonomisinin yeniden krizle yüzyüze gelmesi ise işçi ve emekçilerin kapitalizme yönelen tepkisini saptırmak için burjuvazinin bir kez daha faşizmden medet ummasına sebep oldu. Faşist iktidarlar henüz gündeme gelmese de, Avrupa’nın hemen her ülkesinde, özellikle Müslümanlık ve göçmen karşıtı propaganda yapan faşist partiler peyda oldu. Bu partiler özellikle 2000’lerden bu yana oy oranlarını ve politik etkilerini hızla arttırdılar. Nazi kıyafetli yürüyüşler, göçmen kurum ve derneklerine yönelik saldırılar hatta cinayetler daha sık yaşanır hale geldi.

Bu belirgin yükseliş, Avrupa devletleri tarafından da belli sınırlarda desteklendi. Keskinleşen yönleri yontulsa da, ırkçı faşist parti ve akımların varlıklarına her zaman göz yumuldu. Bunun temel sebebi ise, tıpkı 1930’larda olduğu gibi, Avrupa işçi sınıfının enternasyonalist, sosyalist bir zeminde burjuvaziye karşı ayaklanması yerine öfkesini diğer uluslardan emekçilere -Yahudilere ya da Müslümanlara- yönelterek sistemin bekasının korunmak istenmesidir. Yani burjuvazi kendi iktidarının güvencesi için milliyetçiliği ve faşist partileri beslemekte ve zor günler için elinin altında saklamaktadır.

Norveç’teki katliamı gerçekleştiren Anders Behring Breivik de bu faşist propagandanın etkisinde şekillenmiş, pek çok faşist partide yer alarak faaliyet yürütmüş, sonra da bununla yetinmeyerek söz konusu katliama imza atmıştır. Breivik’in psikolojik durumunun bozukluğunu tartışmak dahi gereksizdir ancak onu bu hale getiren ve katletmeye iten temel etken, hiç kuşkusuz ki çürümüş kapitalist sistemdir.

Önemli bir noktayı da es geçmemek gerekir. Faşist partilerin güçlenmesi ya da zayıflamasından da bağımsız olarak, emperyalist kapitalizm zaten katliamlar üzerine kurulu bir sistemdir. Kimi zaman akli dengesini yitiren bir faşist katil onlarca kişiyi katlederek gündeme oturabilir. Ama aslında bu sistem var olmak için her an katliam yapmaktadır. Sadece

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

Körfez savaşlarında, Irak ve Afganistan işgallerinde gerçekleştirilen katliamların bilançosu bile Norveç’te bilançonun yüzlerce mislidir.

Bebekten katil yaratan karanlık...

Türkiye gibi burjuva demokrasinin dahi ‘güdük’ işlediği ülkelerde katliamlar, Avrupa’ya göre kuşkusuz ki çok daha açık gerçekleşir. Türkiye’de yüzlerce devrimci cezaevlerinde katledilir, muhalif aydınlar kitlesel linçlere maruz kalarak yakılır, Hrant gibi bir gazeteci Ermeni olduğu için sokak ortasında öldürülür. Yine “Avrupalı-Hristiyan-milliyetçi” Breivik’in Türkiye versiyonu olan “Beyaz Türk-Müslüman-milliyetçi” gruplar, sokak ortasında Kürtleri linç etmeye çalışır, dükkanları yağmalar. Tüm bunlar aynı madalyonun iki yüzüdür. ırkçı-faşist güçler Avrupa’da da Türkiye’de de aynı amaçla kullanılmaktadır: Halkları birbirine düşman ederek asıl düşmanın saklanması hizmet etmek.

Breivik’in gerçekleştirdiği katliamı “şaşkınlıkla” karşılayanlara, eşi Hrant faşist bir katil tarafından katledilen Rakel Dink’in ünlü sözünü hatırlatmak yeterli olacaktır. Dink, Hrant’ın cenaze töreninde yaptığı konuşmasında “Bir bebekten katil yaratan karanlık sorgulanmadan hiçbir şey yapılamaz” demiştir. Kuşkusuz ki bu karanlık, kapitalizmin karanlığıdır ve aydınlık tarafa ancak kapitalizmin karanlığı dağıtılarak ulaşılacaktır.

Kolluk güçleri yüreği büyük, bedeni küçük Doğan’ı katletti

Çocuk katili devlet hesap verecek!

Doğan henüz 13 yaşındaydı... Kolluk güçlerinin vahşi saldırısına uğradı. Doğan sokak ortasında ölüme terk edildi. Ama Kürt halkının özgürlük yolunda verdiği ilk çocuk şehit Doğan değildi. 2004’te 13 kurşunla babasıyla birlikte öldürülen Uğur Kaymaz’la ilgili olarak **“İki terörist ölü olarak ele geçirildi”** denilmişti.

Çocuklar yıllar boyunca **“ölü ele geçirilen terörist”** haberlerinin içinde kaybolup gittiler. Öldükleri yazıldıysa bile çoğu durumda isimleri, yaşları yazılmadı. Kayıtları tutulmadı.

İnsan Hakları Derneği (İHD) Diyarbakır Şubesi tarafından hazırlanan raporda 18 yaş ve altı 417 çocuğun sermayenin faşist devleti tarafından katledildiği tescillendi. Bunlar ise resmi veriler. Gerçekte ise öldürülen çocuk sayısı 500 civarında...

Devlet tarafından katledilmiş 500 çocuk... Elinde silahı olamayan 500 çocuk, Kürt halkının özgürlük umudunu kocaman yüreklerinde taşımanın bedelini ödediler. En büyüğü 18 yaşında olan 500 çocuğun adları Ceylan’dı, Uğur’du, Enes’ti...

Adı kayıtlara geçen ve “yanlışlıkla” öldürüldüğü iddia edilen ilk çocuğun adı Ramazan Dağ’dı. Hakkari’de kirli savaş makinaları tarafından katledilmişti. 10 yaşındaki Diren Basan da Şırmak’ta polis panzerinin altında “yanlışlıkla” can vermişti.

“İki terörist ölü olarak ele geçirildi” diyordu sahibinin sesi burjuva medya Uğur için... 12 yaşındaki Uğur Kaymaz’ın küçük bedenine 13 kurşun sıklmışlardı.

Kirli savaş nedeniyle katledilen çocukların kimi hayvan otlatırken, kimi annesinin kucığında yaşamını yitirdi.

Mehmet daha bebektir. 18 aylıktı. Başına isabet eden gaz bombasıyla katledildi.

Ceylan henüz 14 yaşındaydı. Hayvan otlatırken yakındaki bir askeri birlikten atılan havan topunun vücuduna isabet etmesiyle öldü. Vücudu parçalanarak etrafa dağıldı.

Caziye Ölmez başına sıkılan kurşunla katledildi. Henüz 16 yaşındaydı.

Hakan Uluç 10 yaşındaydı. Katiller küçük bedenine üç kurşun sıktılar. Devletin katliamlarına bir yenisi eklendi.

Maziye Aslan zaferi işareti yaparak hayata gözlerini yumdu. Katiller sürüsü onu polis panzeriyle ezerek öldürdü. Katledildiğinde henüz 8 yaşındaydı.

Adı Mehmet Nuri... Henüz 14 yaşındaydı. Yüreği özgürlük umuduyla çarpıyordu. Kürt’tü... Gelecekte katillerin başına bela olabilirdi. Çamurlu tarlanın kıyısında sırtından vurularak katledildi.

Ne Kürt halkının ne de Kürt çocuklarının başından kolluk güçlerinin, korucuların dipçikleri, bombaları, tekmeleri eksik oldu. Bu nedenle öldürülen çocukları kat ve kat aşan sayıda çocuk komaya girdi. Yaşayan ölüye dönüştürüldü.

Kürt çocuklarının payına hala ölüm düşüyor bu coğrafyada... Kürt çocukları yanıyor, kurşunlanıyor, bombalanıyorlar... Hala katiller bu kadar pervasız ve acımasızca, çocukları katledebilecek cesareti kendilerinde bulabiliyorlar. Çoğu zaman katiller hakkında göstermelik davalar bile açılmıyor.

Diğer yandan binlerce Kürt çocuk yargılanıyor. ‘Kürt olmak’ yargılanman için yeterli sebep sayılıyor. Bugün taş atan çocukların yarın dağa çıkması, katillerin en büyük kabusudur.

Beklemek, sessiz kalmak çocuk katili devlete cesaret verir. Çünkü devlet çocuk da olsa vurun politikasına dört elle sarılmaktadır.

Fakat sömürgeci sermaye devleti direnen Kürt çocukları ve Kürt halkı karşısında yenilmeye mahkumdur. Kürt çocuklarının mücadelesi özgür geleceği temsil ediyor. Devlet ise kokuşmaya, çürümeye devam ediyor. Zor ve şiddet silahını bunun için kullanıyor. Ama silahların Kürdistan’ın özgür çocukları karşısında bir hükmü bulunmamaktadır.

Polisten çocuk infazı

Sermaye devletinin pervasızca kullandığı gaz bombası Silopi’de bir çocuğu daha katletti. Polisin son kurbanı ise 13 yaşındaki bir Doğan Teyboğa oldu.

Silopi’nin Cudi Mahallesi’nde 24 Temmuz akşamı bir grup gencin, Kürtlere yönelik ırkçı saldırıları protesto ettiği eyleme polis saldırmış ve 13 yaşındaki Doğan bu saldırıda ağır yaralanmıştı. Diyarbakır Devlet Hastanesi’ne tedavi altına alınan Doğan, 26 Temmuz sabahı yaşamını yitirdi. Başından yaralanan Doğan ameliyat edilmiş ardından yoğun bakıma alınmıştı. Beyin kanaması sonucu ölen Doğan, Silopi’de toprağa verildi.

İki tanığın ifadesi ise Doğan’ın ölümünün açık bir infaz olduğunu gösteriyor.

“Yerde yatan çocuğu tekmelediler”

Evinin penceresinde her şeyi gördüğünü söyleyen Cudi Mahallesi sakini Sabriye Turan şunları söyledi: *“Olayların olduğu sırada pencerede izliyordum. Polislerin attığı yoğun gaz bombaları sonucu çocuğun yere yığıldığını gördüm. O sırada yerde yatan çocuk kanlar içinde olduğu sırada dört sivil polisin çocuğa doğru koşarak yerde yatan çocuğun karnını tekmelediğini ve fotoğrafını çektiklerini gördüm”*

Doğan’ı hastaneye kaldırmak isteyen mahallelilerin de sivil polisler tarafından engellendiğine dikkat çekerek *“Kanlar içinde kalan 13 yaşındaki Doğan*

yerde uzun süre kaldıktan sonra ambulansın gelmesi ile hastaneye kaldırıldı. Mahalle sakinlerinin çocuğa yaklaştırılmadığını gördüm ve halen yaşanan olayın şokundayım” dedi.

“Bırakın ölsün, hak etmişler”

Şengül Tanrıverdi de şunları anlattı: *“Çocuklarım bana bir çocuğun gaz bombasından yaralandığını ve yere yığıldığını söylediler. Ben de hemen balkona koştum. Yaşananları izlediğim sırada çocuk elini kafasına götürüyordu. Birkaç kişi çocuğu hastaneye götürmek istediği sırada polisin ‘bırakın ölsün, hak etmişler’ şeklindeki konuşmalarını duydum”*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

500 mermilik “hata”

Samsun’da 16 yaşındaki bir çocuğun “terörist” olduğu gerekçesiyle katledilmesinin ardından ortaya çıkan ayrıntılar dehşet verici.

Samsun-Amasya il sınırında meydana gelen olayla ilgili olarak ifade veren 12 askerin anlatımları, coğrafyamızda cinayetlerin, katliamların meşrulaştırılması için kullanılan argümanların tümünü içeriyor. “Vatan için kurşun sıkan” sahte “vatanseverlerin” kutsandığı, buna karşılık terörist ilan edilenlerin aşağılandığı, cenazelerinin dahi işkenceye maruz bırakıldığı ülkemizde çocuk katilleri salıverildi.

Savcının tutuklanması istemiyle mahkemeye sevk ettiği tim komutanı teğmen tutuksuz yargılanmak üzere mahkemeden serbest bırakıldı. Timin olay sırasında 500 mermi ateşlediği anlaşıldı. Yani bir çatışma dahi olmaksızın 500 mermi boşaltıldı. Kendilerine karşılık vermeyen iki kardeşe 10 dakika boyunca yayılım ateşi açan askerler, cinayetlerini meşrulaştırmak için “terör-terörist” demagojisine sığındılar.

Katledilen Gökhan Demirtaş’ın abisi 18 yaşındaki Habip Çetintaş kendilerine uyarı yapılmadan ateş edildiğini belirtmiş, burjuva medya ise cinayeti “Yürek burkan hata” gibi başlıklarla vermişti. Şovenizmin borazanlığını yapan düzen medyasına sormak gerekir 500 merminin kullanıldığı yayılım ateşi nasıl bir “hata” olabilir?

ÇHD müdahil olacak

ÇHD İstanbul Şubesi Çocuk Hakları Komisyonu, geçtiğimiz adli yılda yaşanan çocuk ihlallerine dair 22 Temmuz günü basın toplantısı düzenledi.

Şube binasında komisyon adına basın açıklamasını Avukat Müşir Deliduman gerçekleştirdi. Deliduman şunları söyledi: *“Aile içi ve sosyal yaşamda emekleri ile bedenleri istismar edilen binlerce çocuğun korunması için yeterli önlem alınmamış, kolluk kuvvetleri tarafından şiddete maruz kalmışlar hatta hayatlarını kaybetmiş ve çocuklar korunmamıştır. Bu en ağır sonuçlar ortaya çıktığında bile çocuk mağdurun failine cezalar verilmemektedir”* dedi.

Samsun’da Gökhan Çetintaş’ın askerler tarafından öldürüldüğünü ve yetkili birimlerin sorumlularının Çetintaş’ın öldürülmesini meşru gösterecek açıklamalarda bulunduğunu hatırlatarak davaya müdahil olacaklarını söyledi.

19 Aralık Katliamı’nı tetikçisi anlattı...

“Benzinli battaniye verildi”

“Hayata dönüş” ismiyle gerçekleştirilen 19-22 Aralık 2000 Cezaevi Katliamı’na ilişkin yeni bilgiler, katliamı planlayan sermaye devletinin nazilere rahmet okuttuğunu gösteriyor. Katliamın, 12 devrimci tutsağın ölümüne neden olan Bayrampaşa Hapishanesi ayağında görevli bir uzman çavuşun ifadesi, kasıtlı biçimde yakıldıklarını söyleyen devrimci tutsakları doğruladı. Bununla beraber, dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk’ün ve düzen sözcülerinin sıkça sarfettiği “Tutuklu ve hükümlüler kalaşnikofla ateş ettiler”, “Kendilerini yaktılar” türünden söylemlerin ise alçak birer yalan olduğu bir kez daha teyit edildi.

Geçtiğimiz aylarda operasyonun asıl adının “Tufan” olduğu ve katliamın günler öncesinden planlandığı belgelenmişti. Yani, sermaye devletinin bin bir türlü yalan meşrulaştırmaya çalıştığı katliama ilişkin hazırlıkların, Ölüm Orucu eylemleri başlamadan günler öncesinden yapıldığı çarpıcı biçimde doğrulanmıştı. Öyle ki, devlet kanlı operasyonlarını organize ederken, diğer yandan da devrimci tutsaklarla göstermelik pazarlıklar yürütmüştü.

Fakat Bayrampaşa’da görev yapan ve geçen yıl görevi bırakan bir uzman çavuşun medyaya da yansıyan ifadeleri, katliamın nasıl planlı ve organize bir vahşet olduğuna açıklık getiriyor. Uzman çavuşun mahkemedeki itirafları, operasyonların ve sonrasında gerçekleştirilen işkencelerin insanın kanını donduracak cinsten olduğunu yeniden hatırlatmakla kalmıyor, aynı zamanda yapanın ağzından doğruluyor.

A.S. adli eski uzman çavuş, katliamdan 10 yıl sonra açılan dava kapsamında ifade verdi. Uzman çavuş, Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi’nin talimatıyla Van’da verdiği ifadesinde bilinen gerçekleri şu sözlerle itiraf etti:

“Operasyonda ‘robocop’ tabir edilen teçhizatla cezaevi koridorunda bekleyerek teslim olan veya teslim alınan tutuklu veya hükümlülerin cezaevinden çıkartılmalarına

destek oluyorduk. Mahkûmlara ilk müdahaleyi Ankara Jandarma Komando Özel Asayiş Komutanlığı Birliği’nden (JÖAK) gönderilen ve tam olarak nereden geldiğini bilmediğim başka personel, ateşli silahlarla yaptı”

“Ayaklarından vurdular”

“Müdahale esnasında koridorda gördükleri tutuklu ve hükümlüler kaçmalarını ve karşı koymalarını engellemek amacıyla ayaklarından vurularak teslim alındı. İçeride bulunan tutuklu veya hükümlüler koşuşlarına kendilerini kilitleyerek güvenlik güçlerine karşı koymuşlardır”

“Hiç görmediğim silahlar kullanıldı”

“Koğuş kapıları değişik yöntemlerle içeriden kaynak yapılarak kapatıldığı için özel teçhizatlarla kapılar kesildi. Yukarıda belirtmiş olduğum birliklerce cezaevi duvarları ve tavanları delinerek koğuşlara mahiyetini bilmediğim ve envanterimizde bulunmayan değişik gaz bombalarıyla müdahale edildi. Uzun süredir teşkilat içinde bulunuyor olmama rağmen daha önceden hiç görmemiş olduğum özel otomatik tabancalarla müdahale yapılmıştır”

“Cesetler kömürleşmişti”

İfadesinde kadın tutsakların kapılara vurarak açılmasını istediği fakat amirlerinden emir almadıkları için açmadıklarını belirten A.S. “Kısa bir süre sonra yangın çıktı. Yangına müdahale etmemiz mümkün değildi. İtfaiye ekipleri de müdahalede bulunmadı. Operasyon bittiğinde kadınların kömürleşmiş derecede yandıklarını gördüm. Yanan şahıslar yatak ve yorganlardan uzak noktalarda hayatlarını kaybetmişlerdi” açıklamasında bulundu.

“Benzinli battaniye verdiler”

A.S.’nin, devlet in ve ölüm mangalarının devrimcilerin karşısındaki gözü dönmüşlüğünü gözler önüne seren itirafları şu çarpıcı ifadelerle noktalandı:

“Uzun yıllar sonra değişik birliklerde karşılaştığım bazı rütbeli arkadaşlar koğuşta yangın çıktıktan sonra yardım isteyenlere ‘sizi kurtarmak için yaş battaniler atıyoruz, bunlara sarılın ve kendinizi koruyun’ diyerek battaniye attıklarını, fakat battanilere su değil, yanıcı madde döktüklerini, yanmayı hızlandırdıklarını sohbetimizde beyan etmişlerdir”

“Dink davası yeniden görülsün”

Hrant Dink’in katili Ogün Samast 22 yıl 10 ay hapis cezasına çarptırıldı. 25 Temmuz günü 2. Çocuk Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen karar duruşmasında Samast’a “tasarlayarak adam öldürmek” ve “ruhsatsız silah bulundurmak suçlarından ceza verildi.

Mahkeme Samast’ın suçu işlediği tarihte 18 yaşından küçük olmasını dikkate alarak ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasını 21 yıl 6 ay hapis cezasına indirdi. “Ruhsatsız silah bulundurmak” suçundan da önce 2 yıl hapis cezası ve 900 TL adli para cezası verdi. Ancak yine suçu işlediği tarihte 18 yaşından küçük olması nedeniyle ceza 1 yıl 4 ay hapis cezası ve 600 TL adli para cezasına indirdi.

Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkındaki Kanun’a göre Samast, bu cezanın 15 yıl 2 ay 18 gününü yattıktan sonra şartlı tahliye olabilecek. Samast, 4.5 yıldır tutuklu olduğu için kalan 10.5 yıl hapis cezasını yattıktan sonra bu suçlardan tahliye olacak. Mahkemenin üst sınırdan ceza vermemesi nedeniyle 2 yıl 2 ay 18 gün daha erken tahliye olacak.

Dava değerlendirildi

Dink Ailesi avukatları 26 Temmuz günü basın toplantısı gerçekleştirerek Dink davasının yeniden görülmesini istedi. Avukat Fethiye Çetin’ dava süresince sundukları onca delile ve sordukları onca soruya rağmen davanın derinleşmediğine dikkat çekti.

Cinayetin derin bağlantıları gizlendi

Çetin şunları söyledi: “Bu dava öncesi yürütülen soruşturma boyunca sanki tüm resmi birimler deliller ve zanlıların kimliği karartılsın diye çalışıldı. Bu cinayette açık ihmali ve belki de parmağı olduğu bilinen emniyet üst düzey yetkilileri doğrudan soruşturmaya müdahale ederek, cinayetin derin bağlantılarını öğrenmemizi engelledi”

“Cinayetin arkasındakiler bulunsun”

Dink’in kardeşi Hosrof Dink ise kararı “Bu tetikçi ne ceza alırsa alsın bu işin arka planındakiler ortaya çıkarılmazsa, verilecek ceza bizim için yetmez. Bizim için önemli olan yargının bu cinayetin arka planını aydınlatmasıydı. Bu yüzden tetikçiye verilen böyle bir cezanın caydırıcılığının da olmayacağını düşünüyorum” sözleriyle değerlendirdi.

Dink, “Aslında verilen bu cezanın üst sınırdan olmaması da önemli. Bu cinayetin aydınlatılması için kitap yazan Nedim Şener bile 28 yıl hapis cezası istemiyle yargılanıyordu” dedi.

Bayrampaşa Katliamı dava duruşması görüldü

Bayrampaşa Katliamı davasının 3. duruşması 27 Temmuz günü Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görüldü. Duruşmada avukatlarca katliamın sorumlusunun devlet olduğu ifade edilirken bir sonraki duruşma 12 Aralık 2011 tarihine erteledi.

Sakine Demir davaya yeni müşteki olarak eklenirken, ifadesinde katliam gününü anlattı.

Mağdurların avukatı Gülizar Tuncer, derileri yakan kimyasal gazların, otopsi raporlarında tespit edildiği üzere kemikleri parçalayan silahların ve komutan Zeki Bingöl’ün bahsettiği armut biçimindeki bombaların araştırılmasını, ilgili makamlara sorulmasını talep etti.

Duruşmanın devamında uzman çavuş A.S.’nin ifadesi de okundu.

Behiç Aşçı: “Katliam yapmaya gelmişler”

Duruşmada operasyon için Elazığ’dan getirilen birlikte bulunan tanık Mehmet Yavuzkaya’nın ifadesi de okundu. Yavuzkaya’nın ifadesinde cezaevinde çıkan isyana müdahale etmek için gittikleri, cezaevinin dış güvenliğini sağladıkları iddia edildi.

Bu iddia karşısında Avukat Behiç Aşçı ise şunları söyledi: “Tanık beyanı cezaevinde isyan olunacağını önceden bilindiğini ya da hissedildiğini, bu nedenle Elazığ’dan birlik getirildiğini söylüyor. İsyan çıkacağını önceden bilinmesi mümkün değildir. Önceden planlanan bir operasyon olduğu anlaşıyor. Asıl olan ise katliam yapmaya gelmişler”

“Üçlü protokol iptal edilsin!”

SES 26 Temmuz günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla cezaevlerinde uygulanan Üçlü Protokol’ün kaldırılmasını istedi.

Adli Tıp Kurumu önünde yapılan açıklamada “Üçlü protokol iptal edilsin / SES İstanbul Şubeleri” pankartı açıldı. Basın açıklamasını gerçekleştiren SES Bakırköy Şube Başkanı Hıdır Doğan, Üçlü Protokol’ün İçişleri, Adalet ve Sağlık Bakanlıkları arasında imzalandığını hatırlatarak keyfi bir biçimde yapılan düzenlemelerle, hükümlü ve tutukluların yaşam ve sağlık haklarının gasbedildiğine dikkat çekti.

Protokolün 61. maddesinin hasta tutuklunun

muayene ve tedavisi sırasında odada asker, polis ve infaz koruma memurunun bulunmasına izin verdiğini söyleyen Doğan, “*Tutuklu ve hükümlüğü diğer hastalardan ayıran bu uygulama ikinci bir ceza anlamına gelmekte, sağlığa ulaşım hakkını engellemektedir*” dedi.

Hastasının muayenesi sırasında kolluk kuvvetinin dışarıya çıkmasını isteyen Doktor Naki Bulut’a para cezası verilmesinin ardından Dr. Sadık Çayan Mollamahmutoğlu hakkında da dava açıldığını belirterek Doğan, protokolün kaldırılmasını istedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hekimlik onuru yargılanıyor

Mardin’in Midyat ilçesinde hekimlik yapan ve Üçlü Protokol nedeniyle yargılanan **Dr. Sadık Çayan Mollamahmutoğlu**’nun davasının ilk duruşması 27 Temmuz günü Midyat’ta gerçekleştirildi. Dava 2 Kasım 2011 tarihine ertelendi.

Davanın ilk duruşmasında savunmasını veren Mollamahmutoğlu, hekimlik mesleğinin uygulanmasında hasta mahremiyetinin çok önemli olduğunu ve tıp eğitimi süresince de hekim adaylarına bunun öğretildiğini belirterek, kendisinin de hasta mahremiyetinin önemine uygun biçimde davrandığını söyledi. Davaya konu olan olayla aynı gün, sabahтан bir başka mahkumu da muayene ettiğini belirten Mollamahmutoğlu, kolluk güçlerinin muayene sırasında dışarıya çıktıklarını, ancak öğleden sonra gerçekleşen söz konusu olayda hastanın mahkumiyet sebebi dolayısıyla Üçlü Protokol gereğince, muayene sırasında odadan çıkmayı reddettiklerini anlattı. Mollamahmutoğlu,

hastanın rektal kanama şikayeti olduğuna dikkat çekerek, bu muayenenin başkalarının yanında yapılmasının hasta haklarını ve mahremiyetini ihlal edeceğini belirtti.

Mollamahmutoğlu, bir hekim olarak, hastanın cinsiyeti, dili, dini, siyasi görüşü ya da suçunun niteliğinin kendisi için önem taşımadığını söyledi. Hastanın durumunun aciliyet taşımadığını da ifade eden Mollamahmutoğlu, uygun muayene koşulları sağlanmadığından muayeneyi reddettiğini belirtti.

Mollamahmutoğlu’nun avukatı **Mustafa Güler** de, hekimlik evrensel değerlerinin ve meslek etiğinin yanısıra ulusal ve uluslararası hukuk kurallarının ve Anayasa’nın da hasta mahremiyetini gözettiğine dikkat çekerek, bu protokolün tüm bu kuralların ve değerlerin üzerine konulmaya çalışıldığını söyledi. Güler, ortada hukuken trajikomik bir durum olduğunu belirterek, bir protokolün tüm bu hukuk kurallarının ve Anayasa’nın üzerinde olamayacağını vurguladı.

TAYAD’lılara gözaltı

Kardeşi Ali Yıldız’ın cenazesinin verilmesi talebiyle ölüm orucuna başlayan Hüsnü Yıldız’a destek vermek için Ankara Yüksel Caddesi’nde çadır kurmak isteyen TAYAD’lılara 26 Temmuz günü polis saldırdı. Basın açıklaması yapan 7 TAYAD çalışanı oturma eylemine başlayınca polis terörünün hedefi oldu. Gözaltına alınan TAYAD’lılar terörle mücadele şubesine götürüldüler.

Keyfilikte sınır tanımayan Ankara polisi bir devrimciyi de kaçırarak gözaltına aldı. Yine sabah saatlerinde Sakayra Caddesi’nde sivil polisler tarafından bir ticari taksiye bindirilerek kaçırılan

Emel Keleş’in de terörle mücadele şubesine götürüldüğü öğrenildi.

Polis terörü Yüksel Caddesi’nde yapılan bir basın açıklaması ile protesto edildi. Eylemde “Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldıramaz / Halk Cephesi” ve “Ali Yıldız’ın cenazesini istiyoruz / TAYAD” pankartları açıldı.

Daha sonra sözü avukat Selçuk Kozağaçlı aldı. Kozağaçlı özellikle kaçırma olayının üzerine gideceklerini belirterek Ankara polisinin keyfi ve yasadışı tutumuna derhal son vermesi gerektiğini belirtti.

Kızıl Bayrak / Ankara

Hüsnü Yıldız ölüm orucunda

Hüsnü Yıldız, kardeşi DHKP-C militanı Ali Yıldız’ın cenazesinin yer aldığı toplu mezarın açılması için başlattığı süresiz açlık grevini ölüm orucuna çevirdi.

25 Temmuz günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla eyleminin 45. gününde ölüm orucuna başladığını duyurdu. Hüsnü Yıldız, Dersim Çemişgezek’de bulunan toplu mezarın açılıp cenazelerin ailelere teslim edilmesi talebi ile eylemini sürdürüyor.

Yıldız’ın mektubunu yayınlıyoruz:

Benim adım Hüsnü Yıldız!

Hayatın bana verdiği sıradan yaşama şansını kullanmaya çalışan biriyim. 7 yıldan beri iki çocuğumla birlikte yaşamını sürdüren bir babayım aynı zamanda.

6 ay kadar önce, Yıldız ailesi olarak; 14 yıldır kayıp olan kardeşim Ali Yıldız’ın Dersim’in Çemişgezek ilçesinde ortaya çıkan bir toplu mezarda olduğunu öğrendik. O günden itibaren annemin, babamın ve bizlerin ziyaret edebileceğimiz bir mezar taşı olsun diyerek, adliye adliye dolaştık ama devletin tüm kapıları yüzümüze kapatılarak, mezarımız bize teslim edilmedi.

Bir mezar hakkınız değil denildi. Soruyorum bir mezar herkesin hakkı değil midir?

Tüm başvurularımıza rağmen talebimiz karşılanmayınca Dersim meydanındaki Yeraltı Çarşısı üzerinde çadır kurarak süresiz açlık grevine başladım. Benim ve ailemin tankı dolu yok. Yasalar çıkarma, karar verme gücümüzde yok. Bedenlerimiz var. İşte ben de bedenimi mücadele silahı yapıp, açlık grevine başladım. Çünkü başka bir silahım yoktu.

Konunun birinci derece sorumlularından AKP iktidarının Adalet Bakanı Sadullah Ergün’e konunun tüm detayları 1 saat kadar bir sürede anlatıldı. Ama aradan 2 haftaya yakın bir süre geçmesine rağmen bir adım atılmadı.

Devletin gözü açlık grevi çadırımızı görmedi. Devletin kulağı sesimizi duymadı. Devletin eli mezarımızı açmadı.

“Cenazemizi almanın bedeli neyse ben onu ödeyeceğim.” demişim.

İnsan yaşamına, hakkına ve ölüsüne devletin açtığı bir savaşa bu, ben de bu savaşı görüyorum ve süresiz açlık grevi direnişimi 45.g ününden sonra, ölüm orucuna çeviriyorum. Bu kararı özgür irademle, insan kalabilmek adına kendim aldım. Cenazemiz alınana kadar da bu kararımdan geri dönmeyeceğim.

Cenazemizi istiyoruz!

Toplu mezarlar açılın!

Ali Yıldız’ın abisi Hüsnü Yıldız

Bitlis’te 2 toplu mezar

Bitlis’in Tatvan ilçesinde 2 toplu mezar daha bulundu. Tatvan’a bağlı Orans (Anadere) Köyü ile Hizan’ın Mirmend Köyü’nde saptanan iki toplu mezarda toplam 21 PKK’linin gömülü olduğu ortaya çıktı.

Bu kapsamda 1996 yılında çatışmada yaşamını yitiren 18 gerillanın Orans Köyü Çilkani mezrasında topluca gömülü olduğu tespit edilirken, ikinci toplu mezarın ise Mirmend Köyü Avarbêrxan kırsalında olduğu, 1995 yılında korucular tarafından pusuya düşürülerek vurulan 3 gerillanın da bu mezara gömüldüğü bildirildi.

Kampüsler “Hansel ve Gretel”leri bekliyor...

LYS sonuçlarının açıklanmasının ardından üniversite tercihleri başladı. Yüzbinlerce genç bir nebze ilgi duydukları, ailelerinin istediği ya da hedefledikleri bölümleri ve üniversiteleri tercih listelerinde sıralayacaklar. Gençlerin üniversitelere nasıl yerleşeceklerini ise istek ve yetenekleri değil, elemeci eğitim sistemi belirleyecek.

Üniversite diploması burjuvazinin milyonlardan çaldıkları karşısında hep bir “gelecek vaadi” olmuştur. Bugün üniversite gençliğini mezuniyet sonrası bekleyen kölece çalışma koşulları ile işsizlik ve geleceksizlik, rekabetin en berbat biçimleri üzerine kurulu yanılsamalar ile gizlenmek istenmektedir.

Üniversite ve bölüm tercihinin de bu rekabetin bir parçası olduğu vurgulanırken, gençliği bekleyen sefaletin sebebi çürümüş kapitalist düzen ve onun eğitim sistemi değil “başarısız üniversiteler” ve “geleceği olmayan bölümler” gibi gösterilmek istenmektedir. Düzen buna bir “çözüm” olarak ise, gençliği yüzlerce üniversite ve bölümden oluşan bir tercih havuzunda oyalanmaya davet etmektedir.

Bu aldatmaca yarışında, “vakıf” adı altında mantar gibi türeyen özel üniversiteler birçok açıdan öne çıkmaktadır. Zira, eğitimin ticarileştirilmesi sürecinin en somut örneklerinden olan özel üniversiteler, “üniversite=şirket, öğrenci=müşteri” denklemine “devlet üniversitesi” statüsündeki “rakiplerine” belirgin bir fark atmanın yanı sıra, tercih dönemlerini de adeta birer “reklam ve promosyon yarışına” çevirerek kapitalizmin eğitim anlayışını gözler önüne sermektedir.

Bu reklamların esas görevi elbette sadece kontenjanları doldurmak değil, gençliği bir bütün olarak burjuvazinin “gelecek serabına” hapsetmektir.

“Her bütçeye uygun diploma, özel promosyonlarla!”

Özel üniversiteler yüksek ücretleri ile ticari eğitim pazarından pay alabilmek adına adeta mağazaların “sezon sonu kampanyaları” ile yarışmaktadırlar. 10 bin TL’den başlayan ücretlerin rahatlıkla 40 bin TL’yi aştığı bu kurumlarda, tercih dönemlerinde onlarca indirim ve kampanya öğrencileri beklemektedir! “Müşterileri”, yani aday öğrencileri kendilerine çekebilmek için türlü promosyonları devreye sokmaktadırlar: Kimileri tüm öğrencilerine sağlık sigortası yaparken, kimileri dizüstü bilgisayar vermekte, kimileri aylık 2 bin TL’ye varan maaşlar bağlarken kimileri ise altlarına 35 bin TL’lik arabalar çekmektedir. Bunların yanında taksitlendirme oldukça yaygındır ve ihtiyacı olana kredi imkanı da sunulmaktadır! Görüldüğü gibi, sözünü ettiğimiz üniversiteler bir mağazadan farksız iş görmektedirler.

Elbette bu dudak uçuklatan uygulamaların, halihazırda ticarethane gibi çalışan devlet üniversitelerinde de adım adım hayata geçirilmek isteneceğine şüphe duyulmamalıdır.

Geleceğimizi çalan asalaklar reklamların başrollerinde

Özel eğitim kurumları öteden beri Türkiye’de de sosyal hakları tırpanlayan bir mekanizmanın parçası

olarak işlemişlerdir. Bu unutulmaması gereken gerçek ile özel üniversitelerin reklamlarına birkez daha baktığımızda, yaşadığımız sefaletin ve geleceksizliğin sorumlusu olanların ve ikiyüzlü burjuva yalakaların üniversite reklamlarında gelecek

vaatetmesi bize yeterince şey söylemektedir. “*Sen de benim gibi olmak istemez misin?*”, “*Benim gibi güçlü insanlarla aynı tarafta olmak istiyorsan elinden geleni yap ve şu okula kayıt ol!*”

diyen bu yüzlerle düzen, geleceğin eğitim almaktan değil de sermayenin hizmetine koşmaktan geçtiğini anlatmaktadır. Gençliğe, bu yolla sömürü düzenini benimsemesi ve onun bir alternatifinin olmayacağına kendini ikna etmesi de telkin edilmektedir.

Özgürlüğü satılığa çıkaranların sahte hayallerini parçalayalım!

Tüm üniversiteler söz konusu ‘özgürlük’ olduğunda reklamlarında istisnasız tek düzeleşmektedir. Her biri öğrencilerine “özgür bir ortam, doyurucu bir sosyal yaşam ve yeteneklerin önünü açan eylemler” gibi yaldızlı sözlerle sözde bir “özgürlük” vaatmektedir.

Reklamların gülümseyen, eğlenen ve kendine vakit ayıran öğrenci tipine ise gerçekte rastlamak mümkün değildir. Mevcut haliyle kampüsler, burjuvazinin uyuşturucu yaşam biçimlerinin istilası altındadır. Üniversiteler, rekabetin en berbat biçimlerinde kendine yabancılaştırılan gençlerle doludur ve bu da istenilen öğrenci tipine tekabül etmektedir. Düzenin üniversitelerinde, “eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim” talebini yükseltip, gerçek özgürlük için mücadele devrimci ve ilerici

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İş yaşamına ne kadar yakınız?: “Meçhul”

Kayıt dönemleri başlayan özel üniversitelerde, en göze çarpan özellik, “iş olanağı garantisi” reklamları oluyor. Ben de, “iş yaşamına en yakın üniversite” diye reklamlarını yapan Okan Üniversitesi öğrencisi iken, son sınıfta yıllık ücreti ödeyemediğim için eğitimimi sonlandırdım. Tipik bir ticarethane olarak işleyen özel üniversite mezunlarında işsizlik oranları %22’ye kadar ulaştığı için, bırakın para verip okuduğunuz üniversiteleri, “en seçkin” üniversite mezunları dahi iş bulamaz durumdalar. Bu gerçeklik göz önüne alındığında şu an özel üniversiteler bir rekabet anlayışıyla, aslında olmayan “iş imkanı” vaat ederek bir kampanya içerisinde. Ama ben de kendi okuduğum okuldan çok net görebiliyorum ki, rekabet içerisinde reklam olarak yayınlanan bu vaatlerin gerçekliği mezun işsiz oranlarından açıkça ortaya çıkıyor.

Özge Akman / Okan Üniversitesi GSF

öğrencilere ise yer yoktur.

Buna rağmen reklamlara taşınan simaların dayattığı mesaj şudur, “*Kendini benim gibi iyi hissetmek için burada yerini alman lazım ve bunun ancak sana gösterildiği gibi yapabilirsin!*”

Tercih dönemlerinde medyanın ve sokakların üniversite reklamlarının istilasına maruz kalması, düzen açısından bu propagandanın önemini gözler önüne sermeye yetmektedir. Tüm bir yıla yayılan sayısız örneğin yanında, tercih dönemlerinin şatafatlı tanıtım etkinlikleri bile düzenin yaratmaya çalıştığı “gelecek serabını” çarpıcı biçimde önümüze koymaktadır.

Hansel ve Gretel’i şekerlemelerden yaptığı ev ile kendine çekip onları tutsak ederek yaşamını sürdüren cadı misali, kapitalistler de üniversitelerini yaldızlı reklamlarıyla pazarlayarak öğrencileri “avlama” niyetindedir. Gençlik bugün gözünü boyayacak ne varsa onla süslenen kampüslerde gelecek özlemlerinden vazgeçirilmeye ve çürümüş kapitalist toplumda esir edilmeye çağrılmaktadır.

Devrimci gençlik ise kampüsleri bu serabı dağıtmak ve gerçek özgürlüğün bayrağını yükseltmek için kullanacaktır. Zira aldatmacanın altında ücretli kölelik düzeninin sömürücü yüzü çıplak biçimde durmaktadır.

8. Mamak Kültür Sanat Festivali üzerine Festival Hazırlık Komitesi sözcüsü ile konuştuk...

“İsyan barikatlarından direniş çadırlarına köprü olmak için...”

Kızıl Bayrak: Mamak Kültür Sanat Festivali'nin bu yıl 8.'si düzenleniyor. Geçmişten bugüne festivallerin gelişim sürecini özetler misiniz?

Festival Hazırlık Komitesi sözcüsü: Mamak İşçi Kültür Evi, sermayenin yoz kültürüne karşı işçi sınıfı cephesinden alternatif olmak için 2001 yılında kuruldu. Devrimci kültür sanat mücadelesinde yeni mevziler kazanma yaklaşımının ürünü olarak Mamak İşçi-Gençlik Kültür Evi kuruldu ve Gençlik Evi'nin açılışı Mamak 1. Kültür Sanat Festivali ile taçlandırıldı. Geride bıraktığımız 7 yıl boyunca, Mamak Kültür Sanat Festivali'nin de aynı şekilde devrimci kültür sanat mevzisine dönüştürülmesi bakışıyla hareket edildi ve festivali gelenekselleştirmek için çok yoğun çaba harcandı.

Festivaller, 7 yıl boyunca, on binlerce işçi ve emekçinin kapısı tek tek çalınarak, işçi ve emekçilerin kolektif çalışması haline getirildi. Ön çalışmasından festival gününe kadar emekçilerin festival çalışmasının öznesi olması için çaba gösterildi. Festival hazırlık komitesi öncülüğünde kültür sanat toplulukları, kadın

komisyonları, işçi-emekçi komisyonları ve gençlik komisyonları örgütlendi.

Festivallerin ön çalışmasında birçok araç kullanıldı. Birçok semtte yaygın bir afişleme ve on binlerce bildirinin dağıtımının yanı sıra radyo programları yapılırken, hazırlanan deklarasyon ile birçok aydın, sanatçı, yazar, sendika, dernek ve kurumun destekleri alındı.

Kültür ve sanatı, işçi ve emekçi yığınların olağan, gündelik faaliyeti haline getirmeyi amaçlayan Mamak İşçi Kültür Evi, sanatı her yönüyle, işçi ve emekçilere taşıdı. Müziğinden tiyatrosuna, şiirinden belgeseline, halk oyunundan film gösterimine kadar bu sanat dalları zengin bir yelpazede, işçi ve emekçilerle birlikte örgütlendi. Sadece bu sanat dallarının pratik olarak örgütlenmesiyle kalmayıp, bu faaliyet teorik bir düzeye ulaştırıldı. 2. Festival bünyesinde “aydın sorunu” ve “tarihsel deneyimler ışığında kültür sanat mücadelesi” gibi çeşitli başlıklar üzerine sunumların yapıldığı sempozyum, festivalin ulaşmış olduğu teorik düzeyin de ifadesi oldu.

Festivaller, aynı zamanda, içerisinden geçtikleri dönemin politik gündemlerine devrimci bir müdahale temelinde örgütlendi.

Gelinen yerde sermaye iktidarı, kültür-sanat festivallerinin ortaya çıkardığı birikim ve enerjiyi engellemeyi amaçladı. Son iki yıldır festivallerin ardından bir dizi saldırıyla karşı karşıya kaldık. Bu saldırılar sonucunda 6. festivalin ardından 3, 7. festivalin ardından 4 arkadaşımız tutuklandı.

Ancak biz 8. yılda da geçmiş yıllardaki iddia ve enerjimizle, devrimci ısrar ve kararlılığımızla, 8. festivali gerçekleştirmek için tekrar kolları sıvadık.

- Mamak Kültür Sanat Festivali, bu yıl nasıl bir gündem üzerinden örgütleniyor?

- İlk festivalden bu yana, festivallerin gündemleri ve öne çıkan şiarları, hem semtimizde, hem de ülkemizin dört bir yanında yaşanan sorunlardan yola çıkılarak belirlendi. Ankara'da su sorununun yaşandığı dönemde “bir damla su bile sosyalizmde!” şiarı öne çıkartılırken, seçim oyununun olduğu dönemde “çözüm ne seçimde-mecliste” şiarı gündemimizde yer aldı. Emperyalist ve siyonist saldırganlığın tırmandığı bir dönemde, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadele çağrısı öne çıkartılırken, kapitalizmin krizine karşı ise “karanlığa ışık, sessizliğe çığlık” olmak gerekliliği vurgulandı. En genel planda da “yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız” şiarının kullanılması ise sürdürüldü.

Bu sene Mamak Kültür Sanat Festivali “İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği” şiarı çerçevesinde örgütleniyor. Biliyorsunuz, oldukça hareketli bir süreçten geçiyoruz. Ortadoğu ve kuzey Afrika halkları diktatörlüklere karşı ayaklanarak, diktatörleri bir bir deviriyorlar. Emperyalistlerin tüm müdahalelerine rağmen, durdurulamayan bu isyan dalgası, ülke ülke yayıldı. Tüm dünya halklarına ve ezilenlerine umut verdi. Bunun yanında Avrupa'da işçi sınıfı haklarının gaspedilmesine karşı eylemlerle, genel grevlerle, kapitalist sistemi zorluyor. Aynı şekilde ülkemizde de taşeronlaştırma, esnek üretim, sendikasılaştırma vb. hak gaspları yaşanıyor. Sermaye bugün işçi sınıfının kazanılmış haklarına, kıdem tazminatlarına göz dikmiş bulunuyor. Ancak ülkemizde cılız da olsa, sınıf cephesinden bu saldırganlığa karşı bir muhalefet gelişiyor. İşçi sınıfı bu saldırılara karşı, fabrikalarında “işgal, grev, direniş” şiarını yükseltiyor. Bir çok bölgede devam etmekte olan işçi direnişleri var. Biz de Mamak İşçi Kültür Evi olarak bu yıl “isyen barikatlarından direniş çadırlarına” köprü olmak için festivali örgütleyor, devam etmekte olan halk ayaklanmaları ve direnişleri, Mamaklı işçi ve emekçilere taşımayı amaçlıyoruz.

Bu kapsamda, bu gündemleri festivalin ön hazırlık kapsamında emekçilere taşıdığımız gibi, festival gününde de söyleyeceğimiz türkülerden, okuyacağımız şiirlere, resim sergilerinden, film gösterimlerine kadar, bu kardeşlik köprüsünü işlemeyi amaçlıyoruz.

- Festival programınızı biraz açar mısınız?

- 3 gün sürecek festivalde kimi sanatçı dostlarımız türkülerini, şarkılarını Mamaklı emekçilere seslendirecekler. Ersin Perçin, Deniz Arslanbaş, Ezgi Saykan, Yavuz Canpolat ve Malik İnci aramızda olacak. Aynı zamanda genç arkadaşlarımızın oluşturduğu Grup

Çalışmalar sürüyor...

Mamak Kültür Sanat Festivali hazırlıkları kapsamında, 23 Temmuz Cumartesi günü Metin Göktepe Parkı'nda Mamak Kültür Sanat Festivalleri'ni ve Mamak İşçi Kültür Evi'ni anlatan belgesel gösterimi yapıldı. Etkinlik öncesinde parkın etrafındaki evler teker teker dolaşarak hem festivale hem de festival tanıtım etkinliğine çağrı yapıldı. Emekçiler olumlu tepkiler verirken, birçok emekçi festivali beklediğini söyledi.

Parka erken saatlerde gidilerek teknik hazırlıklar yapıldı, marşlar ve türkülerle akşamki etkinliğe çağrı yapıldı. Havanın kararmasıyla birlikte saat 20.00'de bir konuşma gerçekleştirilerek emekçiler festivali sahiplenmeye ve ön sürecine katılmaya çağırıldı. Konuşmanın hemen sonrasında belgesel gösterimi gerçekleştirildi. Ardından emekçilerle birlikte halaylar çekildi ve 8. Mamak Kültür Sanat Festivali'ne çağrı yapılarak etkinlik sona erdi.

Festival Hazırlık Komitesi, “İsyen barikatlarından direniş çadırlarına köprü oluyoruz. 8. Kültür Sanat Festivali'nde buluşuyoruz” afişlerini yaygın bir şekilde mahallelerde kullanıyor. Festival tanıtım bülteni ve bildiriler işçi ve emekçilere ulaştırılıyor.

Sabah erken saatlerde afiş çalışması, afiş çalışmalarının ardından pankart boyama ve topluluk çalışmaları sürdürülüyor, sonrasında yaygın bir şekilde bildiri dağıtımları gerçekleştiriliyor.

Kızıl Bayrak/ Ankara

Batı Milis de festivalde marş ve türkülerle yerini alacak. Bin bir emekle yıllardır çalışmalarını sürdüren Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu da ev sahibi olarak programda yer alacak. Festival alanında oluşturulacak direniş sokaklarında işçi direnişlerinin ve halk isyanlarının fotoğrafları sergilenecek. Aynı zamanda fotoğraf sanatçısı Mehmet Özer’in “Fotoğrafların diliyle halkların direnişi” başlıklı dia gösterimi sunulacak. Belgesel film gösterimleri, tiyatro gösterimi, gölge oyunu, semah gösterimi de program kapsamında sergilenecek. Kültürevi bünyesinde oluşturulan şiir atölyesi ise, halkların direnişini dinletiyile Mamaklı emekçilerle buluşturacak.

Kuşkusuz ki, festivalin en anlamlı kısmını farklı illerde direnişlerini sürdüren direnişçi işçilerin sesini festivale taşımaları oluşturuyor. Akşam programında emekçilere seslenecekleri gibi, direnişçi işçilerin, mücadele süreçlerini anlattıkları söyleşi de festival bünyesinde gerçekleştirilecek. Emekçi Kadın Komisyonu da kadınların mücadeledeki yerine ışık tutan bir söyleşi gerçekleştirecek.

-Festival hazırlıkları ne aşamada?

- Festival hazırlıklarına başlamamızın ardından mahalledeki emekçilerin katılımı ile festival hazırlık komitesi oluşturduk. Bugüne kadar her hafta alınan düzenli toplantılarla festivalin içeriğini, programını tartıştık. Gelen yaratıcı önerilerle festival programını zenginleştirmeye ve tüm çalışmaları kolektif bir ruh ve emekle örgütlemeye çalıştık.

Festival hazırlıkları kapsamında işçi ve emekçilere çağrı yapmak amacıyla, bildiri, bülten, afiş, pankartlar hazırladık. Bu araçların emekçilerle buluşturulması doğrultusunda çalışmalarımız devam ediyor. Önümüzdeki günlerde bu çağrıyı radyo programı vb. araçlarla zenginleştirmeyi amaçlıyoruz. Emekçilerin kapıları tek tek çalınarak festival sürecini anlatıyor, festivale hem katılmaya, hem de örgütleyici olmaya çağırıyoruz.

Semtte örgütlenen çalışmanın yanı sıra, kentte bulunan sendika, oda, kurum, kitle örgütlerine de çağrı yaparak, festival sürecine her türlü desteğin örgütlenmesi yönünde çaba harcıyoruz. Bu kapsamda, ardı ardına gelen saldırıların ardından kültürevi ve festival ile dayanışma çağrısının yer aldığı deklarasyonu imzaya açtık ve halen deklarasyonu zenginleştirmeye yönelik çalışmamız devam ediyor.

Festival öncesinde 3 hafta boyunca cumartesi günleri kültürevi ve festivali anlatan belgesel film gösterimleri gerçekleştiriliyor. Şu ana kadar gerçekleştirdiğimiz iki etkinlikle adeta festivallerin minyatürlerini hayata geçirdik. Parklarda gerçekleşen film gösterimlerinde festival materyallerini emekçilere ulaştırıyor, festivali anlatıyor ve çağrımızı yineliyoruz.

Kültürevi’nin kendi bünyesinde oluşturulan komisyonların çalışmaları da son hızla devam ediyor. Müzik ve şiir çalışmalarının yanı sıra, Emekçi Kadın Komisyonu da festivale ilişkin hazırlıkları hızlandırmış bulunuyor.

Festival Hazırlık Komitesi’nin çeşitli çalışma ekipleri (teknik, sahne vb.) festivalin teknik ve politik açıdan eksiksiz bir şekilde gerçekleştirilmesi için hazırlıklarına hız vermiş bulunuyor.

-Son olarak söylemek istediğiniz...

- Mamak İşçi Kültür Evi olarak bundan tam 11 yıl önce düzenin yoz kültürüne karşı alternatif olabilmek için yola çıktık. 7 yıldır da bir kültür, sanat ve aynı zamanda bir mücadele mevzisi olan kültür sanat festivallerini örgütliyoruz. Sermaye iktidarının tüm saldırılarına rağmen, 8. festivalde de yine Mamaklı işçi ve emekçilerle buluşacağız. Yine hep birlikte türkülerimizi söyleyeceğiz, halaylarımızı çekeceğiz.

Devrimci faaliyetin engellenemeyeceğini, bu mevzinin gözetiltilarla, tutuklamalarla düşürülemeyeceğini bir kez daha göstereceğiz. Bunun için herkesi Mamak İşçi Kültür Evi’ne ve Mamak Kültür Sanat Festivali’ne destek vermeye, emekçileri ve emekten yana olan herkesi, festivalimize güç katmaya çağırıyoruz.

“Mamak Kültür Sanat Festivali’ni destekliyoruz”

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları, deklarasyon metnini ilerici ve devrimci kamuoyunda imzaya açarak festivali sahiplenme çağrısını geniş kesimlere yayıyorlar. Deklarasyon metnini yayınıyoruz:

Karanlığa ışık, sessizliğe cıglık olma mücadelesinde işçi sınıfı ve emekçilerle birlikte yükseltlen bayrağı ve “İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği” çağrısıyla mevzisini güçlendiren 8. Mamak Kültür Sanat Festivali’ni destekliyoruz.

Kardeşlik sofrasını büyütüyoruz. Direniş kültürümüz ve değerlerimizin etrafında kenetleniyoruz.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu halklarının ayak seslerini işiteceğimiz kültür sanat festivalinde buluşuyoruz.

Türkiye ve Avrupa’nın birçok yerinde yaşanan işçi direnişlerinin sesini duyacağımız kültür sanat festivalini destekliyoruz.

İnsani değerlerimizin çürütülmesine karşı paylaşımın, dostluğun, üretimin ve kardeşliğin dünyasına açılan özgür bir geleceğin mücadelesini veren Mamak İşçi Kültür Evi’ne ve 8. Mamak Kültür Sanat Festivali’ne sahip çıkıyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi’nin “İşçilerin Birliği,

Halkların Kardeşliği” çağrısına kulak verelim. ‘Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecesinde aç yatılmayan bir dünya’nın özlemine gerçek kılmak için çarpan yürekler olarak yan yana gelelim. ‘Hiçbir şey olmaz, bu düzen değişmez’ düşüncesinin yerini mücadelenin ve direnişin aldığı bugünlerde safları daha da sıkılaştırılmalı örgütlülüklerimize sahip çıkalım. Şeyh Bedrettin’in, Pir Sultan’ın, Denizler’in, Mahirler’in, İbolar’ın ve daha nicelerinin sömürü düzenine karşı büyüttüğü mücadele ruhunu kuşanarak, Yılmaz Güneyler’den Nazım Hikmetler’e, Ahmet Arifler’e, Victor Jaralar’dan Ruhi Sular’a yaratılan devrimci değerlerimize ve kültürümüze sahip çıkalım.

Bizler aşağıda imzası bulunan sanatçılar, aydın, yazar ve demokratik kitle örgütleri olarak, 7 yıldır Mamaklı işçi ve emekçilerle birlikte örgütlenen ve 5-6-7 Ağustos’ta Tekmezar Hacı Bektaş-ı Veli Parkı’nda yapılacak olan 8. Mamak Kültür Sanat Festivali’ni destekliyoruz. Devrimci kültür ve değerlerimizi yaşatan İşçi Kültür Evi’ne yönelik engelleme ve baskılara karşı değerlerimize ve kültürümüze daha güçlü sahip çıkarak düzenin yoz kültürüne karşı işçi ve emekçileri kenetlenmeye çağırıyoruz.

Karanlık çağın filizi: Sezai Ekinci

‘Karanlık Çağın Filizi’ kitabının yazarı ve derleyicisi Esmahan Ekinci, eşini, can yoldaşını öyle yalın ve net anlatmış ki, devrimciliği insan üstü bir durum gibi görenlerin gözünü açıp, gerçek özünü gösteren bir ürün ortaya çıkarmış. Devrimciler insandır; kitabı okuyanlarda oluşacak bir düşünce.

Devrimciliğe adım attığım ilk yıllarda eski devrimcileri, asla erişemeyeceğim bir yücelikte değerlendirdim. Bu değerlendirmeye, asla onlar gibi olamayacağımı ama yalnızca kendimin değil, benim gibi “yeni” olan herkesin asla onlar gibi olamayacağını düşünürdüm. O zaman Habip yoldaş için de öyle bir düşüncem vardı. Yanıldığımı yaşayarak öğrendim. İyi ama Habip yoldaş insan üstü biri değil, sadece insandı. Peki nasıl böylesine tereddütsüzce ölümü kucaklamıştı? Ben bu soruya uzun yıllar içinde, yaşamda yanıt buldum. İşte Sezai Ekinci’nin yaşamının anlatıldığı, ‘Karanlık Çağın Filizi’ kitabı bu soruya yanıt veriyor.

Sezai Ekinci yiğit bir devrimci ve insan olarak devrimci. Yani devrimciliği, belli bir sürede yapılan bir faaliyet olarak ele almayan, örneğin 24 saat devrimcilik yapan biri değil, her davranışında devrimci kimliğini gözler önüne seren bir insandır. Esmahan’ın anılarında yazdığı bir konu bu noktada yeterince fikir verici nitelikte. Sezai ve Esmahan bir yoldaşlarına sürekli giderler. Yoldaşlarının 4,5 yaşlarında bir yeğeni var. Bu çocuk Sezai’yi çok sever. O eve geldiğinde hemen Sezai’nin boynuna sarılır. Sezai de hemen her gelişinde çocuğa şeker, çerez gibi hediyeler alır. Bir gün yine bu eve gitmeleri gerekirken pek fazla paraları olmadığı için yayan gitmek zorunda kalırlar. Sezai cebinde kalan paranın neredeyse tümüyle bu çocuğa çerez alır. Çocuk haliyle çok mutlu olur. Çocukla aynı oranda Sezai de mutlu olur. Sezai sadece, bir devrimcinin, gittiği evde herkesle iyi anlaşması gerektiğini düşünerek böyle davranmaz. Gerçekten çocuğu çok sevdiği için, yani insan olarak çocuğa değer verdiği için hediye alır. Sezai çok iyi bir insandır, yiğit bir devrimcidir. Gerek Esmahan gerek Sezai’yi anlatan yoldaşları, Sezai’nin, devrimciliği, kimliğine ve Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

kişiliğine yedirdiğini söylerler. Esmahan’ın bu anısı, onun hakkında söylenenlerin ne kadar isabetli olduğunu gösteriyor.

Tek tek anılarında da, anıların toplamında da, Sezai Ekinci bir an olsun görüldüğünden farklı bir tablo ortaya çıkarmamıştır. Can yoldaşı olan Esmahan’la ilişkisi, yoldaşlarının ya da dostlarının yanında nasılsa, yalnız kaldıklarında da aynıymış. Hep sevecen, kibar, ama basit denebilecek konularda bile eleştirisini sakınmayan biri. Yapmacık davranan biri için bu büyük bir çelişki olarak görünür. Ama özülle sözü bir olan Sezai için tutarlı bir davranıştır. Çünkü O, sevdiklerinin gönlü olsun diye sevecen ve kibar davranmaz. Sevdiği için öyle davranıyor. Eleştirisi de kaynağını aynı şeyden, sevgiden alıyor.

Sezai Ekinci en çok, 12 Eylül sonrasında Mamak zindanında kaldığı için hayıflanır. Mamak zindanındaki tablonun bir tür teslimiyet olması Sezai için hayıflanılacak bir durumdur. Mamak’ta baskılara karşı direnen 4 kişiden biridir Sezai. Bu yönden hayıflanacağı bir şey yok. Peki niye hayıflanıyor? Kendisi direnmesine rağmen, teslimiyetle anılan bir cezaevinde kalıyor olmasına hayıflanır. Devrim adına, insanlık adına hayıflanır. Kendinden menkul duygu ve düşünceden uzaktır. Kendisi de direnirken bir üstünlük yapmamış, devrimci olarak görevini yerine getirmiştir. Ama diğerleri bunu yapmamıştır. Mamak’ta çoğunluk bunu yapmamıştır. Yüreği devrim için çarpan herkesin duyacağı bir hayıflanmadır, Sezai Ekinci’ninki.

Sezai Ekinci şehit düşmeden bir hafta önce, Adana’da kamulaştırma eyleminde Şaban Budak ve emniyette Remzi Basalak şehit düşerler. Sezai “çok çalışmak gerek” der ve öyle yapar. Uykusuz, yorgun, yoldaşlarıyla birlikte Kartal’da bir yere giderken trafik kazasında şehit düşer. Devrimle bütünleşmiş bir yaşam ölümsüzleşir. Can yoldaşı Esmahan, onun anısını anlattığı kitapla, bir devrimcinin dersler çıkaracağı, yararlanacağı bir duruma getirmiş. Devrimcilerin insan olduğunu net olarak ortaya koymuş bu kitapla. Okunmalı....

Friedrich Engels:

Nasıl bir zekâ meşalesi söndü Nasıl bir yürek durdu!*

Viladimir İliç Lenin

5 Ağustos (eski sistemde 24 Haziran) 1895'te Friedrich Engels, Londra'da öldü. Dostu (1883'te ölen) Karl Marks'tan sonra, Engels, bütün uygar dünyanın modern proletaryasının en yetkin bilim adamı ve öğretmeni idi. Kaderin Karl Marks ve Friedrich Engels'i biraraya getirdiği andan bu yana, iki arkadaş yaşamları boyunca çalışmalarını ortak bir davaya adadılar. Ve bu yüzden Friedrich Engels'in proletarya uğruna neler yapmış olduğunu anlamak için, çağdaş işçi sınıfı hareketinin gelişiminde Marks'ın öğretisi ve çalışmasının önemi konusunda açık bir fikre sahip olmak gerekir. Marks ve Engels, işçi sınıfı ve onun istemlerinin, burjuvazi ile birlikte kaçınılmaz olarak proletaryayı yaratan ve örgütleyen mevcut iktisadi sistemin zorunlu bir sonucu olduğunu ilk gösterenlerdir. Onlar, insanlığı, onu halen ezmekte olan kötülüklerden kurtaracak olanın, yüce duygulu bireylerin iyi niyetli girişimleri değil de, örgütlenmiş proletaryanın sınıf savaşımı olduğunu gösterdiler. Marks ve Engels, bilimsel çalışmalarıyla, sosyalizmin, hayalcilerin bir buluşu olmadığını, ama modern toplumdaki üretici güçlerin gelişmesinin nihai amacı ve zorunlu bir sonucu olduğunun ilk açıklamasını yapanlardır. Günümüze kadar olan kayıtlı tarih, sınıf savaşımının belirli toplumsal sınıfların ötekiler üzerindeki birbirini izleyen egemenlik ve zaferlerinin tarihi olmuştur. Ve, sınıf savaşımı ve sınıf egemenliğinin temelleri -özel mülkiyet ve anarşik toplumsal üretim-kayboluncaya dek bu sürecektir. Proletaryanın çıkarı, bu temellerin yıkılmasını gerektirir ve bu nedenle, örgütlenmiş işçilerin bilinçli sınıf savaşımı bunlara karşı yöneltilmelidir. Ve her sınıf savaşımı, politik bir savaşımdır.

Marks ve Engels'in bu görüşleri, şimdi kurtuluşları için kavga veren bütün proleterler tarafından benimsenmiştir. Ama kırklarda, iki arkadaş zamanlarının sosyalist yazınına ve toplumsal hareketlerine katıldıklarında, tamamen yeniydiler. Siyasal özgürlük savaşımına kralların, polis ve din adamlarının despotizmine karşı savaşıma katılan, yetenekli ve yeteneksiz, dürüst ve dürüst olmayan birçok kimse vardı, bunlar, burjuvazinin çıkarları ile proletaryanın çıkarları arasında uzlaşmaz karşıtlık olduğunu gözlemleyemiyorlardı. Bu kimseler, işçilerin bağımsız bir toplumsal güç olarak hareket etmeleri düşüncelerini kabul edemiyorlardı. Öte yandan, yalnızca yöneticileri ve egemen sınıfları çağdaş toplumsal düzenin adaletsizliklerine inandırmanın yeterli olacağına ve o zaman yeryüzünde barışın ve evrensel gönencin kolayca kurulacağına inanan, kimi de deha sahibi, birçok hayalci vardı. Savaşsız bir sosyalizmin düşünüyüyorlardı. Ensonu, o zamanın sosyalistlerinin hemen hepsi ve genel olarak işçi sınıfının dostları, ancak, sanayi gelişmesi ölçüsünde büyüdüğünü korkuyla izledikleri proletaryayı bir çiban olarak görüyorlardı. Bu yüzden de, tümü, sanayinin ve proletaryanın gelişmesini durduracak, "tarih tekerleğini" durduracak araçlar arıyorlardı. Marks ve Engels, proletaryanın gelişmesi konusundaki genel korkuyu paylaşmıyorlardı; tam tersine, bütün umutlarını proletaryanın sürekli büyümesine bağlıyorlardı. Proleterler ne denli çoğalır, devrimci sınıf olarak güçleri o denli büyük, sosyalizm o kadar yakın ve o kadar olanaklı olacaktır. Marks ve Engels'in işçi sınıfına yapmış oldukları hizmetler, birkaç sözcük içinde şöyle ifade edilebilir: onlar, işçi sınıfına kendini bilmeyi, kendi bilincine ulaşmayı öğretiler, ve boş hayallerin yerine

bilimi koydular.

İşte bunun içindir ki, Engels'in adı ve yaşamı her işçi tarafından bilinmelidir. İşte bunun içindir ki, bütün yayınlarımızda olduğu gibi, Rus işçi sınıfının bilincini uyandırmayı amaçlayan bu makaleler derlemesinde de, modern proletaryanın iki büyük öğretmeninden biri olan Friedrich Engels'in yaşamını ve çalışmasını özetlemek zorundayız.

(...) Engels, proletaryayı, İngiltere'de, babasının ortağı bulunduğu ticarethanede çalışmak için 1842 yılında geldiği, İngiliz sanayiinin merkezi olan Manchester'de tanıdı. Engels, burda, fabrikanın bürosunda oturmakla yetinmedi, işçilerin başlarını soktukları sefil mahalleleri gezdi, onların yoksulluk ve sefaletini kendi gözleriyle gördü. Ama kendini kişisel gözlemleriyle sınırlamakla da kalmadı. İngiliz işçi sınıfının durumu hakkında kendinden önce yazılanların tümünü okudu, ele geçirebildiği bütün resmi belgeleri büyük bir dikkatle inceledi. Bu çalışma ve gözlemlerin ürünü, 1845'te yayınlanan bir kitap oldu: *İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu*. Engels'in *İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu*'nu yazmakla, yaptığı hizmetin büyüklüğünü yukarıda belirtmiştik. Engels'ten önce de, birçok kimse, proletaryanın acılarını yazmış ve ona yardımın gerekli olduğunu belirtmiştir. Proletaryanın yalnızca acı çeken bir sınıf olmadığını; aslında proletaryayı dayanılmaz bir biçimde ileri iten ve sonal kurtuluşu için savaşıma zorlayan şeyin içinde bulunduğu utanç verici ekonomik durum olduğunu söyleyen ilk kişi Engels'tir. Ve savaşan proletarya kendine yardım edecektir. İşçi sınıfının politik hareketi, kaçınılmaz olarak, işçileri tek kurtuluşlarının sosyalizmde olduğunu kavramaya götürecektir. Öte yandan sosyalizm, ancak, işçi sınıfının siyasal savaşımının amacı olduğu zaman, bir güç olacaktır. Engels'in, İngiltere'de işçi sınıfının durumu üzerine yazmış olduğu kitabının temel fikirleri, şimdi düşünen ve savaşım veren proletaryanın tümü tarafından benimsenen, ama o zaman, tümüyle yeni olan fikirlerdir. Bu fikirler, İngiliz proletaryasının sefaletinin gerçeğe en yakın ve en çarpıcı görüntüleriyle dolu ve çekici bir üslupla yazılmış bir kitaba yerleştirilmişlerdi. Kitap, kapitalizmin ve bujuvazinin müthiş bir suçlamasıydı ve derin bir etki yarattı. Engels'in kitabı, modern proletaryanın durumunu en iyi biçimde sergileyen bir belge olarak, her yerde anılmaya başlandı. Ve, gerçekten de, ne 1845'ten önce, ne de daha sonra, işçi sınıfının sefaletinin öylesine çarpıcı ve öylesine gerçek bir betimlemesi çıkmıştır.

(...) Engels'in yapıtları arasında şunları sayabiliriz: Dühring'e karşı (felsefe, doğa bilimleri ve toplumsal bilimlerin çok önemli sorunlarını tahlil ettiği) polemik yapıt. *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni* (Rusçaya çevrilmiş ve 3. basım St. Petersburg'da 1895'te yayınlanmıştır), *Ludwig Feuerbach* (Rusça çevirisi ve notları G. Plehanov tarafından yapılmıştır, Cenevre 1892), Rus hükümetinin dış politikası üzerine bir makale (Rusçaya çevrilmiş ve Cenevre'de *Sotsial Demokrat*, n° 1 ve 2'de yayınlanmıştır), konut sorunu üzerine parlak makaleler, ve ensonu, Rusya'nın ekonomik gelişimi konusunda, iki küçük ama çok değerli makale (*Rusya Konusunda Friedrich Engels*, Zasuliç tarafından 1894'te Cenevre'de Rusçaya çevrilmiştir). Marks, sermaye üzerine yapmış olduğu engin çalışmasının son düzeltmeleri, *İşçi Sınıfının Durumu* ve *İşçi Sınıfının*

tamamlanmıştı, arkadaşının ölümünden sonra, Engels, *Kapital*'in ikinci ve üçüncü ciltlerinin hazırlanması ve yayınlanması gibi ağır bir görevi yükledi. İkinci Cildi 1885'te, Üçüncü Cildi de 1894'te yayınladı (ölümü dördüncü cildin hazırlanmasını önledi).

Bu iki cilt son derece büyük bir emek gerektirmişti. Avusturyalı sosyal-demokrat Adler, haklı olarak, *Kapital*'in ikinci ve üçüncü cildini yayınlamakla Engels'in, dostu olan bir dehaya yüce bir anıt, farkında olmadan, üzerine silinmez bir biçimde kendi adını kazdığı bir anıt diktiğini belirtmiştir. Gerçekten de *Kapital*'in bu iki cildi, iki insanın yapıtıdır: Marks ve Engels'in. Eski hikayeler, dostluğun çeşitli dokunaklı örnekleriyle doludur. Avrupa proletaryası diyebilir ki, onun bilimi, aralarında, insan dostluğu konusunda en dokunaklı eski hikayelerin de ötesine geçen bir ilişki bulunan iki bilim adamı ve savaşı tarafından yaratılmıştır. Engels, her zaman —ve, genel olarak, çok haklı olarak— kendisini Marks'tan sonraya koymuştur. Eski bir arkadaşına "Marks yaşamdayken, ben ikinci keman oldum" diye yazmaktadır. Yaşayan Marks'a olan sevgisi ve ölen Marks'ın anısına saygısı sınırsızdı. Bu boyun eğme savaşı ve bu sert düşünür, derin bir sevgi ile dolu bir ruh taşıyordu.

(...) 1864'te Marks, Uluslararası İşçi Birliğini kurdu ve bu kuruluşa bir on yıl boyunca önderlik etti. Engels de bu çalışmalarda aktif bir görev aldı. Marks'ın fikirlerine uygun olarak, bütün ülkelerin proletaryasını birleştiren Uluslararası Birliğin çalışması, işçi sınıfı hareketinin gelişmesi içinde son derece önemli bir yer tutmaktadır. Ama, Uluslararası Birliğin yetmişlerde kapatılması bile, Marks ve Engels'in birleştirici rollerini aksatmadı. Tersine, denilebilir ki, işçi sınıfının manevi önderleri olarak, önemleri, hareketin kendisinin de kesintisiz büyümesi nedeniyle, sürekli olarak arttı. Marks'ın ölümünden sonra Engels, Avrupa sosyalistlerinin danışmanı ve önderi olmayı tek başına sürdürdü. Onun öğüt ve direktifleri, aynı ölçüde, hükümetin zulmüne karşın, hem güçleri hızla ve durmadan büyüyen Alman sosyalistleri tarafından, hem de ilk adımlarını iyi düşünmek ve tartmak zorunda olan İspanyol, Romanyalı ve Ruslar gibi geri kalmış ülkelerin temsilcileri tarafından tutuluyordu. Bunların hepsi, yaşlı döneminde, Engels'in zengin bilgi ve deneyim hazinesinden yararlanıyorlardı. (...)

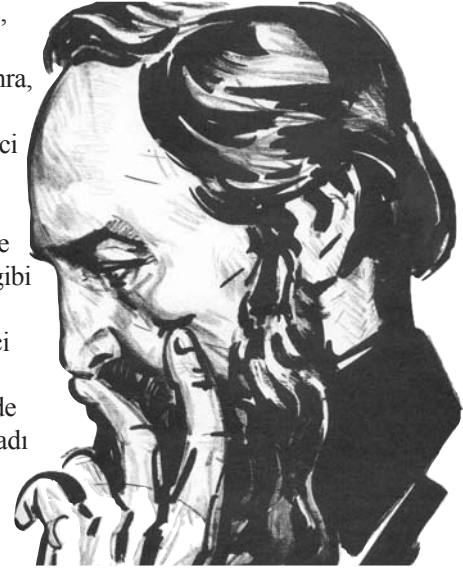
Her zaman, Friedrich Engels'in, proletaryanın büyük savaşçısının ve öğretmenin anısını analım!

1895'te yazıldı.

İlk kez 1896'da Rabotnik No° 1-2'de yayınlandı.

Lenin, Collected Works, Vol. 2, s: 15-27

** Bu satırlar, Dobrolibov'un Anısına, Nikolay Nekrasov'un bir şiirinden alınmıştır. -Ed.*

Mücadele Postası

“4 çocuğu Galatasaray’da büyüdü”

Galatasaray Lisesi önünde 330. kez toplanan Cumartesi Anneleri, bu haftaki oturma eylemlerinde 20 Temmuz 1992’de gözaltında kaybedilen Hasan Gülinay’ın hikayesini anlattılar.

Eylemin başında Hasan Gülinay’ın abisi Zeki Eyi bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmanın ardından Dersim’de 1997’de katledilen ve Çemişgezek’te bir toplu mezarda olduğu bilgisine ulaşılan Ali Yıldız’ın bulunduğu toplu mezarın açılması için açlık grevi yapan Yıldız’ın ağabeyi Hüsnü Yıldız’a da selam gönderildi.

Sinema sanatçısı **Nur Sürer** tarafından gerçekleştirilen açıklamada, Hasan Gülinay’ın İstanbul Tarabya’daki evinden Sirkeci’ye gitmek üzere çıktuktan sonra gözaltına alındığı belirtildi. Hasan Gülinay’ın tutulduğu Gayrettepe Terörle Mücadele Merkezi’nde işkenceli sorgudan geçirilirken “Ben Hasan Gülinay, beni gözaltında kaybetmeye çalışıyorlar” diye bağırışına Erol Şam’ın tanıklık ettiği ve hemen ardından Şam’ın ölümle tehdit edildiği söylendi.

Açıklamada şunlar ifade edildi: “Susurluk’ta deşifre olan kontrgerilla yapılanması içinde yer alan dönemin Emniyet Müdür Yardımcısı Hüseyin Kocadağ, kendisini telefonla arayan dönemin Çalışma Bakanı Mehmet Moğoltoy’a ‘yaralarının iyileşmesi için beklediklerini,

sonra savcılığa çıkarılacağını ’aktardı. Gülinay, hiçbir zaman savcılığa çıkarılmadı ve çocuklarının yanına hiçbir zaman gidemedi. Kendisinden bir daha haber alınamadı”

Birsen Gülinay’ın 4 çocuğunun Galatasaray Meydanı’nda büyüdüğü söylenirken açıklama şu sözlerle sona erdi: “Hasan Gülinay gözaltında kaybedildiğinde, Başbakan Süleyman Demirel, İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, Emniyet Genel Müdürü Yılmaz Ergün, İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu... Onların Gülinay’ın kaybedilmesinden sorumlu olduğunu bir kez daha hatırlatıyor ve yargılanmasını istiyoruz”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Dayanan son yolculuğuna uğurlandı

Gazeteci ve insan hakları eylemcisi Şaban Dayanan, 25 Temmuz günü İHD önünde yapılan cenaze töreninin ardından toprağa verildi.

Epilepsi krizi sonucu 24 Temmuz günü, 42 yaşında yaşamını yitiren Şaban Dayanan’ın mücadele arkadaşları, ailesi ve dostları düzenlenen törenle onu son yolculuğuna uğurladı. İHD binasının olduğu sokak Dayanan için doldu taşı.

Törende ilk konuşmayı yapan İHD İstanbul Şubesi Başkanı Abdülbaki Boğa, Dayanan’ın hayatı boyunca her türlü baskıya karşı onurluca karşı koyan biri olduğunu söyledi.

Törenin devamında Avukat Ercan Kanar, Ferhat Tunç, Suavi, İHD İstanbul Şubesi eski Başkan Kiraz Biçici ve Avukat Eren Keskin Dayanan’la ilgili anılarını aktardı.

Kayıp yakını Hüseyin Ocak ise şunları söyledi: “Biz cumartesi insanları olarak ona çok şey borçluyuz. Mücadelemizi onun kare kare, an an çektiği fotoğraflarla uluslararası alana taşıdık. Her zaman bizim yanımızdaydı” Burada yapılan törenin ardından

Dayanan’ın cenazesi Okmeydanı Fetihtepe Camisi’ne götürüldü. Dayanan Edirnekapı’da defnedildi.

Kızıl Bayrak Mersinli emekçilerle buluştu

Sınıfın ve devrimin sesi Kızıl Bayrak gazetesi Mersin’de emekçilerle buluştu.

Karaduvar Mahallesi’nde yapılan gazete dağıtımında emekçilerin yoğun ilgisiyle karşılaştıldı. Gazeteler kısa sürede tüketilirken işçilerle ve gençlerle tanışma ve sohbet etme imkanı yakalandı. Emekçilerle yapılan sohbetlerde yoksulluk ve yozlaşmanın kaderimiz olmadığı vurgulandı, işçiler ve gençler devrim ve sosyalizm mücadelesini büyötmeye çağrıldı.

Sermaye hükümetinin yeni saldırı politikalarının

teşhiri yapıldı. Emekçiler tarafından yapılan konuşmalarda belirgin bir öfke vardı. Son olarak emekçilere Kızıl Bayrak’ı daha çok sahiplenmek okumak ve okutmak gerektiği söylendi.

Kızıl Bayrak Mersin’in dört bir yanında, emekçi semtlerinde, fabrikalarda, sanayi havzalarında daha yaygın ve daha güçlü kullanılmaya devam edecek. Sınıfın ve devrimin sesi, 17. yılında daha fazla işçiyle daha fazla gençle buluşturulacak.

Kızıl Bayrak / Mersin

Haykıralım...

Gözlerimizi henüz açmıştık ki Haykırmaya başladık birden Açıktan ya da susuzluktan belki Ya da rahat bir uykuyu uyuyamayacağımızı El ele verip birlikte çalışamayacağımızı Kardeşçe bölüşemeyeceğimizi ekmeğimizi

Düşündüğümüz bu dünyaya geldiğimiz içindi.

Fakat haykırdık yine de: “Biz geleceğiz!”

Batıya göçtük önce
Sonra Kuzeye ve Güneye
Doğuyu düşünmek neyimize?
Sürgün olduk,
Dağlarımızdan, toprağımızdan kovulduk.
Evimizden, aşımızdan geçtik,
Dostlarımızdan, yoldaşlarımızdan alındık.
Uğur’ken 13 yerimizden vurulduk,
Evrim’ken ateş olduk, tutuştuk.
Sonra haykırdık yiğitçe “Biz Kürdüz!”

Aldık elimize orağı,
Hasat zamanıydı.
Yukarıdan güneş,
Aşağıdan toprak,
Yanıbaşımda ise kardeşlerim.
Daha ne isterim?
Buğday, güneş, ben ve kardeşlerim!
Adlarını bile bilmediğim,
Ya da kim için çalıştıklarını.
Fakat aynı ritimle vuruyoruz toprağa işte,
Aynı yerlerden yara almış ellerimiz,
Aynı tonda kavurmuş yüzümüzü güneş,
Ve aynı buğdayla doyurmuşuz karnımızı.
İşte bu yüzden haykırdık: “Biz kardeşiz!”

Bazen bir dişlinin parçası olmuşuz,
Bazen yeraltında bir maden işçisi.
Kot taşlama, tersane belki de.
Ya da her sabah fabrikanın yolunu tutan,
Yolunun tozunu yutan
Milyonlarca işçiden birkaçı yalnızca.
Oysa ne kadar da büyökmüş ordumuz
Baksanıza,
Hepimiz aynı yöne doğru ilerliyor,
Aynı geleceği kuruyoruz ellerimizle.
Türk, Kürt, Laz, Çerkez,
Rum ya da Ermeni,
Fark eder mi?
Ellerimizi çeksek zaman akamaz olur,
Çekici aldık mı bir
Bütün dünya sarsılır gücümüzle.
Şimdi bu yüzden HAY-KI-RA-LIM
Kardeşliğin kollarına dolanan,
İşçiyi, emekçiyi sarmalayan
Zincirlerimizi KI-RA-LIM!

Seher Deniz

EKSEN Yayıncılık Büroları

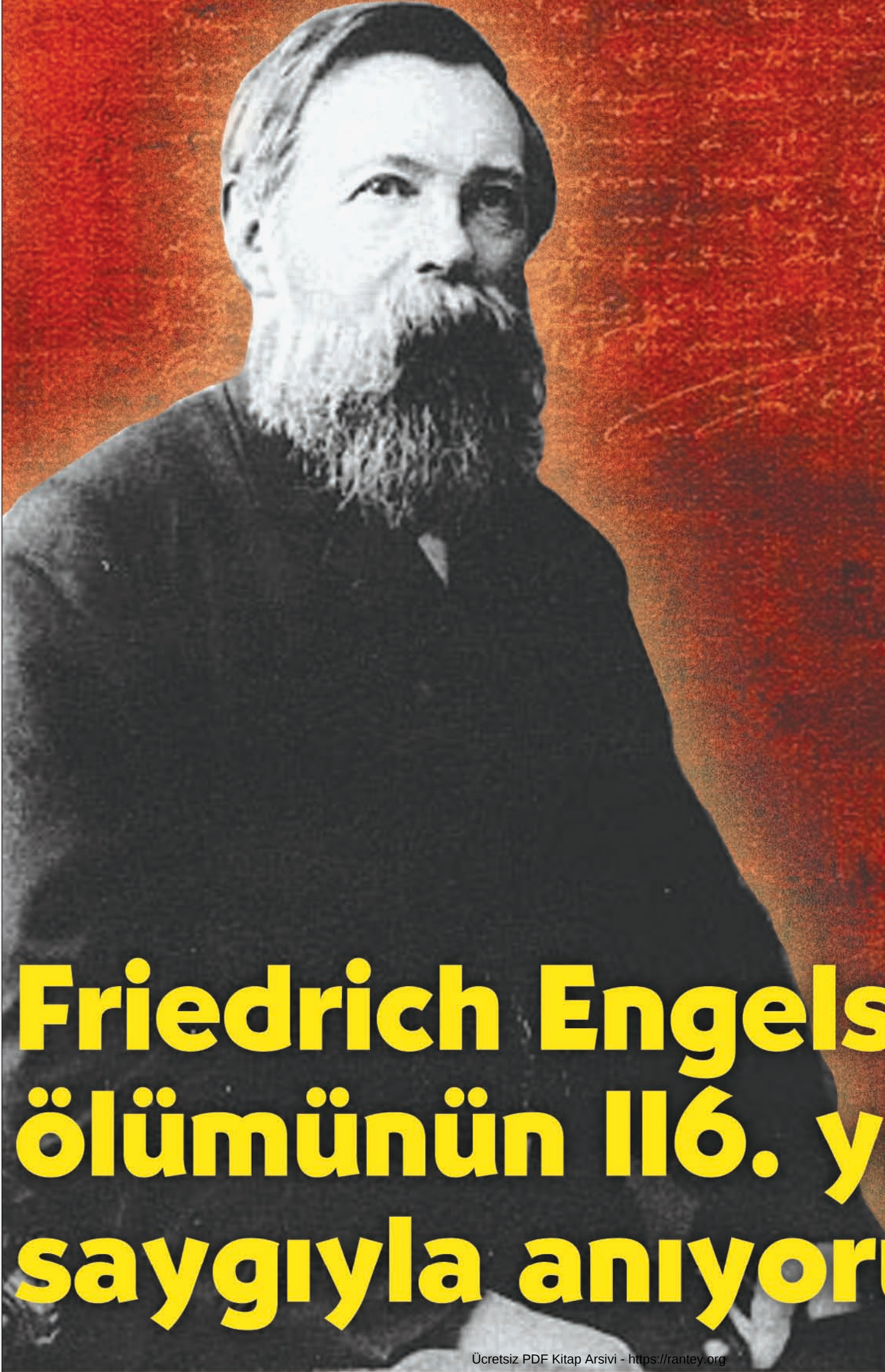
Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94
Ücretsiz PDF-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / **KOCAELİ**

**“Nasıl bir zeka meşalesi söndü
Nasıl bir yürek durdu!”**

Lenin

**Friedrich Engels'i
ölümünün 116. yılında
saygıyla anıyoruz...**